

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๒
ครั้งที่ ๗ (สมัยประชุมสามัญทั่วไป)
วันพุธที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๕๕ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๓๗๗ คน

(เนื่องจากนายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ประธานสภาผู้แทนราษฎร
ติดราชการ นายโสภณ เพชรสว่าง รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง
จึงปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เรียนท่านสมาชิก ขณะนี้มีสมาชิกมาประชุม ๒๐๐ คน
ครบองค์ประชุม ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ขอเรียนว่า
ได้รับทราบเรื่องวุฒิสมาชิกได้ลงมติไม่เห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติ
ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว

ด้วยประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่า ในคราวประชุม
สภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๐
ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...)
พ.ศ. .... แล้ว ลงมติไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎร เพราะเห็นว่า
ร่างพระราชบัญญัตินี้ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๓๐ วรรคสอง
ซึ่งกำหนดให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ผมขออนุญาตเรียนว่าเรื่องแจ้งให้ทราบ
ดังกล่าวนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมาย ซึ่งผมได้รับคำขอร้องจากเพื่อนสมาชิกหลายท่านว่า
น่าจะมีการพิจารณาทบทวนกลั่นกรองโดยรอบคอบก่อน จึงขออนุญาตต่อที่ประชุม
ขอเลื่อนระเบียบวาระดังกล่าวไปเป็นการประชุมในคราวต่อไปในคราวหน้า

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ถ้าท่านสมาชิกไม่เห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมมีมติให้เลื่อน
ต่อไปเป็นเรื่องรับทราบ เรื่องสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี

แจ้งเหตุขัดข้องที่นายกรัฐมนตรีไม่สามารถพิจารณาให้คำรับรองร่างพระราชบัญญัติ
เกี่ยวกับการเงินได้ภายในกำหนดเวลา ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้อ ๘๕

เนื่องจากเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือแจ้งเหตุขัดข้อง
ที่นายกรัฐมนตรีไม่สามารถให้คำรับรองร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน
ได้ภายในกำหนดเวลา เพราะอยู่ในระหว่างการพิจารณาของส่วนราชการ
ที่เกี่ยวข้องจำนวน ๓ ฉบับ คือ

๑. ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ปัตตานี พ.ศ. ....
ซึ่งท่านไพศาล ยิ่งสมาน กับคณะ เป็นผู้เสนอ

๒. ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. .... ซึ่งท่านไพศาล ยิ่งสมาน กับคณะ เป็นผู้เสนอ

๓. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ....
ซึ่งท่านสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวรรักษ์ กับคณะ เป็นผู้เสนอ จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ ๓ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี
ผมขออนุญาตเรียนหารือต่อที่ประชุมเพื่อที่จะนำเรื่องที่คณะรัฐมนตรี
ขอลอนร่างพระราชบัญญัติขึ้นมาพิจารณาก่อน ถ้าที่ประชุมไม่ขัดข้องขอดำเนินการ
ต่อไปด้วย

ด้วยผมได้รับหนังสือจากนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า คณะรัฐมนตรีได้ลงมติ
ขอลอนร่างพระราชบัญญัติเพื่อไปพิจารณาใหม่อีกครั้งหนึ่ง คือ

๑. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. .... ในระเบียบวาระที่ ๕.๔๒

๒. ร่างพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....
ในระเบียบวาระที่ ๕.๔๓

๓. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ในระเบียบวาระที่ ๕.๔๔

๔. ร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
พ.ศ. .... ในระเบียบวาระที่ ๕.๖

๕. ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. .... ในระเบียบวาระที่ ๕.๗

๖. ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....
ในระเบียบวาระที่ ๕.๘-----

ซึ่งตามข้อบังคับ ข้อ ๔๗ ได้กำหนดให้ผู้เสนอญัตติจะถอนญัตติได้จะต้องได้รับความยินยอมจากที่ประชุม ผมจึงขอมติที่ประชุมว่า จะพิจารณาให้ความยินยอมให้คณะรัฐมนตรีถอนร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๖ ฉบับหรือไม่ โดยผมจะขอมติจากที่ประชุมทีละฉบับตามลำดับ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ผมจะขอถามมติจากที่ประชุมนะครับว่าจะให้ถอนหรือไม่นะครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ครับ ขอเชิญท่านสมาชิกที่อยู่ข้างนอกกรุณาเข้ามาในห้องประชุมด้วยครับ เพื่อลงมติ ผมขออนุญาตขอมติที่ประชุมนะครับว่าจะให้ความยินยอมให้ถอนร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... หรือไม่นะครับ ท่านสมาชิกมาแล้วกรุณาเสียบัตรนะครับ แล้วกดปุ่มแสดงตน แล้วก็ลงมติได้ครับ

(สมาชิกทำการเสียบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ถ้าท่านสมาชิกท่านใดที่มีปัญหาในการที่สัญญาณหรือลงมติก็นึกหมายมือด้วยนะครับ เจ้าหน้าที่เชิญครับ ของท่านปลัดว่ตราอาจจะมีปัญหาช่วยดูหน่อย คือถ้ายินยอมให้ถอนก็หมายความว่าเห็นด้วยนะครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม มंत्री ด้านไพบูลย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดลำพูน พรรคความหวังใหม่ อยากจะกราบเรียนต่อท่านประธานถึงเหตุผลที่ทางรัฐบาลได้ขอถอนเรื่องนี้ว่า เรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับนโยบายอย่างไร เพราะว่าเราต้องการทราบเหตุผลถึงการถอนครั้งนี้ เพราะฉบับนี้เป็นฉบับที่รัฐบาลชุดก่อนได้ดำเนินการไว้อยู่แล้ว แล้วเรามีนโยบายในการที่จะแก้ปัญหาเรื่องของสภาพคล่อง และการที่จะดึงความร่วมมือของการลงทุนจากต่างประเทศเข้ามา เพราะฉะนั้นการจะไปปรับปรุงครั้งนี้ ถามว่ามีเหตุผลอะไรบ้าง ถ้ามีเหตุผลเพียงพอ- กระผมก็คิดว่า

ก็น่าจะรับได้ แต่ถ้ามองว่าเป็นเรื่องเก่าของรัฐบาลและก็มีรัฐบาลชุดนี้ จะแก้ไขปรับปรุง ตรงนี้เหตุผลอาจจะไม่เพียงพอ เพราะฉะนั้นอยากจะทราบ เหตุผลในเรื่องนี้ด้วยครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญครับ ท่านเสกสรร แสนภูมิ

นายเสกสรร แสนภูมิ (สุรินทร์) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระทบ เสกสรร แสนภูมิ ผู้แทนราษฎรจากจังหวัดสุรินทร์ พรรคเอกภาพ ท่านประธานจากระผมไม่ได้เลยนะครับ ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพ ต่อท่านอดีตรัฐมนตรี ตอนนี้ขึ้นตอนมืออยู่ว่าเราโหวตไปแล้วครับ ท่านประธาน ก็อยากให้คุณโหวตไปก่อนนะครับ ให้ลงคะแนนไปแล้วครับ ด้วยความเคารพ เป็นอย่างยิ่งครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้นะครับ ความจริงท่านเสกสรร แสนภูมิ เสนอมาตรงกับผม ด้วยความเคารพนะครับ ท่านมนตรี ด้านไพบูลย์ ช่วงที่ผมถามไม่มีท่านใด ยกมือ ผมคิดว่าไม่ตั้งใจ ผมขอมติไปแล้ว ขึ้นตอนพิจารณามันผ่านไปแล้วครับ ผมจึงได้ขออนุมัติ การที่จะให้อภิปรายต่อไปอีก ผมคิดว่าน่าจะไม่ต้องครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานครับ กระผมต้องขอให้ความเห็นตรงนี้นิดหนึ่ง ในขณะที่เข้ามานำเสนอตรงนี้ทางฝ่ายทุก ๆ ฝ่าย ยังไม่ทราบ เพราะมาถึงก็ขอถอนออกไป ก็ยังไม่ได้พูดคุยกัน เพราะว่าไม่คิดว่าประเด็นนี้จะ เป็นประเด็นที่จะถูกนำเสนอ และคิดว่าเรื่องนี้ต้องหาเหตุผลและการที่จะสอบถามเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เป็นปัญหาอะไร เพียงแต่ทำให้เหตุผลกันเท่านั้นเองว่า เหตุผลตรงนี้มาจากอะไร ถ้าเหตุผลนั้นเพียงพอ กระผมคิดว่าทางฝ่ายสภาก็คงไม่ขัดข้องอะไร ขอทราบเหตุผลเท่านั้น เพราะไม่อย่างนั้น จะมีคำถามทุก ๆ มาตรการในการที่จะสอบถาม แต่ถ้าให้เหตุผลที่ดีเพียงพอว่าจะไปปรับปรุงอะไรตรงไหนที่จะมีเหตุผลเพียงพอ ตรงนั้นกระผมคิดว่าสภาน่าจะรับฟังได้ อย่าไปคิดว่าเป็นเรื่องหลักการอะไรมากจนเกินไป เพราะบางทีบางเรื่องเป็นเรื่องของการหาหรือที่ปรองดองกัน น่าจะเป็นเหตุผลมากกว่า ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เพิกถอนสุรพรครับ

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม สุรพร ดนัยตั้งตระกูล พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดร้อยเอ็ด ผมใคร่ที่จะ
ขออนุญาตท่านประธานนะครับว่า เมื่อสักครู่นี้หลังจากที่ท่านประธานได้แจ้งว่า
จะมีการถอนระเบียบวาระนะครับ ก็คือการที่จะขอเอาญัตติใดญัตติหนึ่งออกจาก
วาระการประชุม ท่านประธานก็บอกว่าหลังจากนี้ไม่เห็นมีใครยกมือ ก็เลยขอให้
ลงมติ โดยท่านคิดว่าคงไม่มีผู้อภิปราย ท่านก็ขอให้ลงมติ แต่ว่าท่านก็ไม่ได้บอกว่า
มีใครตั้งใจไหม ไม่ได้ถามนะครับ ท่านคิดเอง ผมรอฟังอยู่รอจังหวะในการที่จะ
สอบถามฝ่ายรัฐบาลว่า ท่านมีเหตุผลอะไร มีการเปลี่ยนแปลงออกจากหลักการ
และเหตุผลของกฎหมายฉบับนี้อย่างไร จึงมีการถอนออกไป และจะไปแก้ไขส่วนใด
ซึ่งท่านมนตรีก็ได้ลุกขึ้นเรียนถามต่อท่านประธานเพื่อให้ฝ่ายรัฐบาลได้ชี้แจงต่อ
ฝ่ายสภา อันนี้ก็เป็นที่แนวในการที่เราปฏิบัติมาโดยตลอด ท่านยังไม่ได้บอกว่า
ปิดการอภิปรายละครับ ท่านถามมติเลย เพราะฉะนั้นถ้าเกิดว่าเราจะได้
มีการทำความเข้าใจกันนะครับ ว่าเหตุผลของการถอนร่างพระราชบัญญัติ
ออกจากการพิจารณาของสภานั้นมีอย่างไรบ้าง ในหลักการและเหตุผลที่จะไป
แก้ไขใหม่ จะส่งกลับมานั้นเป็นอย่างไร หรือว่าจะไม่ส่งกลับมานั้นจะมีวิธีการอื่นใด
ในการที่จะกระทำแทนการตราพระราชบัญญัติเหล่านี้หรือไม่ นั่นก็คือสิ่งที่ต้อง
ตอบต่อสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎร ผมคิดว่าท่านประธานน่าจะใช้เวลาตรงนี้
ให้เกิดประโยชน์นะครับ ถ้าเกิดประโยชน์ตรงนี้ ถ้ากฎหมายใหม่เข้ามาในที่
ผมคิดว่าหลังจากเสนอกลับเข้ามาอีกที่หนึ่ง เราก็จะได้พิจารณากันง่ายขึ้นนะครับ
ไม่ต้องมานั่งซักถามกันเป็นรายร่างพระราชบัญญัติอย่างนี้ ผมอยากให้ท่านประธาน
ได้พิจารณาดูหนึ่งครั้งครับว่า ให้ฝ่ายรัฐบาลได้ชี้แจงเถอะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คือท่านสมาชิกนะครับ ผมกราบเรียนว่าก็อย่างที่ท่านสุรพรถามนะครับ
ก็ใช้ที่ผมไม่ได้ถามว่า จะมีท่านผู้ใดอภิปรายหรือไม่ ผมถามไปเห็นเมื่อขอได้เรียน
ให้ทราบแล้วไม่มีใครขอ ไม่มีใครยกมือขึ้นมา ผมก็เลยขอมติไป เพิกถอนหมอนครับ

นายภูมิินทร์ ลีธีระประเสริฐ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานครับ
กระผม นายแพทย์ภูมิินทร์ ลีธีระประเสริฐ สมาชิกพรรคความหวังใหม่
จากจังหวัดศรีสะเกษนะครับ ท่านประธานครับ เราได้อะลุ่มอล่วยในหลาย ๆ
เรื่อง ในเรื่องนี้ผมเข้าใจว่าทางรัฐบาลเองก็น่าจะมีความพร้อมในการที่จะให้

ข้อเท็จจริงว่ามีเหตุผลอย่างไรในการที่จะถอนญัตตินี้ ผมยังยืนยันว่าทางรัฐบาลน่าจะให้เหตุผลในเรื่องนี้ก่อนที่จะมีการลงมติกัน ถ้าไม่เช่นนั้นผมก็คงจะต้องตั้งต้นนะครับ ท่านประธาน ผมอยากให้ทางรัฐบาลได้ให้เหตุผลในเรื่องนี้ครับ ถ้าไม่อย่างนั้นผมขอใช้สิทธิในการนับองค์ประชุมครับ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คุณหมอมูมินทร์ครับ อันนั้นใช้สิทธิเอาไว้ไม่ทีหลังนะครับ คืออย่างนั้นนะครับ เพื่อเป็นการประนีประนอมสภาของเรา ธรรมดาผมก็ต้องยอมรับว่าผมตัดสินใจเร็วไปหน่อยนะครับ ถ้าหากว่าท่านรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องจะชี้แจงก็สามารถที่จะดำเนินการได้นะครับ ผมขออนุญาตเรียนถามทางท่านรัฐมนตรีท่านใดจะชี้แจงเรื่องนี้ไหมครับ เหตุผลที่ถอนประมวลกฎหมายที่ดินครับ ท่านใดที่จะชี้แจง เชิญครับ เชิญท่านอาจารย์เจริญครับ

นายเจริญ คันธวงศ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพครับ คือผมต้องขออนุญาตกราบเรียนว่ารัฐมนตรีบางท่านก็อาจจะมาไม่ทันนะครับ ผมว่าจะเป็นไปได้ไหมครับว่าบางฉบับที่รัฐมนตรีมาพร้อมแล้วก็ขอให้รัฐมนตรีท่านนั้นเป็นคนชี้แจงก่อน สำหรับท่านอื่นนี่คงจะกำลังตามกันมาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านวิทยาครับ

นายวิทยา ภูมิเหล่าแจ้ง (กาฬสินธุ์) : กราบเรียนท่านประธานสภา
ที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม วิทยา ภูมิเหล่าแจ้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดกาฬสินธุ์ พรรคความหวังใหม่ ก่อนอื่นต้องขอกราบเรียนท่านประธานว่า
พระราชบัญญัติทุกพระราชบัญญัติต้องยอมรับว่าเป็นพระราชบัญญัติที่มีประโยชน์ และ
ประชาชนทั้งประเทศก็อยากจะพึงถึงเหตุถึงผล เมื่อฝ่ายรัฐบาลมาขอถอนอย่างนี้
โดยไม่ได้ชี้แจงเหตุผลต่าง ๆ แล้วประกอบกับรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ หรือผู้เสนอ
ร่างพระราชบัญญัตินั้นก็ไม่มา กระผมอยากจะชี้ให้เห็นว่าความพร้อมของผู้รับผิดชอบ
ตรงนี้เป็นสิ่งที่ประชาชนทั้งประเทศนั้นสมควรที่จะได้รับแล้วก็รู้ทั่วกัน เพราะฉะนั้น
กระผมคิดว่า เหตุผลที่จะต้องชี้แจงให้พวกเราได้รับทราบว่าเป็นต้องถอน
มีความจำเป็นมากน้อยเพียงใด พวกเราไม่ขัดข้องนะครับว่าหากท่านเสนอมาแล้ว
ว่าไม่มีความพร้อมก็จะขอถอนออกไป พวกเราก็ไม่ขัดข้องหรือมีความพร้อมอยากจะ
คงไว้เราก็ไม่ขัดข้อง แต่พวกเราอยากจะทราบถึงเหตุถึงผลที่ไปที่มา ทั้งนี้ เพื่อ
ประโยชน์ของประชาชน แล้วก็เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของมวลสมาชิกในสภาให้สมบูรณ์
กระผมยังยืนยันว่าต้องชี้แจงเหตุและผล และข้อสำคัญที่สุดต้องเรียงตามลำดับด้วยนะครับ
ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านรัฐมนตรีอภิสิทธิ์

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) :
ท่านประธานที่เคารพ ผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร
ขอหารือท่านประธานอย่างนี้นะครับว่า มีร่างพระราชบัญญัติจำนวนมากซึ่งรัฐบาล
กำลังพิจารณาอยู่ถึงความสอดคล้องในการที่จะดำเนินการต่อไปหรือไม่ แล้วก็
อาจจะมีการเสนอถอนเข้ามาอย่างนี้จำนวนมากนะครับ แต่ว่าผมก็เข้าใจ แล้วก็
เห็นด้วยว่าเป็นสิทธิของสมาชิกที่จะได้รับทราบเหตุผลก่อนที่จะมีการไปลงมติ
ว่าจะอนุมัติให้มีการถอนหรือไม่ จะขอหารือท่านประธานแล้วก็เพื่อนสมาชิก
อย่างนี้ได้ไหมครับว่า กรณีที่ท่านยังประสงค์จะได้รับคำชี้แจงอยู่ก็ยังไม่ถอนกฎหมาย
เหล่านั้นออกไป เฉพาะที่มีการชี้แจงตอบข้อซักถามหรือว่าที่ท่านไม่พอใจแล้ว
ก็จะขอถอนร่างฯ เหล่านั้นไปก่อนครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญท่าน พันตำรวจโท ไหวพจน์ ครับ

พันตำรวจโท ไหวพจน์ อารมณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียน
ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท ไหวพจน์ อารมณ์รัตน์ สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร สภานี้ นะครับ เราควรจะต้องมีบรรทัดฐาน
ในครั้งที่แล้วกระผมเองได้เสนอท่านประธานไปครั้งหนึ่ง มีการยื่นผู้ตติต่าง ๆ
ก็ได้ถอนอย่างนี้ครับ ๕ - ๖ ฉบับ ถอนโดยไม่แจ้งเหตุผลนะครับ ไม่ว่าจะ
ธนาคารออมสินที่แจ้งว่าเอาเงินเค็ดไปแล้วเอาไปใช้อะไรนี้ ไม่มีการชี้แจงเลย
พอเปลี่ยนรัฐบาลบับก็ถอน ๆ ถอนนะครับ อันนี้ก็แจกเช่นเดียวกันอีกแล้ว
อันนี้จะถอนอีก โดยไม่ชี้แจงเหตุผล แล้วความรับผิดชอบของรัฐมนตรีซึ่งรับผิดชอบ
ในเรื่องที่จะถอนนี้ก็ไม่น่าประชุม มีความจริงใจในการที่จะให้เกิดคดีกับสภาบ้าง
หรือเปล่า อีกอีกก็มาถอน อีกอีกก็มาถอน เห็นสภาเป็นอะไรนะครับ ผากถึง
ท่านรัฐมนตรีต่าง ๆ ด้วยนะครับ ให้มีบรรทัดฐานด้วย นี่เป็นสภานะครับ ไม่ใช่
คณะรัฐบาล ควรจะให้เกียรติด้วยนะครับ กราบฝากท่านประธานไปด้วยครับ
ไม่ใช่อีกอีกก็ถอน ๆ นะครับ ขอให้รัฐมนตรีมาชี้แจงเหตุผลของการถอนนะครับ
ไม่ใช่ว่าสักแต่ถอน กราบขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญคุณหมอเปรมศักดิ์

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
พรรคความหวังใหม่ กระผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานครับว่า ความจริงแล้ว
สภาผู้แทนราษฎรเรามีหลักมีเกณฑ์และมีมาตรฐานในการพิจารณากฎหมายมานาน
กระผมไม่อยากจะเสียมาตรฐานในวันนี้ครับ กระผมขอกราบเรียนว่าน่าจะพิจารณา
ตามระเบียบวาระไป ตั้งแต่วาระที่ ๑ - ๒ - ๓ ไล่ไปครับ พอมาถึงเรื่องด่วน
แล้วก็เรื่องที่กำลังพิจารณาค่อยมาว่ากันอีกทีครับ รัฐมนตรีจะยังไม่พร้อมขณะนี้
ก็รอไว้วาระที่สมควรก็คือเรื่องที่กำลังพิจารณาคือวาระที่ ๕ ครับ ขอเรียนเสนอ
เป็นการประนีประนอมในการประชุมสภาครั้งนี้ครับ เพื่อให้ประชาชนได้รับ
ประโยชน์สูงสุดครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผมต้องขอขอบคุณคุณหมอบรมศักดิ์นะครับ คือสภาเราก็มีบรรทัดฐานมีหลักอยู่ แต่เราก็อาศัยหลักประนีประนอมกันเพื่อให้เกิดการประชุมเป็นไปโดยราบรื่นนะครับ ที่นี้ผมคิดว่า ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ซึ่งรัฐมนตรียังไม่ได้มาชี้แจง ผมคิดว่าถ้าที่ประชุมไม่ขัดข้อง ผมก็จะขอนำร่างพระราชบัญญัติอาคารชุด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ขึ้นมาก่อน แล้วก็หลังจากนั้นที่ขอถอนไปเป็นอยู่อันดับ ๖ แทน อย่างนี้จะได้อะไรไหมครับ เชิญท่านพินิจ จันทรสุรินทร์ครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ลำปาง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพินิจ จันทรสุรินทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง พรรคชาติพัฒนา ท่านประธานครับ ตามที่กระผมได้นั่งฟังอยู่จึงรีบเข้ามาเพื่อจะให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า การที่รัฐบาลได้เสนอขอถอนญัตตินั้นโดยปกติแล้วเราใช้ข้อบังคับ ๒ - ๓ ข้อด้วยกัน คือข้อ ๔๗ ข้อ ๔๘ ข้อ ๔๗ ถอนได้ ข้อ ๔๘ จะถอนเมื่อใดก็ได้ แต่สาระสำคัญที่ว่าถอนเมื่อใดก็ได้ในข้อ ๔๘ นั้นก็หมายความว่าเมื่อบรรจุระเบียบวาระไปแล้ว หรือก่อนบรรจุระเบียบวาระสามารถขอถอนได้ เมื่อบรรจุระเบียบวาระก็ขอถอนในขณะที่จะพิจารณาหรือก่อนพิจารณานั้น จวนจะถึงในระเบียบวาระนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ที่ผมฟังเมื่อครั้งที่แล้ว ทางรัฐบาลได้เสนอว่าอยากจะขอนำไปปรับปรุงใหม่หรือดำเนินการให้ทันสมัยขึ้นว่าอย่างนั้นเถอะ แต่กระผมคิดว่ารัฐบาลสามารถกระทำได้อย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ ถ้าหากว่ารัฐบาลเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงอย่างไร รัฐบาลน่าจะทำขึ้นมาใหม่ได้ พอถึงเวลาก็ถอนแล้วก็แทนเข้าไปในวาระนั้นก็กระทำได้ แต่การที่จะมาทำให้ร่างพระราชบัญญัติที่เราพิจารณาเสร็จแล้วในวันนี้มาเป็นข้อโต้แย้งหรือดำเนินการเพื่อชี้แจงเหตุผล ก็ทำให้วันนี้วาระการประชุมสภาที่เราจัดลำดับเรียบร้อยแล้วในการที่จะให้ร่างพระราชบัญญัติออกไปให้ประชาชนแก่ประชาชนนั้น มันก็จะถอยถดถอยไปอีก กระผมก็คิดว่าถ้าหากว่ารัฐบาลอยากจะถอนญัตติกฎหมายเกี่ยวกับที่ดิน ก็เมื่อถึงวาระนั้นก็ถอนได้ แต่ถ้ารัฐบาลต้องการอยากจะปรับปรุงก็เอากฎหมายฉบับนี้แหละที่ร่างฯ อยู่เดิมแล้วไปปรับปรุงเสียในขณะที่นั้น ก็ยอมเสนอเข้ามาได้ เพราะว่ารัฐบาลนำเสนอไปแล้วหรือถอนออกไปเมื่อใด รัฐบาลก็ต้องกลับเข้ามาใหม่อีก

เหมือนกัน เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าวันนี้ถ้าหากจะมาทำเรื่องให้เสียเวลา
แก่สภาแห่งนี้ก็ไม่สมควร กระผมเห็นว่าตามที่คุณหมอเปรมศักดิ์ได้เสนอว่า
ขอพิจารณาตามระเบียบวาระน่าจะกระทำได้ แต่ถ้ารัฐบาลอยากจะถอน
ก็ยังมีโอกาสอีกเยอะ ไม่น่าจะมาท้วงสภา หรือไม่น่าจะมารบกวนหรือว่า
ทำให้เสียเวลาแก่สภาแห่งนี้ กระผมคิดว่ายังไม่ถึงวาระ แล้วรัฐมนตรีที่ขอถอน
ก็ไม่มาชี้แจงต่อที่ประชุม กระผมก็คิดว่าน่าจะมาพิจารณาในระเบียบวาระ
ต่อไป ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) :
ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม กระผมกำลังเตรียมจะชี้แจงท่านสมาชิกกรณีการถอน
ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน ก็พอดีท่านรัฐมนตรี
ที่รับผิดชอบโดยตรงท่านมา กระผมก็จะขออนุญาตชี้แจงในส่วนที่กระผม
ได้ขอถอน คือร่างพระราชบัญญัติแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ว่าด้วยการขายฝาก ครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คือผมว่าเมื่อท่านรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบมาแล้ว ท่านพร้อมจะชี้แจงก็ควรจะดำเนินการตามระเบียบวาระนะครับ ท่านสุรพรมีอะไร เชิญครับ

นายสุรพร ดนัยตั้งตระกูล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพครับ ถ้าท่านประธานฟังความเห็นของสมาชิกเมื่อสักครู่จะเห็นว่าท่านผู้อาวุโสจากจังหวัดลำปาง ขออนุญาตเอ่ยนาม คือท่านพินิจ จันทรสุรินทร์ กับท่าน ส.ส. เปรมศักดิ์ ได้เสนอต่อท่านประธานว่า ในขณะที่นั้นความไม่พร้อมที่เกิดขึ้นมีแล้ว วาระการประชุมยังไม่ถึงวาระที่จะพิจารณาในเรื่องที่กำลังจะขอลง ก็คือยังไม่ถึงวาระที่ ๕ แล้วมีเรื่องสำคัญรอพิจารณาอยู่ โดยเฉพาะเรื่องที่กรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ทั้งสองท่านได้ลุกขึ้นมาอภิปรายตรงกันว่าขอให้ท่านประธานได้พิจารณาให้มีการประชุมไปตามระเบียบวาระการประชุมตรงนี้ต้องพิจารณาก่อนครับว่า จะให้ประชุมตามระเบียบวาระการประชุมหรือไม่ ถ้าหากที่ประชุมมีมติให้ประชุมตามระเบียบวาระ ก็หมายความว่ายังไม่ต้องชี้แจงว่าทำไมจึงถอนนะครับ แต่ถ้าหากว่าที่ประชุมมีมติให้พิจารณาว่าให้ถอนหรือไม่ถอนที่ประชุมก็ค่อยว่ากันอีกทีว่าจะให้ถอนร่างฯ ใดหรือไม่ให้ถอนร่างฯ ใด เพราะในระหว่างนี้เป็นการศึกษาอยู่ในวาระนะครับ ต้องพิจารณาตามระเบียบวาระไปก่อนจนกว่าที่ประชุมนี้เป็นอย่างไร ผมเรียนนะครับว่าตั้งแต่เริ่มต้นมานั้นท่านอ่านพวงของวาระที่จะขอลงนี้ พวงของวาระที่จะขอลงตั้งที่ฉบับ สมาชิกดูไม่ทันหรอกครับ ว่าแต่ละฉบับที่ท่านจะขอลงมีอะไรบ้าง จนกระทั่งท่านเอ่ยขึ้นมาว่าเป็นประมวลกฎหมายที่ดิน จึงต้องพลิกไปดูตามประมวลกฎหมายที่ดินในวาระนั้น ว่าตรงนี้เขาอย่างไรในหลักการและเหตุผล และที่เหลืออีกล่ะครับ ที่ท่านบอกตัวเลขของวาระเฉย ๆ นี้ก็ยังไม่มีส่วนให้สมาชิกตั้งหลักนิดหนึ่งครับว่า ไปตามวาระการประชุมก่อน ถึงวาระที่ ๕ นะครับ ท่านจะขอเลื่อน ไม่เป็นไรครับ พวกเรายินดีให้การสนับสนุนถ้าท่านมีเหตุผลเพียงพอในการที่จะขอลงออกไป แต่ในระหว่างนี้สมาชิกฝ่ายค้านขอให้มีการพิจารณาตามระเบียบวาระไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ครับ ผมขออนุญาตเรียนชี้แจงท่านสมาชิกนะครับว่าผมได้แจ้งที่ประชุมแล้วว่า คณะรัฐมนตรีเขาขอเลื่อนทั้งหมดขึ้นมาะครับ

๖ ร่างพระราชบัญญัติด้วยกัน ที่นี้ผมก็จะถามแต่ละประเด็นว่า ที่ละร่างๆ อย่างร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ซึ่งตอนนั้นรัฐมนตรียังไม่มาชี้แจง ตอนนี้นำมาชี้แจงแล้วนะครับ ท่านมาพร้อมแล้ว ถ้าท่านพร้อมจะชี้แจงก็จะดำเนินการต่อไป ท่านอรรถพล มีอะไรครับ

นายอรรถพล สรสุชาติ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม อรรถพล สรสุชาติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ ท่านประธานครับ ผมเคารพในสิ่งที่สมาชิกพรรคฝ่ายค้านได้อภิปรายไปถึงจุดประสงค์ที่อยากจะรู้เหตุผลของรัฐบาลที่จะถอน แต่ก่อนที่ท่านประธานจะบอกว่าในวาระที่ ๕.๔๒ ท่านรัฐมนตรีนั้น เพิ่งจะมาชี้แจง ท่านประธานไล่ไปตั้งวาระที่ ๕.๔ นะครับ คือรัฐบาลขอถอนกฎหมายหลายฉบับจริงครับ ผู้ที่พร้อมจะชี้แจงในวาระ ๕.๔ ๕.๖ ๕.๗ เรื่องร่างพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. .... ร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. .... ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... รอชี้แจงอยู่แล้วครับ ท่านประธานครับ ถ้าเพื่อจะให้มีการพิจารณาและอยากฟังเหตุผลของรัฐบาล ต้องเป็นขั้นเป็นตอนตามวาระที่มีการเสนอถอน ท่านประธานไปเอาวาระหลังขึ้นมาก่อนหรือว่ามี การหยิบยกกันถึงวาระ ๕.๔๒ ก่อน ผมว่าไม่ถูกต้องนะครับ เพื่อเราจะไต่บันทึกลงไว้ให้ถูกต้อง ถ้าท่านประธานจะให้พิจารณาในเรื่องที่คณะรัฐมนตรีขอถอน ก็ขอเริ่มที่วาระต้นครับ รัฐมนตรีนั้นพร้อมจะชี้แจงอยู่แล้วครับ เผอิญท่านสมาชิกฝ่ายค้านฟังไม่ทันว่า ท่านประธานอ่านฉบับไหนบ้างเท่านั้นเองครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ ผมขออนุญาตครับ เชิญท่านพินิจอีกสักครั้งหนึ่งครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ลำปาง) : ท่านประธานที่เคารพครับ ที่ผมได้กราบเรียนท่านประธานนั้น เกี่ยวกับเรื่องด่วนและเรื่องไม่ด่วน เรื่องค้างพิจารณา ผมอยากจะกราบเรียนว่า ที่กระผมถามไปหรือที่วงดิ่งไป ไม่ได้ขัดข้อง แต่เมื่อถึงวาระนั้นเรื่องที่บรรจุในระเบียบวาระตรงนี้ ถ้าหากว่า

ถอนไปแล้วนี่ไปทำอะไรที่มันจะเกิดขึ้น ถ้าไม่ถอนมันตายไหมอยู่ตรงนี้ อยากรู้อะไร
ท่านประธาน คือผมพูดรู้เรื่องไม่ชัดฟังไม่ทัน ฟังรู้เรื่อง ถ้าไม่ทันจะมานั่งอยู่ตรงนี้
ได้อย่างไร และผมบอกอยู่ข้างนอก ผมถึงเข้ามานั่งตรงนี้ ผมอยากจะมาฟังใกล้ ๆ
ว่ามันเป็นอย่างไรงันทำให้เวลามันเสียแก่สภานี้ ก็บอกว่าจะเร่งรัดเอากฎหมายออก
เอาเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องมาพูดกัน ก็อยากจะทำอยากจะปรับปรุงแก้ไข คุณก็ไปทำ
เอาเข้ามากฎหมายนะ ไม่ได้ว่าอะไร ถ้ามว่าเรื่องด่วนที่มันค้างอยู่นี้ทำไม
ไม่พิจารณา เอาเรื่องกลับไปก็ถอนเท่ากัน คุณก็ไปปรับปรุงเสียเรื่องที่คุณจะทำ
มันยังไม่ได้พิจารณาเรื่องมันค้าง ทำไมไม่ขอเป็นเรื่องด่วนล่ะรัฐบาลนะ
เมื่อจะเสนอเข้ามาเป็นเรื่องด่วนแล้วก็เรื่องที่ถอนก็ถอนไป แล้วเอาเข้ามา
เป็นเรื่องด่วนใหม่ มันยิ่งเร็วกว่าที่มันจะค้างอยู่เป็นเรื่องของการพิจารณา ----

กระทำได้หลายวิธีครับ ท่านประธานครับ ไม่ใช่ไม่รู้เรื่อง ไม่ใช่ฟังไม่ทัน ฟังรู้ภาษาไทยครับ แต่ภาษาชาติอื่นอาจจะไม่รู้ แต่ว่าภาษาไทยผมรู้แน่ เพราะฉะนั้นที่ผมมานั่งอยู่ตรงนี้ ฟังนี้ขอความกรุณาว่าอยากจะเร่งรัด แล้วผมก็รักษาหน้ารัฐบาล ใครมาไม่มาไม่เป็นไร เดี่ยวจะขอถอนก็ได้ก็พิจารณาเรื่องเป็นลำดับไปจะไปอยากเป็นอะไร ไม่เห็นอยากเป็นอะไรเลยอยากจะถอนก็ทำเรื่องมาถอนที่หลังก็ไม่เห็นอยาก ผมก็ถามว่าถ้าถอนไปแล้วมันมีอะไร เหตุผลแต่ละฉบับนี้ ถอนไปแล้วไปทำเมื่อไรจะกลับมา มันจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าไม่ถอนอะไรมันเกิดขึ้นในสภานี้ ร่างพระราชบัญญัติอยู่ตรงนี้อะไรมันเกิดขึ้นอยากจะรู้เหตุผล แล้วท่านไปปรับปรุงกฎหมายเข้ามานี้มันดีกว่า ก็เอาเข้ามาสภาก็เห็นชอบ ไม่เห็นมันมีปัญหาอะไร แต่ถามว่ามันจะเสียเวลาต่อสภานี้เท่านี้เองครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสัมพันธ์ครับ

นายสัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ (เชียงราย) : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม สัมพันธ์ เลิศนุวัฒน์ ผู้แทนราษฎรจากจังหวัดเชียงราย พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ สมัยท่านประธานที่เป็นประธานของฝ่ายรัฐบาลซึ่งเป็นฝ่ายค้านเดี๋ยวนี้ ฝ่ายรัฐบาลปัจจุบันซึ่งเป็นฝ่ายค้านเมื่อก่อนก็บอกท่านประธานนี้ทำอะไรผิดพลาดอยู่เสมอ ผมก็คิดว่าไม่น่าจะเป็นความจริงวันนี้ท่านอรรถพลพูดอีกแล้ว บอกว่าท่านประธานน่าจะเข้าใจผิด หรือว่าผิดพลาดในการพิจารณาวาระที่จะขอเลื่อนขึ้นมา ผมอยากเรียนถามท่านประธานว่าขณะนี้เราพิจารณาอยู่ในระเบียบวาระอะไร ระเบียบวาระที่ ๕.๔๒ ที่ ๕ หรืออย่างไร ก็หมายความว่า ระเบียบวาระที่ ๒ ระเบียบวาระที่ ๓ ระเบียบวาระที่ ๔ ระเบียบวาระที่ ๕ ระเบียบวาระที่ ๖ ระเบียบวาระที่ ๒ ระเบียบวาระที่ ๓ ระเบียบวาระที่ ๔ ก็ตกไปหมด เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ ผมว่าผิดพลาดเพียงเริ่มขึ้นก็อย่าให้มันผิดชัดเจนลงไปอีก เพราะฉะนั้นผมจึงเรียนท่านประธานว่า เพื่อนสมาชิกหลายท่านอยากจะให้พิจารณาไปตามระเบียบวาระ ระเบียบวาระที่ ๒ กำลังพิจารณาอยู่ เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ หลายท่านก็ไม่พร้อม รวมทั้งรัฐมนตรีด้วย รวมทั้งสมาชิกฝ่ายรัฐบาล ซึ่งผมดูแลก่อนข้างน้อยถ้าเปรียบเทียบไปแล้ววันนี้รัฐบาลก็จะน้อยกว่าฝ่ายค้านด้วยซ้ำไป ถ้ามีการนับองค์ขึ้นมาก็จะไม่ครบอีก เพราะฉะนั้นผมว่าท่านประธานควรจะ

ประนีประนอมในการที่บอกว่า ฝ่ายรัฐบาลบอกว่าท่านประธานอาจจะเข้าใจ ผิดพลาดแก้ไขกลับมาให้ถูกต้องเสียอยู่ในวาระที่ ๒ แล้วถือโอกาสวาระที่ ๕ จะยกจุดไหนขึ้นมาก็พิจารณากัน จะถอนในเวลานั้นก็ยังไม่ทัน ท่านประธานครับ ผมขอเรียนแนะนำท่านประธานเพียงเล็กน้อยแค่นี้ละครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณที่กรุณาชี้แนะนะครับ คือสภาของเราที่อยู่ทำการประนีประนอม ท่านสมาชิกครับ ผมคิดว่าของเราดำเนินการมาโดยหลักประนีประนอมตลอด ประธานจะถูกตำหนิว่าไม่เป็นไรครับ โดยเฉพาะผมนี่ทนได้ ขอประทานโทษครับ ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ผู้รับผิดชอบเรื่องกรรมที่ดินจะกรุณา ชี้แจงได้ไหมครับ พร้อมหรือยังครับ

(นายไพจิต ศรีวรขาน ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านไพจิตประท้วงอะไรครับ เชิญครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (นครพนม) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม ไพจิต ศรีวรขาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครพนม พรรคความหวังใหม่ ผมประท้วงท่านประธานให้ประชุมตามระเบียบวาระ ตามข้อบังคับครับ ท่านประธานครับ เพราะเมื่อก็ได้อภิปรายกันชัดเจนว่า ในขณะที่เราได้เริ่มการประชุม ควรจะต้องประชุมตามข้อบังคับการประชุม โดยเคร่งครัด ไม่อย่างนั้นเราจะไม่สามารถเริ่มการประชุมได้ แล้วท่านประธาน ยังจะไปชี้ที่รัฐมนตรีได้แสดงเหตุแสดงผลว่า ทำไมต้องถอน ทำไมต้องนำ กฎหมายนี้ไปพิจารณาใหม่ มันก็เป็นการที่จะเอาระเบียบวาระที่ยังไม่ถึงขึ้นมา พิจารณา เพราะฉะนั้นผมประท้วงให้ท่านประธานได้ปฏิบัติตามข้อบังคับ ด้วยความเคารพครับ ท่านประธาน จะนับองค์ประชุมกันจริง ๆ นะครับ ถ้าอย่างนั้นจะเป็นการเริ่มต้นที่ไม่ประนีประนอมกันครับ ท่านประธานครับ แล้วฝากทางรัฐบาลด้วย ถ้าจะต้องเลื่อนกฎหมายจะเปลี่ยนอย่างไรควรที่จะต้อง ประสานงานกัน มันมีฝ่ายประสานที่จะต้องชี้เหตุชี้ผล ใช้ความเป็นพี่เป็นน้อง เพื่อทำงานต่อประชาชน เราเข้าใจครับ ไม่อยากให้มีวาระตรงไหนที่ทาลาย น้ำใจซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้นอย่าได้ใช้อะไรว่า วิธีการอื่น ๆ ที่มันไม่สง่างาม ไม่อยากให้เกิดใช้ในสภาแห่งนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา

คนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ท่านไพจิตรนะครับ เมื่อก็ท่านอดีตรัฐมนตรี มন্ত্রী
ท่านไพบูลย์ ก็ได้บอกว่าขอฟังคำชี้แจงจากรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ ในการที่จะ
ขอถอนนี้ไม่ขัดข้อง แต่ช่วงนั้นท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
ท่านวัฒนา อัสวเหม ยังไม่มา ก็มีการปรึกษาหารือกัน ขณะนี้ท่านมาแล้ว
ถ้าจะดำเนินการต่อไปตามที่ผมได้แจ้งที่ประชุมว่า ทางคณะรัฐมนตรี
ขอถอนอยู่ทั้งหมด ๖ ฉบับ ผมก็นำเรื่องร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ซึ่งรัฐมนตรี วัฒนา
เป็นผู้รับผิดชอบกรมที่ดินอยู่ ถ้าจะให้เหตุผลขอชี้แจงกับเพื่อนสมาชิก
ก็สามารถที่จะซักถามได้ มันก็จะดำเนินการประชุมไปได้ นะครับ ท่านมนตรี
ว่าอย่างไร เชิญครับ

นายมนตรี ท่านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพครับ
กระผม มंत्री ท่านไพบูลย์ จากลำพูน พรรคความหวังใหม่ครับ ท่านประธานครับ
ในกรณีที่ว่าเรื่องนี้ได้ถูกนำหยิบยกโดยท่านประธานเข้ามา และเป็นวาระที่
ค่อนข้างกะทันหัน แล้วก็ปกติมันก็จะไม่ค่อยเอาเรื่องอย่างนี้เข้ามา เพราะส่วนใหญ่
ก็จะชี้แจงว่า รัฐบาลจะรับรองกฎหมายฉบับไหนบ้าง แต่เรื่องนี้มันเกี่ยวข้องกับ
โครงสร้างของรัฐบาลเดิม ที่นี้ในโครงสร้างอย่างนี้มันต้องหาเหตุผล ที่นี้
เมื่อลักษณะอย่างนี้มองเห็นว่าบรรยากาศของการนำเสนอต่อสภาแล้วนี่จะเป็น
ปัญหาต่อการพิจารณา ผมคิดว่าแนวทางอ้อมซอม หรือทางออกที่ดีที่ฝ่ายค้าน
และฝ่ายรัฐบาลจะร่วมมือกันทำงานให้สภานี้ทำงานด้วยความราบรื่นได้ เรื่องนี้
ก็ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องสำคัญอะไร ความสำคัญของมันนี่ไม่ใช่เป็นเรื่องเร่งด่วน
จนเกินไป ในขณะนี้วาระที่เราจะพิจารณาตามขั้นตอนก็เป็นไปตามเหตุผลอยู่แล้ว
แล้วก็ส่วนในเรื่องของข้อมูลเหตุผลตรงนั้น ให้วิป (Whip) รัฐบาลกับวิปฝ่ายค้าน
คุยกัน เพราะว่าเรื่องอย่างนี้ถ้าเป็นการถอนเฉพาะญัตติของฝ่ายรัฐบาลเอง
ที่เคยเป็นทำหน้าที่ฝ่ายค้าน แล้วก็ถอนตัวนั้นออกไปนี้ ผมคิดว่าเรื่องนั้นมันง่าย
ต่อการพิจารณา ไม่ค่อยมีปัญหา แต่ว่าลักษณะนี้มันเป็นเรื่องของกฎหมายที่
รัฐบาลชุดเดิมเขาทำไว้แล้ว มีนโยบาย มีเหตุผลในการรองรับ -----

ที่นี้ถ้าจะถอนออกไปเฉย ๆ นี่มันต้องหาเหตุผลว่าถอนไปเพราะอะไร เพราะฉะนั้น เพื่อจะไม่ให้บรรยากาศมันเสียหายต่อสภา กระผมคิดว่าเราควรจะมี ประนี ประนอมกันในการที่จะแก้ปัญหา ด้วยการที่ว่าถ้าฝ่ายรัฐบาลนำเสนอต่อท่านประธาน ว่าเรื่องนี้เรานำไปพิจารณาในครั้งต่อไปก็ได้ หรือว่าเลื่อนไปในวาระที่เราคิดว่า มีกฎหมายสำคัญอีกหลายฉบับเป็นไปตามขั้นตอนตรงนี้ มันจะทำให้บรรยากาศของ การประชุมร่วมกันเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และกระผมคิดว่าบรรยากาศอย่างนั้น เป็นบรรยากาศของความปรองดองของการทำงานที่จะสร้างศรัทธาให้กับประชาชน กระผมไม่อยากเห็นบรรยากาศที่ชิงเอาชนะซึ่งกันและกัน เพราะสิ่งเหล่านี้ กระผมเห็นมาเกือบ ๒๐ ปี แล้วกระผมไม่อยากให้เห็นมันอีก ท่านประธานที่เคารพครับ ความปรองดองเท่านั้นที่จะทำให้สภาเกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อพี่น้องประชาชน เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย แล้วกระผมอยากจะให้ทาง รัฐบาลในฐานะที่เป็นฝ่ายรัฐบาลอยู่แล้วต้องเอื้อ เพื่อ ต้องให้การสนับสนุน ต้องปรองดอง เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องของเกมที่เอามาแพ้ชนะกัน ท่านประธานครับ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ท่านประธานอาจจะต้องหันกลับไปถาม รัฐบาลว่าเรื่องนี้มีความจำเป็นมากน้อยแค่ไหน ถ้าไม่จำเป็นเราเอาวาระปกติ ขึ้นมาก่อน เมื่อถึงวาระที่สำคัญก็ก้าวเข้ามาที่จุดนั้นได้ ซึ่งคุณพินิจก็ให้เหตุผล หมอเปรมศักดิ์ก็ให้เหตุผลไปแล้ว กระผมคิดว่าทุกอย่างนี้ก้าวไปขั้นตอนนี้เถอะ ปรองดองกันดีที่สุด แล้วจะทำให้บรรยากาศของความร่วมมือเกิดประโยชน์ต่อ พี่น้องประชาชนครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :

เชิญท่านรัฐมนตรีสุทัศน์ครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) :

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม สุทัศน์ เงินหมื่น ส.ส. อำนวยเจริญ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม กระผมขออนุญาตที่จะกราบเรียนท่านสมาชิก ผ่านไปทางท่านประธาน ท่านประธานครับ บังเอิญรัฐบาลได้ทำหนังสือมาเพื่อที่จะ ขอลถอนร่างพระราชบัญญัติหลายฉบับมาถึงท่านประธาน และท่านประธานเอง ก็ได้กรุณาหยิบยกเรื่องดังกล่าวขึ้นมาหารือท่านสมาชิก และคาดว่าเมื่อมีโอกาส ได้มาชี้แจงประกอบแต่ละร่างพระราชบัญญัติถึงเหตุผลว่า ทำไมจึงถอนนั้น คงจะได้มีโอกาสมาชี้แจงท่านสมาชิกถึงเหตุผลดังกล่าว แต่บังเอิญยังไม่ได้มีโอกาส มาชี้แจง ท่านประธานก็ได้กรุณาถามสมาชิก กระผมจึงขออนุญาตเรียนว่า กฎหมาย

หลายฉบับที่ทางรัฐบาลได้ขอถอนไปก่อนนั้น มิได้หมายความว่า จะถอนไปเลย อาทิเช่น อย่างกรณีกฎหมายศาลปกครองก็เป็นเจตนารมณ์ของทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านที่จะเร่งรัดโดยการดำเนินการออกกฎหมายฉบับดังกล่าวให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ แต่บังเอิญร่างพระราชบัญญัติศาลปกครองที่ได้เสนอมาต่อสภานั้น ทั้งของสมาชิกเอง และของรัฐบาลเอง ได้มีบทบัญญัติบางบทบัญญัติซึ่งน่าจะได้มีการแก้ไข

(นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยว ท่านหมอบเปรมศักดิ์ประท้วงอะไรครับ

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขออนุญาต) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคความหวังใหม่ ด้วยความเคารพต่อท่านผู้กำลังอภิปรายนะครับ ขณะนี้เรากำลังพิจารณากันว่าจะเลื่อนระเบียบวาระหรือไม่เลื่อน ไม่ใช่มาอภิปรายถึงเหตุผลของพระราชบัญญัตินะครับ ตรงนี้อ่าสับสนและอย่าทำความเข้าใจเป็นอย่างอื่น เพราะสภาผู้แทนราษฎรแต่ละฝ่ายก็กำลังพิจารณาด้วยความรอบคอบ และอยากจะให้เกิดประโยชน์สำหรับพี่น้องประชาชน พระราชบัญญัติแต่ละพระราชบัญญัตินะครับ ไม่ว่าจะ เป็นรัฐบาลใดก็ตามต่างก็มุ่งหวังให้เกิดผลประโยชน์ต่อประชาชนทั้งสิ้น เราเสียเวลากับเรื่องนี้มากเกินไปแล้วครับ กระผมเองขอกราบเรียนท่านประธานได้โปรดพิจารณาให้เป็นตามระเบียบวาระเถอะครับ ผมยังสนับสนุนแนวความคิดของหลาย ๆ ท่านที่ขอให้ เป็นตามระเบียบวาระตามปกติที่ท่านประธานได้บรรจุมาแล้ว ขอผู้รับรองญัตตินี้ด้วยครับ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) :
ท่านประธานจะกรุณาให้ผมชี้แจงต่อหรือเปล่าครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญท่านรัฐมนตรีสุทัศน์

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) :
ท่านประธานที่เคารพครับ ขอบพระคุณท่านสมาชิกนายแพทย์เปรมศักดิ์นะครับ ที่ผมยกตัวอย่างกรณีศาลปกครองขึ้นมา เพื่อเป็นเหตุผลประกอบว่าเมื่อถึงเวลาที่เราจะอธิบายว่าทำไมจึงถอนไป แล้วเมื่อถอนไปแล้วนั้นก็จะมี การแก้ไข

นายภูมินทร์ ลีธีระประเสริฐ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานครับ
ประท้วงครับ ผมต้องประท้วง ท่านประธานที่ให้มีการอภิปราย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
เชิญครับ ประท้วงเรื่องอะไรว่ามาครับ

นายภูมินทร์ ลีธีระประเสริฐ (ศรีสะเกษ) : เพราะว่ามี การเสนอ
ญัตติไปแล้วน่าจะให้ดำเนินการตามญัตติครับ ท่านประธานไม่ควรจะให้ท่านรัฐมนตรี
ได้อภิปรายต่อครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) :
คืออย่างนี้ครับ คุณหมอมูมินทร์นี่ก่อนนะครับ ผมเขียนว่า ซึ่งท่านรัฐมนตรีสุทัศน์
กำลังชี้แจงในเรื่องของระเบียบที่กำลังพิจารณาอยู่นะครับ คุณหมอเปรมศักดิ์มา
ประท้วง ซึ่งความจริงประท้วงก็ไม่ถูกต้องแล้ว กำลังชี้แจงยกตัวอย่างอยู่ กำลังจะจบ
อยู่แล้วนะครับ เพราะฉะนั้นผมเขียนว่ารอฟังอีกสักครู่เถอะครับ แล้วค่อยมาหาหรือ
กันต่อ

นายสุทัศน์ เงินหมื่น (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) :
ผมขออนุญาตเพิ่มเติมว่า เหตุที่ถอนไปนั้นก็เพื่อที่จะปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้อง
ประการที่ ๑ คือ เพื่อสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้
ประการที่ ๒ ก็เพื่อสอดคล้องกับสภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน อาทิ เช่น
กฎหมายที่ดิน หรือพระราชบัญญัติว่าด้วยการขายฝาก เราก็จะปรับปรุงเพื่อให้
สอดคล้อง ตรงนี้ครับจึงเป็นเหตุผลที่ขอเลื่อนขึ้นมาพิจารณาก่อน ส่วนการจะ
ให้เลื่อนหรือไม่นั้นก็อยู่ที่สภาครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมขออนุญาตที่จะลำดับความสำคัญหนึ่งนะครับ เพื่อความเข้าใจต่อสมาชิกทุกท่านนะครับ ผมอาจจะอ่านเร็วไปนิดหนึ่งนะครับ แล้วผมก็อ่านไปเสร็จแล้วไม่มีท่านผู้ใดที่จะขึ้นมาที่จะอภิปรายในลักษณะที่จะไม่เห็นด้วยในการเลื่อนระเบียบวาระ ผมก็จึงถาม ผมหยิบยกเอาร่างพระราชบัญญัติทั้งหมดที่รัฐบาลขอมานี้ลำดับมาจะต้องพิจารณา ท่านอดีตรัฐมนตรีมนตรีก็บอกว่าอยากจะฟังเหตุผลที่มาของอนที่มันขัดข้องเพราะอะไร เพราะฉะนั้นระเบียบวาระการดำเนินการมันก็มาถึงขั้นที่จะพิจารณาว่าจะให้ถอนหรือไม่ให้ถอนแต่ละร่างพระราชบัญญัติแล้วนะครับ แต่ท่านสมาชิกก็จะกลับไปบอกว่าจะขอมติก่อนว่าจะให้เลื่อนร่างพระราชบัญญัติทั้งหมด ๖ ฉบับนี้ที่จะขอลอนมานี้ขึ้นมาพิจารณาก่อนหรือไม่ ซึ่งผมอยากจะเรียนว่าการดำเนินการขั้นตอนนะครับ ด้วยความเคารพทุกท่านว่ามันผ่านมาแล้วจนกระทั่งว่าจะขอให้ลงมติว่าจะเห็นควรให้ถอนหรือไม่ให้ถอนแต่เป็นแค่เพียงยังไม่ชี้แจงเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นผมเรียนว่าผมดำเนินการมาขั้นตอนนี้ก็เหลือแต่ว่า ท่านสมาชิกจะสอบถามแต่ร่างพระราชบัญญัติเท่านั้นเองนะครับ นี่ที่ผมลำดับความมาให้ฟัง ท่านอุเทศมีอะไรเชิญครับ

ร้อยโท อุเทศ ไสกระจ่าง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ร้อยโท อุเทศ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ พรรคความหวังใหม่ ด้วยความเคารพในท่านประธานครับ เราเข้าใจประเด็นที่ท่านได้กรุณาหารือ แต่ตอนนั้นก็ต้องกราบเรียนท่านประธานว่ามันเหมือนกับการเสนอถอนญัตติครั้งที่แล้วที่พวกเราอาจจะยังไม่สามารถอธิบายทัศนคติได้ในครั้งแรกนะครับ มันก็เลยไปเป็นพวงอย่างที่ว่า แต่เมื่อมาถึงตรงนี้ผมคิดว่าท่านประธานถ้ามีสมาชิกเสนอญัตติว่าให้เป็นไปตามระเบียบวาระ ผมไม่แน่ใจนะครับว่าสิ่งที่ท่านประธานได้ยกขึ้นมาหารือเราก่อนนั้น เราเคารพท่านประธาน ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่ว่ากันครับ แต่ว่าถ้ามีสมาชิกเสนอญัตติขึ้นมาให้เป็นไปตามระเบียบวาระ ผมคิดว่าทางรัฐบาลในฐานะที่วันนี้เราจะประชุมร่วมกันเพื่อผ่านกฎหมายตั้งหลายฉบับ ถ้าท่านไม่ตั้งใจในประเด็นที่จะต้องถอน ๖ ฉบับนี้ ผมคิดว่าเราก็ประนีประนอมกันได้ ท่านประธานครับ วันนี้เรากำลังพิจารณากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญหลายฉบับ กฎหมายประชามติกำลังพิจารณา กฎหมายผู้ตรวจการรัฐสภาที่กำลังพิจารณา เราก็คงพิจารณาร่างๆ เดิมทั้งสิ้นครับ สิ่งที่จะสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญเราก็พิจารณาในชั้นกรรมาธิการได้ เพราะฉะนั้นท่านพิณิจ จันทรสุรินทร์ ขออนุญาตที่เอ่ยนามท่าน

ได้ชี้ให้เห็นถึงความชัดเจนตรงนี้ว่า รัฐบาลสามารถไปร่างกฎหมายใหม่ให้สอดคล้อง
 ให้ถูกต้องที่สุดแล้วเสนอเข้าสู่สภา กฎหมายที่อยู่ในสภานั้นถึงเวลาพิจารณา
 ก็ร่วมกันไปได้ วันนี้เราเอาร่างๆ ของกฤษฎีกาที่ร่างๆ อยู่ตรงไหนก็ไม่ทราบ
 มาเป็นแม่แบบในการพิจารณาก็มีครบในชั้นกรรมาธิการ เพราะฉะนั้นการถอน
 หรือไม่ถอนไม่ใช่ประเด็นสำคัญจริง ๆ ครับ ท่านประธานครับ สำคัญที่ว่ารัฐบาล
 ซึ่งตั้งกรรมการร่างกฎหมายในวันนี้ท่านเริ่มทำหรือยัง ถ้าท่านทำเสร็จแล้ว
 ให้ท่านรีบเสนอเข้ามา เสนอเข้ามาก็ร่วมพิจารณาในฉบับที่มันมีอยู่ วันนี้ผมเป็น
 เจ้าของกฎหมายศาลปกครอง รัฐบาลจะถอนของตัวเองออกไป แล้วผมก็เสนอ
 มาแล้ว นายกรัฐมนตรีคนก่อนรับรองแล้ว อยู่ในระเบียบวาระแล้ว ผมต้องถอน
 ด้วยไหมตรงนี้มีมันเป็นปัญหาทั้งสิ้นครับ ขอให้รัฐบาลได้ประนีประนอมกับเราเถอะครับ
 ได้ล้มเลิกในการที่จะถอนแล้วไปเร่งร่างกฎหมายของท่าน ต้องถามคำถามเดียว
 กับท่านพินิจว่า ถ้าไม่ถอนตายไหมครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านสุรสิทธิ์ เชิญครับ

นายสุรสิทธิ์ นิติวุฒิวรวัักษ์ (ชลบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม สุรสิทธิ์ นิติวุฒิวรวัักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี พรรคชาติไทย
 ผมอยากกราบเรียนในเบื้องต้นว่า ในเรื่องนี้หลังจากที่ท่านประธานได้พูดถึงเรื่อง
 ประธานที่จะแจ้งต่อที่ประชุมเสร็จไปแล้ว และท่านได้กรุณาได้หยิบยกในเรื่องที่
 รัฐบาลได้ขอถอนร่างพระราชบัญญัติ ๖ ฉบับด้วยกัน ซึ่งในเรื่องนี้ผมเข้าใจว่า
 เป็นเรื่องที่เป็นประเพณีมาตลอดนะครับ เรื่องใดที่รัฐบาลเห็นว่า การที่จะขอถอนไป
 เพื่อปรับปรุงแก้ไขนั้น เป็นสิ่งที่น่าที่จะกระทำได้แล้วก็ได้ เคยกระทำมาตลอดนะครับ
 ผมอยากจะกราบเรียนว่าหลังจากที่ท่านประธานได้นำเรื่องนี้ขึ้นหารือ นะครับ
 ว่าจะมีผู้ใดขัดข้องหรือไม่ นะครับ เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปรายในประเด็นนี้ ท่านประธาน
 ได้ดำเนินการที่จะลงมติ-----

แต่เนื่องจากท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ๒ ท่านนะครับ ขออนุญาตเอ่ยนาม ก็คือ ท่านมนตรีและท่านสุรพร ได้ขอร้องเพื่อเป็นการประนีประนอมว่า อยากที่จะให้รัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องนั้นได้ชี้แจงว่าเพราะเหตุใดจึงทำการถอนนะครับ เมื่อได้มีการประนีประนอมแล้วนี่นะครับ จนกระทั่งท่านรัฐมนตรีที่รับผิดชอบพร้อมที่จะตอบแล้วนี้ ผมถือว่าข้อเสนอที่ประธานได้หยิบยกมานั้นได้อยู่ในวาระที่จะต้องพูดคุยกันนะครับ ผมเข้าใจว่าการที่สมาชิกหลายท่านได้เปลี่ยนแนวความคิดที่จะให้เอาระเบียบวาระเรียงเข้าไปนั้น ผมคิดว่าตรงนี้น่าจะไปอยู่ในขั้นตอนนั้น เพราะว่าถือว่าขณะนี้อยู่ในวาระที่จะพูด แล้วก็หยิบยกในเรื่องของผู้ตดินี้เข้ามาพูดกัน แล้วผมเข้าใจว่าเหตุผลจริง ๆ ท่านรัฐมนตรีท่านได้เตรียมพร้อมที่จะชี้แจงแล้ว ผมคิดว่าคงไม่ใช้เวลานานนักนะครับ อยากจะกราบเรียนเพื่อที่จะให้ที่ประชุมนี้ได้พิจารณาเพื่อความรวดเร็วครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านวิเชียร คันฉ่อง เห็นยกมือนานแล้ว เชิญครับ

นายวิเชียร คันฉ่อง (ตรัง) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมวิเชียร คันฉ่อง พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดตรัง ความจริงข้อคิดเห็นของกระผมก็คล้าย ๆ กับของท่านที่อภิปรายเมื่อตะกี้ เกี่ยวกับเรื่องนี้ถ้าลำดับตามเหตุการณ์ตอนที่เราเข้าร่วมประชุม ท่านประธานก็หยิบยกเกี่ยวกับเรื่องที่ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบเกี่ยวกับเรื่องวุฒิสมาชิกลงมติไม่เห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ท่านบอกว่าเรื่องนี้มันเป็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งจะต้องพิจารณากัน เพราะฉะนั้นท่านประธานเห็นว่าเรื่องนี้อาไรพิจารณาต่อไป ให้เลื่อนไป แล้วในขณะที่เดียวกันท่านประธานก็หยิบยกเกี่ยวกับเรื่องที่คณะรัฐมนตรีเสนอขอถอนมา มี ๔ - ๕ เรื่องตั้งที่เราทราบกันอยู่ เมื่อท่านประธานหยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมา กระผมคิดว่าผู้ตดิอันนี้ครับ เป็นผู้ตดิตามข้อบังคับข้อ ๔๐ (๕) คือผู้ตดิที่ประธานอนุญาตตามที่เห็นสมควร เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าในเมื่อล่วงเลยมาถึงขนาดนี้แล้ว ด้วยความเคารพต่อเพื่อนสมาชิกพรรคฝ่ายค้านนะครับ เราก็ต้องดำเนินการไปตามนั้น

อีกประการหนึ่ง กระผมอยากจะให้ข้อสังเกตกับที่ประชุมแห่งนี้เล็กน้อยนะครับ มีอยู่คราวหนึ่งเราได้พิจารณาเกี่ยวกับกฎหมาย แล้วก็กฎหมายนั้นได้พิจารณาเป็นไปตามแต่ละมาตราแต่ละมาตราปรากฏว่าเมื่อจบ กระผมลุกขึ้นจะขออภิปรายในบางมาตรา ท่านประธานในขณะนั้นบอกว่าเรื่องนี้ได้ยุติไปแล้ว

ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ครับท่าน ถ้าหากว่าเรามาเปรียบเทียบกับวันนี้ กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องที่ดินที่ท่านประธานได้ขอมตินี้ครับ ถ้าว่ากันจริง ๆ แล้ว ด้วยจริง ๆ แล้ว กระผมคิดว่าเรื่องนี้น่าจะลวงเลยไปแล้ว เพราะว่าถึงไหน ๆ ประธานขอมติแล้ว แสดงว่ามันไม่มีการอภิปรายกันแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อลวงเลยถึงขนาดนี้แล้ว กระผมคิดว่าท่านประธานต้องดำเนินการตามระเบียบวาระด้วยเหตุนี้กระผมจึงมีความเห็นว่า ให้ท่านประธานดำเนินการไปตามระเบียบวาระต่อไป ส่วนในเรื่องกฎหมายอื่น ๆ ที่รัฐมนตรีขอถอน ถ้าหากว่าท่านสมาชิกฝ่ายค้านมีข้อสงสัยจะเรียนถามคณะรัฐมนตรี ก็คิดว่าถึงวาระอันนั้นครับ ขอขอบพระคุณครับ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ผมขออนุญาต ที่ลำดับความมาที่อย่างที่เราเรียนไปแล้วว่า ผมได้ถามนะครับว่า ทางรัฐมนตรีขอเลื่อนมาทั้ง ๖ ฉบับ แล้วต่อมาไม่มีการยกมืออภิปราย ผมก็จะขอมติ ในช่วงขอมติผมก็กดออก แล้วขอเชิญสมาชิกข้างนอกเข้ามาในที่ประชุม ผมก็จำได้ว่าท่านอดีตรัฐมนตรี ท่านมนตรี คำนไพบูลย์ ท่านก็บอกว่าอยากจะขอฟังคำชี้แจง ซึ่งตอนนี้ผมถือว่าได้ดำเนินการขั้นตอนไปจนกระทั่งว่าจะต้องเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ มีการอภิปรายในแต่ละร่างพระราชบัญญัติที่ทางผมได้กราบเรียนให้ทราบ แต่ตอนนั้นช่วงนั้นรัฐมนตรีไม่อยู่ เพราะฉะนั้นผมขออนุญาตประนีประนอมอย่างนี้ได้ไหมครับว่า ขอให้มีการพิจารณาตามที่ผมได้เรียนหาหรือที่ประชุมแล้ว โดยให้ท่านรัฐมนตรีชี้แจงร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... นะครับ ท่านพินิจมีอะไรเชิญครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
 ต้องขออนุญาตท่านประธานชี้แจง เดี่ยวจะหาว่าผมไม่รู้เรื่องนะครับ ท่านประธานครับ
 กระผมอยากกราบเรียนอย่างนี้ครับ เมื่อสักครู่นี้เมื่อประธานแจ้งที่ประชุมทราบ
 กระผมเห็นด้วยนะครับ แล้วท่านก็บอกว่าเมื่อสักครู่นี้บอก ต้องพิจารณาตามระเบียบวาระ
 โดยปกติแล้วนี่เมื่อพิจารณาตามระเบียบวาระ ท่านจะถอนญัตติไหนออกจากสภา
 เมื่อพิจารณาถึงวาระนั้นท่านก็ลุกขึ้นมาขอลอน มีผู้รับรอง รัฐบาลอยากจะถอนญัตติ
 ตรงข้อไหนก็ตาม ตามเรื่องที่ค้างพิจารณา ๕ ท่านจะอยู่ในข้อไหนก็ตาม ท่านก็บอก
 รัฐบาลขอลอน แล้วก็ชี้แจงเหตุผล อันนี้สมควรครับ ท่านประธานครับ แต่เรื่องอย่างนี้
 ในเมื่อประธานได้กรุณาได้แจ้งในระเบียบวาระว่า ขอลอนอันนี้ออกไป มันก็ทำให้เกิด
 กังขาขึ้นครับ ท่านประธานครับ กระผมเองเมื่อจะลงมติ กระผมก็วิ่งมาลงมติ
 แต่เมื่อลงมติแล้วมันเกิดมีปัญหาเกิดขึ้น มันยังลงไม่ได้ เมื่อยังลงไม่ได้ก็มีข้อโต้แย้ง
 ในสภาถ้ามีข้อโต้แย้งก็นำข้อโต้แย้งนั้นพิจารณา ซึ่งเราพิจารณามาแล้วใช้เวลาเป็น
 เกือบ ๒ ชั่วโมง เราพิจารณากันตรงนี้ชั่วโมงเศษแล้ว เพราะฉะนั้นเรื่องตรงนี้ก็คือ
 เรื่องที่เรามีปัญหากัน เมื่อมีปัญหาจึงมีการพิจารณากันตรงนี้ แต่ถ้าท่านบอกว่าให้พิจารณา
 ตามวาระ ท่านจะต้องเอาตามระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องกระทู้ถาม เรื่องด่วน
 เรื่องที่กรรมาธิการพิจารณาเสร็จแล้ว ท่านต้องตามระเบียบวาระ พอถึงท่านจะถอน
 ในญัตติในข้อใดก็ตามถ้าท่านถอนญัตติ ท่านต้องบอกขอลอน มีผู้รับรองถูกต้อง หรือรัฐบาล
 ขอลอนมา อันนี้ก็ขอบกระผมไม่ว่าอะไร เมื่อสักครู่นี้ที่กระผมลุกขึ้นอภิปรายนี้ กระผม
 ชี้แจงให้ฟัง เดี่ยวจะเข้าใจว่ากระผมไม่รู้เรื่อง ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจภาษาไทย
 กระผมมีความคิดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นที่กระผมลุกขึ้นมานี้ ท่านอาศัยข้อ ๔๗ ทำได้
 ทำได้ทั้งนั้นนะที่จะขอลอน แต่ว่าตรงนั้นมันยังไม่สำคัญเท่านี้เอง แต่ถ้าพิจารณาไป
 ถึงเวลามาขอลอนก็ไม่มีปัญหา เพราะฉะนั้นจงทำความเข้าใจนะ ไม่ใช่ว่าฝ่ายโน้น
 ฝ่ายนี้ไม่รู้เรื่อง ไม่ใช่ไม่รู้เรื่อง รู้ด้วยกันว่าเราจะยอมกันอย่างไรเท่านี้เอง
 เราจะตกลงกันอย่างไร ที่เขาอภิปรายถูกแล้วนะครับ ไม่ใช่ว่าไม่รู้เรื่อง ฟังไม่เข้าใจ
 ก็อยู่ด้วยกันนะครับ มันเท่ากันหมดทั้งนั้น ไม่ใช่เก่งกว่ากันทั้งนั้นละครับ ท่านประธานครับ
 กระผมก็ไม่ใช่ว่าเก่งกว่าเขา เขาไม่ใช่ว่าเก่งกว่ากระผมนะครับ วันนั้นกระผมนั่งฟังอยู่
 เพราะฉะนั้นที่พูดกันนี้ก็หมายความว่า รัฐบาลอยากจะถอน กระผมเห็นท่านผู้มีเกียรติ
 ท่านกฤษณะบอกว่า อะไรก็ตาม เมื่อสักครู่นี้บอกกฎหมายปกครองเพื่อให้อนุวัติ
 ตามรัฐธรรมนูญนะครับ กระผมไม่เห็นต้องถอนเลย ก็ในเมื่อเราแปรญัตติได้
 เราทำอะไรได้ มันถึงเวลามาเราก็ขอแก้ไขเสีย มันก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไรเกี่ยวกับ
 รัฐธรรมนูญ เสนอกฎหมายเข้ามาเป็นตามลำดับขั้นตอนถูกต้องแล้ว แล้วกฎหมาย

ก็ยังไม่พิจารณา รัฐบาลอาจจะด่วนมีทางเดี๋ยวก่อนประธานครับ เสนอเข้ามา เป็นเรื่องด่วน เอาเสียใหม่โดยรัฐบาลนี้ เป็นเรื่องด่วน เพราะมันได้พิจารณาก่อน เรื่องที่ค้างพิจารณาด้วยซ้ำไป นี่กระผมก็หาทางออกอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ขอทีเถอะครับว่า ถึงเอาไม่ใช้ไม่รู้เรื่อง ที่เราพูดคุยกันมาเพื่อตกลงกัน ถ้าไม่รู้เรื่อง มันจะพูดกันทำไมเมื่อไม่รู้เรื่อง เราไม่รู้เรื่องสิเราถึงขอเสนออย่างนั้นะครับ เพราะฉะนั้น ไม่มีใครเก่งล่ะครับ คนที่เป็นรัฐบาลก็เป็นไป คนฝ่ายค้านก็เป็นไป กระผมก็เป็น อยู่อย่างนั้นะครับ ถ้าว่าจะว่าผมโง่ ว่าไม่รู้เรื่อง ก็ให้ท่านว่าไป กระผมไม่ได้ว่ากระไร นะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้ครับ ท่านสมาชิกที่เคารพครับ ผมต้องขอเรียนอย่างนี้ สมาชิกทุกท่านก็ถือว่า เป็นผู้ที่มีเกียรติและมีความรู้ทุกคนล่ะครับ ซึ่งท่านพินิจได้กรุณาชี้แจงที่ถูกต้องก็คือว่า เราจะตกลงประนีประนอมอย่างไร เพื่อให้การอภิปรายไปได้ ผมไม่อยากจะเห็นมีเหตุขัดข้อง ในการที่จะอภิปรายหรือดำเนินไปตามระเบียบวาระ เพราะฉะนั้นผมจึงพยายามที่จะ ขอความกรุณาจากทุก ๆ ท่าน ทั้งรัฐบาลและฝ่ายค้านนะครับ เรามาพิจารณากฎหมาย ร่วมกัน แต่ปัญหาขณะนั้นมันอยู่ที่ว่า เมื่อผมได้หารือไปแล้วนะครับ จริง ๆ ก็อาจจะใช้อ่านเร็วไปหน่อยหนึ่ง เรียนตรง ๆ ว่าก็คิดว่าไม่มีปัญหาอะไร ที่นี้จนกระทั่งมาถึงขั้น แปรญัตติ ท่านจะขอมติเข้ามาก็อยากจะฟังรัฐมนตรีชี้แจง รัฐมนตรีก็ยังไม่มาถึง แล้วตรงนี้จะกลับเข้ามาว่าจะให้ดำเนินการหยิบยกขึ้นมาตอนที่ผมหารือหรือไม่อีกนะครับ ซึ่งเรื่องนี้ผมคิดว่าอยากจะขอความกรุณาประนีประนอมกันระหว่างทุกฝ่ายครับ ทั้งรัฐบาลและฝ่ายค้านนะครับ เราก็เป็นกันมาทั้งนั้นล่ะ เพื่อให้การประชุมดำเนินการ ไปได้นะครับ อาจจะขอความกรุณาให้ตกลงกันว่า ทางไหนทางออกที่จะประชุมต่อไปได้ นะครับ เพื่อที่จะขอความกรุณาว่ามันเป็นภาพของสภาของเรา ไหน ๆ เราก็ประชุมกัน มาด้วยดีแล้วนี่นะครับ ก็อยากจะขอความกรุณา คุณหมอบเปรมศักดิ์มีอะไรจะเสนอแนะ เชิญครับ

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมยังกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพนะครับว่า ทางออกที่กระผม เสนอนี้ เป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้วครับ ก็คือเมื่อถึงวาระที่ ๕ ทางรัฐบาลจะ ว่าอย่างไร ก็ค่อยว่ากัน แต่ตอนนี้ขอให้ ๑ - ๒ - ๓ ไปตามระเบียบวาระ ก่อนครับ ถ้าไม่มี ๑ มันมี ๕ ไม่ได้ครับ ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพครับ

นายมนตรี ด่านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านมนตรีครับ

นายมนตรี ด่านไพบูลย์ (ลำพูน) : ต้องขออนุญาต เพราะว่า เยื่อผมหลายครั้งนะครับ ผมต้องขออนุญาตท่านประธานครับว่า วาระที่ ท่านประธานจะหารือต่อที่ประชุม ส่วนใหญ่จะเป็นวาระที่ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ จะต้องใช้ดุลยพินิจพิจารณาอะไรมากรึ ว่าเป็นวาระที่จะหารือกันง่าย ๆ ถ้าเป็นวาระนั้นไม่เกี่ยว ถ้ามันไม่ใช่วาระที่เกี่ยวข้องที่จะต้องพิจารณาค่อนข้าง ลึกซึ้งนี้ ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยมีปัญหา เพราะวาระของท่านนี้เป็นวาระแจ้งเพื่อทราบ ส่วนใหญ่ ที่นี้วาระที่ท่านแจ้งเพื่อทราบนี้มัน เป็นวาระที่จะต้องมีการพิจารณา เพราะฉะนั้นทางออกที่ดี เมื่อผมหาจังหวะ ผมก็งงเหมือนกันว่าจู้ ๆ ก็ถอนเรื่องนี้ ออกไป ผมก็ต้องถามหาเหตุผลว่ามีเหตุผลอะไร ในการที่จะถอนออก ที่นี้ เมื่อจังหวะขององค์ประชุมในขณะนั้นก็เรียนตรง ๆ ว่ามันยังไม่ครบ ท่านผู้ชี้แจง ก็ยังไม่มา ถ้าเรารอตามจริงแล้วตัวนี้ก็ต้องตกนะครับ ที่นี้ถ้าสมมุติถ้าเรา ประนีประนอมกัน ก็คิดว่าวาระของการประชุมในช่วงต่อไปนี้ มันมีพระราชบัญญัติ หลายฉบับที่เราคิดว่าควรพิจารณา และเราไม่ควรจะเสียเวลากับการที่จะ ใช้เวลาอย่างนี้ เราควรจะไปตั้งหลายฉบับแล้ว และพอถึงวาระนั้น ก็ก้าวเดินต่อไปได้ และเรื่องนี้เป็นเรื่องของความร่วมมือ ผมไม่อยากจะให้ เป็นเรื่องของการเผชิญหน้า ไม่อยากจะให้สภาพของบรรยากาศของสภานี้ มันเสียหาย เราต้องการความปรองดอง การทำงานร่วมกัน และนี่คือความที่ คิดว่ามันไม่ใช่เกมครับ ผมไม่อยากจะให้มันเป็นเกม เพราะฉะนั้นอยากจะ กราบเรียนครับว่า ทางออกที่ดี ท่านประธานกล่าวเรื่องนี้แล้วนี้ ก็ฝากทาง ท่านประธานวิปฝ่ายรัฐบาลว่า ท่านช่วยกรุณาว่าเอาเรื่องนี้ เอาละ เราเอาไป พิจารณาหลังจากวาระที่ ๕ เพราะว่ากฎหมายที่เราจะผ่านนี้ มันจะเป็นตัวที่ ผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว และเท่ากับว่าสภานี้ เราทำงานทางด้านกฎหมาย

ไปได้ค่อนข้างมาก และถ้าสมมุติว่าเราก้าวเดินกันไปอย่างนั้น มันจะเป็นลักษณะที่ไม่เหมาะสม และเราปรองดองกัน ผมยังยืนยันและย้ำว่าหาเหตุผลให้เจอ หาเหตุผลให้ได้ในการที่จะทำงานร่วมกันครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ครับ ดอกเตอร์เจริญ เห็นพาดพิงถึงท่านหลายครั้ง อยากจะฟังความเห็นท่านนะครับ เชิญครับ

นายเจริญ คันธวงศ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม เจริญ คันธวงศ์ ที่จริงแล้วในเรื่องนี้ขอกราบเรียนความเป็นมาสักเล็กน้อยนะครับ เพราะว่าเห็นใจท่านประธาน เพราะว่าท่านประธานนั้น เค้าอยู่ในเรื่องของแจ้งที่ประชุมทราบ และท่านประธานก็อาจจะใจร้อนไปหน่อย ก็เลยเอาเรื่องถอนนี้มาพิจารณาในตอนนั้นเลย ก็เลยทำให้สับสนไปพอสมควร แต่ผมคิดว่าตอนนี้ก็คงจะหมดปัญหานะครับ ผมกำลังคิดว่าอยากจะให้ดำเนินการเข้าตามระเบียบวาระเลยนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านรัฐมนตรีพัฒนาครับ

(พันตำรวจโท ไหวพจน์ อภรณ์รัตน์ ได้ขึ้นและยกมือขึ้น)

พันตำรวจโท ไหวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผมขอประท้วงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เดี่ยว ผมผัดข้อบังคับตัวไหนท่านไหวพจน์ครับ

พันตำรวจโท ไหวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : คือได้เสนอให้ประชุมตามระเบียบวาระครับ ไม่ใช่เอา ๕.๑ ๕.๒ ขึ้นก่อนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ผมไม่ได้ปฏิบัติผิดตามข้อบังคับ คือท่านรัฐมนตรีพัฒนาจะขอชี้แจงบางอย่าง ฟังก่อนครับ ใจเย็น ๆ ครับ

พันตำรวจโท ไหวพจน์ อภรณ์รัตน์ (กำแพงเพชร) : ผมใจเย็นแล้วครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ใจเย็น ๆ ครับ

นายวัฒนา อัคร์เหม (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ ผม วัฒนา อัคร์เหม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัด

สมุทรปราการ ทำหน้าที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย การที่กล่าวหาตึงถึงผมหลายครั้งนะครับ ประเด็นว่ารัฐมนตรีไม่ได้มา ผมพอดีประชุมกรรมการอยู่ เมื่อได้ทราบว่ามีการนี้ได้เข้ามา เรื่องนี้เป็นเรื่องหน้าที่ของประธานต้องพิจารณาครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมคิดว่าวาระที่ทางฝ่ายค้านขอเรื่องนั้นนะ ผมคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมากกเถียงกัน อยู่ที่ท่านประธานกรุณาพิจารณา แล้วก็ไปตามระเบียบวาระนี้ก็ไม่มีปัญหา ทางฝ่ายรัฐบาลไม่มีอะไรเลยครับ พร้อมครับ ที่ฝ่ายค้านเสนอมานั้น ผมก็เห็นชอบ ดีครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เมื่อทางรัฐบาลกรุณาที่จะให้พิจารณาตามระเบียบวาระ ซึ่งก็
สอดคล้องกับฝ่ายค้าน ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตดำเนินการตามระเบียบวาระ
ต่อไปนะคะ

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว
นะคะ

๔.๑ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. ....
ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านอดิศรว่าอย่างไรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ผม อดิศร เพียงเกษ
ผมอยากเรียนถามท่านประธานว่า เรื่องประธานแจ้งต่อที่ประชุม เรื่องรับทราบ
เรื่องวุฒิสภาลงมติไม่เห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง
กรม ได้แจ้งไปหรือยังครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : แจ้งเรียบร้อยแล้วครับ ที่ประชุมมีมติให้ผ่านไปพิจารณาใน
คราวต่อไป

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : เฉพาะเรื่องร่าง พ.ร.บ.
ฉบับนี้ใช่ไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : เรื่องวาระการประชุม
ของท่านนี้เรื่องที่ประธานแจ้งให้ทราบ มีการแจ้งมติของวุฒิสมาชิกบอกว่า
ไม่รับร่าง พ.ร.บ. ฉบับหนึ่งซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : แจ้งแล้วครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ผมขออนุญาตอภิปรายเสริม
ได้ไหมครับ หรืออย่างไร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : คงไม่ได้แล้วครับ ผ่านไปไกลแล้วครับ ขอขอบคุณมากท่านอดิศร
ผ่านไปไกลแล้วครับ ถ้าทางคณะกรรมการพร้อมแล้วขอเชิญแถลงครับ

นายจรศักดิ์ ศรีสวาสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายจรศักดิ์ ศรีสวาสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธานคณะกรรมการวิสามัญ
ท่านประธานครับ ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๔๐

(สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) วันพุธที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๐ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. .... คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นมาคณะหนึ่งเพื่อพิจารณากำหนดแปรญัตติตามข้อบังคับนั้น บัดนี้ ทางคณะกรรมการได้พิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงใคร่ขอนำเสนอต่อสภาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเลขาธิการฯ ดำเนินการต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : หมวด ๑ บททั่วไป ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๑ มีการแก้ไข มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญครับ ท่านเจริญ จรรย์โกมล ครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (ชัยภูมิ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม เจริญ จรรย์โกมล พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดชัยภูมินะครับ จะใคร่ขอลาท่านกรรมาธิการในมาตรา ๑๑ ซึ่งท่านบัญญัติเพิ่มขึ้นมาใหม่ นะครับ ใน (๒ ทวิ) ว่าเหตุผลที่ท่านบัญญัติเพิ่มขึ้นมาใหม่ว่า รายได้หรือผลประโยชน์ที่ได้จากทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย นั้น นะครับ ซึ่งผมดูจากใน (๑) นั้น ก็เนื้อหาสาระจะครอบคลุมไปจนถึงซึ่งท่านบัญญัติเพิ่มขึ้นมาใหม่ หรือด้วยเหตุผลประการใดก็ไม่ทราบว่าทำไมท่านจะต้องไปเขียนถึงเรื่องรายได้ผลประโยชน์จากทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย หรือเพราะมันมีเหตุผลพิเศษนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ หรือเป็นเพราะเหตุผลว่าทางมหาวิทยาลัยนั้นจะนำทรัพย์สินบางสิ่งบางอย่างไปแสวงหาประโยชน์ ซึ่งในเรื่องนี้ ผมมองเห็นว่าโดยเฉพาะใน (๔) นั้น ก็เขียนไว้ชัดเจนอยู่แล้ว นะครับว่าเหตุผลเพราะอะไร ซึ่งกฎหมายฉบับนี้สภาต้องเป็นผู้อนุมัติไป อาจจะ มีเหตุผลพิเศษซึ่งทางสภาอาจจะไม่ทราบ ผมจึงขอเรียนถาม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายปราโมทย์ โชติมงคล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปราโมทย์ โชติมงคล ในฐานะกรรมาธิการ ขอกราบเรียนว่าที่คณะกรรมาธิการได้เพิ่มความ (๒ ทวิ) นั้น ซึ่งจากในร่างฯ ~~ที่~~ ได้ตกวรรคนี้ไป ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยทุกฉบับจะมีความตรงนี้อยู่ และด้วยเหตุที่มีการปรับปรุงให้มหาวิทยาลัยสามารถมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน โดยเฉพาะอสังหาริมทรัพย์ได้ การเพิ่ม (๒ ทวิ) จะทำให้ข้อความสมบูรณ์ขึ้น แล้วก็สอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่ได้มีกำหนดไว้แล้วครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านเจริญ จรรย์โกมล ไม่ติดใจนะครับ เชิญท่านเลขาฯ ต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ การดำเนินงาน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านเจริญเชิญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (ชัยภูมิ) : ท่านประธานที่เคารพครับ

ผม เจริญ จากจังหวัดชัยภูมิ พรรคความหวังใหม่ สืบเนื่องจากท่านกรรมาธิการ ได้ตอบในที่ประชุมสภาแห่งนี้ว่า เกี่ยวกับการร่างฯ นั้น เพื่อให้สอดคล้อง กับร่างพระราชบัญญัติในมหาวิทยาลัยอื่นเช่นเดียวกันครับ ในหมวด ๒ ว่าด้วยการดำเนินงานนั้น ในมาตรา ๑๔ ให้มีสภามหาวิทยาลัย ประกอบด้วย ท่านก็ไปตัดคำว่า คณาจารย์ แล้วก็ใช้บัญญัติศัพท์ขึ้นมาใหม่เป็นข้าราชการ นะครับ ซึ่งผมก็ได้ดูร่างพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัย รามคำแหง เขาก็ไม่ได้ตัดไว้นะครับ เขาก็ไปบัญญัติในรายละเอียดเพิ่มเติมขึ้น ฉะนั้นเมื่อดูในมาตรา ๑๔ เมื่อท่านบอกว่าเป็นประธานสภาข้าราชการนั้น ก็มาดู ในรายละเอียด ซึ่งท่านก็กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะได้เป็นคณะกรรมการไว้ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเหตุผลเพราะอะไร ท่านบอกว่าให้มันสอดคล้องกับ ฉบับอื่น ๆ ซึ่งฉบับอื่น ๆ ก็ไม่มีการแก้ไขอย่างนี้ เหตุผลที่ท่านต้องมาใช้คำว่า ประธานสภาคณาจารย์ ออกเป็น ประธานสภาข้าราชการ เพราะอะไรครับ แล้วทำไม ในฉบับอื่น ๆ เช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยขอนแก่นก็ไม่ได้ตัดไว้ เพราะอะไรที่ท่านได้ตอบมาเมื่อคืนนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายปราโมทย์ โชติมงคล (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน ที่เคารพ กระผม ปราโมทย์ โชติมงคล กรรมาธิการ ขอกราบเรียนว่า สภาคณาจารย์นั้นก็เรียกทั่วไปทุกมหาวิทยาลัย แต่บังเอิญมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ๓๐ กว่าปี เขาเรียกสภาข้าราชการมาโดยตลอด คำว่า ข้าราชการ ในที่นี้จะประกอบด้วยบุคคล ๒ กลุ่ม กลุ่มที่ ๑ ก็คือ คณาจารย์ที่ สอนหนังสืออยู่ กลุ่มที่ ๒ ก็คือ ข้าราชการอื่น ๆ ที่ทำหน้าที่ช่วยภายใน มหาวิทยาลัย ฉะนั้นคำว่า ข้าราชการ นี้เป็นคำกลาง บังเอิญมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ได้ใช้อย่างนี้มา ๓๐ กว่าปี เขาก็ขอว่า เพื่อให้สอดคล้องกับที่ เขาทำมา กรรมาธิการก็เห็นว่า ตรงนี้เป็นความแตกต่างในเชิงรายละเอียด เมื่อมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการมาแล้ว เขาเรียกอย่างนี้มานาน ก็ขอปรับ แก้ไขให้ ส่วนที่อื่นนั้นเขาเน้นที่คณาจารย์ก็ไม่ขอแก้ไข อันนี้เป็นรายละเอียด

ซึ่งกรรมวิธีการก็ดี กระผมในฐานะที่อยู่ทบวงมหาวิทยาลัยด้วย ก็เห็นว่า
มันควรจะมีหลากหลายและขึ้นอยู่กับมหาวิทยาลัยบ้าง แต่ไม่ใช่หลักการสำคัญ
จึงได้แก้ไขครับกระผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านเจริญ จรรย์โกมล ไม่ติดใจนะครับ เชิญต่อครับท่านเลขาฯ
 ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
 มาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๖ มีการแก้ไข มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘
 มาตรา ๑๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๐ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ
 ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
 มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๔ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านพินิจเชิญครับ
 นายพินิจ จันทรสุนทร (ล่าปาง) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 ซึ่งสอดคล้องกับมาตรา ๑๕ นะครับ เกี่ยวกับสภาข้าราชการ ผมอยากจะขอ
 ความชัดเจนอีกนิดหนึ่งครับว่า มันมีความแตกต่างหรือเพิ่มอำนาจหรืออย่างไร
 สภาคณาจารย์ กับ สภาข้าราชการ เพราะว่ามันระบุนอกจากจะประกอบด้วย
 ในสภามหาวิทยาลัยแล้ว ในมาตรา ๒๔ ได้ระบุในเรื่องของสภาข้าราชการไว้
 เพราะฉะนั้นอยากจะดูตรงนี้ ขอความชัดเจนครับ ขอขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายปราโมทย์ โชติมงคล (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
 ที่เคารพ กระผมขอกราบเรียนชี้แจงว่า เมื่อกรรมาธิการได้แก้ร่างฯ มาตรา ๑๕
 เปลี่ยนคำว่า คณาจารย์ เป็น ข้าราชการ เพื่อให้กว้างขวางครอบคลุม
 เพราะฉะนั้นในมาตรา ๒๔ ซึ่งเป็นบทที่กำหนดให้มืองค์ประกอบอำนาจหน้าที่
 คำตรงนี้ก็ต่อแก้ไขให้สอดคล้องกัน ก็กราบเรียนอีกครั้งว่า คำว่า ข้าราชการ
 นั้น รวมถึงคณาจารย์เอาไว้ด้วย แต่รวมกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่คณาจารย์ไว้ด้วย
 เพราะฉะนั้นก็จำเป็นต้องแก้ร่างฯ มาตรา ๒๔ ให้สอดคล้องกับมาตรา ๑๕ ครับ
 กระผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : ท่านพินิจไม่ติดใจ เชิญท่านเลขาฯ ดำเนินการต่อ
 ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
 มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๘ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๔ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพินิจครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผมอยากจะขอคำชี้แจงเปลี่ยนวาระหัวหน้าภาควิชาและอื่นนะครับ จาก ๓ ปี
เป็น ๕ ปี อยากจะดูในมาตรานี้ ขอฟังคำชี้แจงทำไมต้องเปลี่ยนจาก ๓ ปี
เป็น ๕ ปี ขอคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการครับ

นายปราโมทย์ โชติมงคล (กรรมาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธาน กระผม ปราโมทย์ กรรมาธิการนะครับ ขอกราบเรียนว่า
โดยหลักทั่วไปแล้ววาระของผู้บริหารตามพระราชบัญญัติเดิมนั้น มีตั้งแต่ ๒ ปี
๓ ปี และ ๕ ปี ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในปัจจุบันนี้เป็น ๕ ปี
เดิมไปแก้ไขของอธิการบดีจาก ๒ ปี ให้เป็น ๓ ปี และทางผู้แทน
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในฐานะมาชี้แจงว่า ที่จริงอยากให้สอดคล้องกับ
หลักทั่วไป ระดับอธิบดีของราชการทั่วไปก็ดี หรืออธิการบดีหลายแห่งเริ่ม
ใช้วาระ ๕ ปี ซึ่งเป็นเวลาที่เหมาะสม เพราะฉะนั้นผู้บริหารทุกระดับ
อธิการบดี คณบดี และหัวหน้าภาควิชา ซึ่งเป็นผู้บริหารตามลำดับลดหลั่นก็แก้
เป็น ๕ ปี สอดคล้องกัน ก็สอดคล้องกับเทอมของอธิบดีทั่วไป จึงแก้ไขให้
สอดคล้องทั้งหมดครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพินิจครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : ท่านประธานครับ คำว่า
เหมาะสม นี่ก็ชี้แจงได้ แต่ที่กระผมถามนี้หมายความว่าอยากจะฟังเหตุผลว่า
ที่ว่าเหมาะสม ๕ ปี นั้นมันอย่างไร ร่างฯ เดิม กฤษฎีกา จากสภา จากที่
ร่าง ๆ มา ๓ ปี นั้นเหมาะสม อันเดิมนี่ทำ ๓ ปี ๒ ปี นะครับ แล้วก็กำหนด
ไว้ด้วยว่า ผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งนี้จะต้องมีกำหนดระยะเวลา แต่ในเทอมนี้

มาอยู่ต่อไปอีกอย่างนี้ ที่จะดำรงตำแหน่งนี้ คืออยากจะรู้ว่าที่เหตุผลจาก ๓ ปี
ทำไมจึงขยาย หรือขยายเท่าอธิบดียี่นอยู่ ๕ ปี ก็แล้วกัน แต่ความจริง ๓ ปี
มันเหมาะ ๓ ปี นี่เหมาะแล้ว -----

เมื่อก่อนเราก็พิจารณาว่าที่ปี เมื่อก่อน ๕ ปีด้วยซ้ำในการพิจารณา ก็เลย ต่อรองกันไปต่อรองกันมาเหลือ ๓ ปีว่าเหมาะสม อาจารย์มหาวิทยาลัย ผู้มาชี้แจงก็ถูกต้องว่า ๓ ปีเหมาะในการที่บังคับบัญชา และเหลือ ผู้บังคับบัญชาชั้นสูงต่อไป ๔ ปี เหลือมในการที่จะกำหนดตัวบุคคลเข้าไปบริหาร ตรงนี้ ก็เลยอยู่ใน ๓ ปี ตอนนี่กลับเพิ่มมาอีก ๑ ปี ที่นี้อยากจะรู้ว่าเหตุผล แตกต่าง ๓ ปีเป็นอย่างไร ที่ปฏิบัติการมาได้ประเมินผลเป็นอย่างไรแล้ว ไม่เหมาะสมอย่างไรที่ไม่มีความเสียหาย แล้ว ๔ ปีมีตัวอย่างอย่างไรที่ดีขึ้น หรือจะทำอย่างไร ประเมินอย่างไร และเหตุผลที่ว่าเหมาะสมนั้นเหมาะสม อย่างไร

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการชี้แจงครับ

รองศาสตราจารย์อัษฎางค์ ปาณิกบุตร (กรรมาธิการ) :

เรียนท่านประธานที่เคารพ ผม อัษฎางค์ ปาณิกบุตร ในฐานะกรรมาธิการ ขอกราบเรียนอย่างนี้ว่า ในการบริหารของมหาวิทยาลัยมีลดหลั่นกันมาตั้งแต่ อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี และหัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าสำนักต่าง ๆ ในระยะแรก ระยะ ๒๐ - ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่ละมหาวิทยาลัยกำหนดเทอมไม่เท่ากัน ๒ บ้าง ๓ บ้าง ๔ บ้าง จากการที่ได้สัมมนาหรือพิจารณากันในการบริหารราชการ ของมหาวิทยาลัยร่วมกันหลาย ๆ ครั้ง หลาย ๆ หน เราพบว่าในการบริหารนั้น ควรจะให้โอกาสผู้บริหารในเรื่องตั้งแต่ตั้งงบประมาณ เสนอโครงการ เสนอ แนวคิดใหม่ ๆ ในการจัดวิชาเรื่องหลักสูตรต่าง ๆ ถ้าระยะเวลาสั้นไป โอกาสที่เขาจะทำงานให้สำเร็จในเทอมนั้นทำลำบาก ยกตัวอย่างเช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อก่อนนี้อธิการบดีมี ๒ ปีทำอะไรไม่ได้เลย ทำงานแค่ปีเดียว อีกปีหนึ่งต้องหาเสียงแล้ว ขณะเดียวกันงบประมาณต่าง ๆ ไม่ได้ใช้ของตัวเอง บางทีเข้ามาใช้ของคนอื่น พอตัววางไว้ออกไปแล้ว ไม่ได้ใช้ เพราะฉะนั้นในที่ประชุมมหาวิทยาลัยทั่วประเทศได้มีการพูดกันเรื่องนี้ ต่อมาก็มีการเสนอว่า มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้เสนอเทอมของตัวเองตกลงกัน หลังจากที่ได้สัมมนากันแล้วด้วยเหตุและผลก็เสนอกันมาว่า ๔ ปี มหาวิทยาลัย รามคำแหงเองเคยคิดว่า ๓ ปีน่าจะเหมาะสม คือได้มีโอกาสใช้งบประมาณ อีกปีหนึ่ง แต่อาจารย์มหาวิทยาลัยอื่น ๆ มีความเห็นว่ามันจะให้โอกาสผู้บริหาร ไหน ๆ เข้ามาแล้วน่าจะใช้วิถีทัศน์ของตัวเองดำเนินงานในด้านวิชาการ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมให้มากขึ้นและเห็นผลก็เลยตกลงกันว่า ๔ ปีน่าจะ

เป็นระยะเวลาที่เหมาะสม ก็เลยกำหนดไว้ว่าเทอมหน้าจะ ๔ ปี ๒ สมัย
แล้วก็ เป็นไม่ได้อีกแล้ว เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่ผ่านสภานี้ไปแล้ว
บางส่วนและกำลังเข้ามา ก็เป็น ๔ ปีเท่ากันหมด คิดว่าตรงนี้ท่านพินิจคงจะพอใจ
ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพินิจครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ลำปาง) : ท่านประธานที่เคารพ
ที่ผมกังวลก็ เพราะว่าเคยเสนอไว้ ๕ ปี ต่อมาเราก็ต่อรองกันเหลือ ๓ ปี
บอกว่าหัวหน้าภาควิชาพอมาถึงแล้วมีแผนหมดแล้ว มีแผนดำเนินการในปีนั้น
และปีที่ ๒ ปีที่ ๓ เป็นปีที่พิสูจน์ ปีที่ ๔ ถึงจะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
ถ้าอยู่ ๓ ปีพอเหมาะ คนอื่นเขาจะได้เข้ามาได้ คนที่จะเข้ามาเป็นหัวหน้า
ภาควิชาเขามีโอกาสบ้าง อันนี้ ๔ ปีนานเกินไป ตอนนั้นมีผู้มาชี้แจง กระผมจำได้
บอกว่าอยากจะขอ ๓ ปีก็พอ ปล่อยให้คนอื่นเขามาบริหารบ้าง เพราะว่าอยู่
๔ ปีนานจัดไป และเดิมขอ ๕ ปีด้วยซ้ำ บางมหาวิทยาลัยเสนอ ๕ ปี
ท่านไปดูรายงานการประชุม เพราะตอนหลังผมไม่ได้เป็นกรรมการของ
มหาวิทยาลัยนัก ก็เลยจำได้ว่าตอนมาชี้แจงเดิมขอ ๕ ปีหลายอัน เมื่อตอน
หัวหน้าภาควิชา มี ๒ ปี จะน้อยไปอย่างที่ว่า ลองเป็น ๕ ปี ก็ต่อรองกันลงมา
ก็เหลือ ๓ ปี เพราะฉะนั้นทำไมไม่ ๕ ปี อาจารย์อัมภางค์ครับทำไมไม่ ๕ ปี
ว่าอย่างนั้นที่เราเคยว่า ๆ กัน ทำไมไม่ ๕ ปี ทำไมต้อง ๔ ปี แล้วทำไมต้อง
๓ ปีตรงนี้ -----

แต่อย่างไรก็ตามครับไม่มีปัญหาครับท่านประธาน ถ้าหากมีเหตุมีผล แต่ผมอยากจะกราบเรียนว่า ๓ ปี อยากจะให้จบ เป็นหัวหน้าภาควิชาและก็ขยับขยายให้คนอื่นขึ้นมาเพื่อใช้ความรู้ความสามารถเพิ่มเติม บางทีคนไปเรียนต่างประเทศ ไปไหน ๆ มานะครับ อยากจะมาเป็นหัวหน้าภาควิชาบ้าง อยากจะขึ้นบ้าง ไม่ได้ขึ้น เพราะยังต้องอยู่ บางทีก็ขึ้นมาแล้วขออีกปี อย่างไม่รู้ ๑ ก็เกษียณแล้ว แต่ความจริงการเกษียณหรือความที่อะไรไม่ได้เกี่ยวกับอายุขัย แต่อยู่ที่ความสามารถของบุคลากรนั้น เพราะฉะนั้นผมก็ไม่ขัดข้องอย่างที่อาจารย์ว่า แต่ว่าอยากจะทำไว้เท่านั้นเอง อยากจะบันทึกเป็นเหตุผล

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกไม่คิดใจนะครับ เชิญท่านเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรดำเนินการต่อ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
 มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙
 มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๓
 ตำแหน่งทางวิชาการ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔
 มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๗ มีการแก้ไข
 หมวด ๔ ปริญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๘
 มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๑ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
 มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๕ บทกำหนดโทษ
 มีการแก้ไข มาตรา ๕๕ ไม่มีการแก้ไข บทเฉพาะกาล ไม่มีการแก้ไข
 มาตรา ๕๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๗ มีการแก้ไข มาตรา ๕๘
 มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ และมาตรา ๖๒ ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ เป็นอันจบการพิจารณาตามลำดับมาตรา ต่อไปเป็นการพิจารณาทั้งร่าง เป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง ขอเรียนถามท่านสมาชิกว่าท่านใดจะขอแก้ไขถ้อยคำหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไข)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ถ้าไม่มีท่านใดขอแก้ไขถ้อยคำ ต่อไปผมจะขอมติที่ประชุมนะครับว่า
จะเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติในวาระ ๓ หรือไม่ครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ขอเชิญท่านสมาชิกที่อยู่นอกห้องประชุม กรุณาเข้าในห้องประชุม
เพื่อลงมติด้วยครับ ผมขอเรียนถามมตินะครับว่า ที่ประชุมจะเห็นชอบกับ
ร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ กรุณาใช้สิทธิได้ครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ท่านใดมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการเสียบบัตรก็กรุณายกมือครับ
เมื่อท่านสมาชิกได้ใช้สิทธิเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ
มีท่านสมาชิกเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้ ๑๘๐ ท่าน ไม่เห็นด้วย ไม่มี
งดออกเสียง ไม่มี ไม่ลงคะแนน ๔ ท่าน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เป็นอันว่าที่ประชุมแห่งนี้รับร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ครบ ขอขอบคุณคณะกรรมการครับ

ต่อไปเป็นการพิจารณา ๔.๒ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการครับ ขอเชิญท่านประธานแถลง

นายขจรศักดิ์ ศรีสวาสดี (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายขจรศักดิ์ ศรีสวาสดี สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎร จังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธาน
คณะกรรมการ ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๗
(สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) วันพุธที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ ได้ลงมติรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)
และตั้งกรรมการวิสามัญขึ้นมาคณะหนึ่ง เพื่อพิจารณากำหนดแปรญัตติตาม
ข้อบังคับนั้น บัดนี้ทางกรรมการได้พิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงใคร่
ขอเสนอให้สภาได้โปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ประธานครับ ก่อนที่จะพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
กระผมใคร่ขอเรียนชี้แจงให้ทราบว่า ในเอกสารร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
หน้า ๓ มาตรา ๑๑ บรรทัดสอง บรรทัดแรก คำว่า จัดหาประโยชน์
ขอแก้ไขเป็น จัดหาผลประโยชน์ เนื่องจากมีการพิมพ์ตกครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : ที่ประชุมไม่ขัดข้องนะครับ อนุญาตให้แก้ไขตามที่ประธาน
กรรมการขออนุญาตครับ ต่อไปเชิญท่านเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรดำเนินการ
ต่อไปได้ครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ
ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ บททั่วไป
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐
มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญต่อครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ การดำเนินการ

ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอดีตรอง
นายอดีตรอง เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม อดีตรอง เพียงเกษ พรรคความหวังใหม่ จากจังหวัดขอนแก่น สำหรับ
มาตรา ๑๔ ที่คณะกรรมการวิสามัญได้แก้ไขเกี่ยวกับสภามหาวิทยาลัย
ประกอบด้วย อนุมาตรา ๕ อนุมาตรา ตามที่คณะกรรมการชุดนี้
ซึ่งเป็นคณะกรรมการชุดเดิมที่ได้พิจารณาเรื่องมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ในการแก้ไข มาตรา ๑๔ ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นั้น ได้คิดถึง
ธรรมเนียมประเพณีของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ซึ่งตั้งมา ๓๐ ปี จึงให้มี
ประธานสภาข้าราชการเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยด้วย กระผมเห็นว่า
มหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาคหลังจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ไม่กี่ปีมีขนบธรรมเนียมประเพณีในการดำรงอยู่ ในการทำงานอาจจะไม่เหมือน
หรือไม่คล้ายกับมหาวิทยาลัยอื่น หนึ่งในองค์กรที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นได้ดำรง
คงอยู่และได้มีการเลือกตั้งมีระเบียบของทางสภามหาวิทยาลัยได้ดำเนินการมา
ก็คือการให้มีประธานสภาข้าราชการและลูกจ้างมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งผม
ทราบว่า ท่านวิฑูรย์ อร่ามพงษ์พันธ์ ซึ่งเป็นประธานสภาข้าราชการและลูกจ้าง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้เข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการเพื่อต้องการให้เป็นหนึ่ง
ในสภามหาวิทยาลัยนั้น ผมอยากทราบเหตุผลว่าหากท่านยึดถือเอาระเบียบ
ประเพณีของแต่ละสถาบันเป็นหลักแล้ว การที่มีประธานสภาอาจารย์และลูกจ้าง
ซึ่งเขาจะเลือกตัวแทนของเขา และก็เลือกมาหลายสิบปีแล้ว และมีระเบียบ
วิธีการปฏิบัติมาอย่างนี้ -----

ทำไมคณะกรรมการจึงไม่บรรจุให้เขาได้มีโอกาสเป็นกรรมการใน
สภามหาวิทยาลัยด้วย มหาวิทยาลัยขอนแก่นอาณาเขตกว้างใหญ่นะครับ
ลูกจ้างก็มาก ถ้าท่านไม่เคยไป เขาจะแต่งตัวเหมือนตำรวจเลย ดูไม่ออก
ว่าตำรวจปลอมหรือตำรวจแท้ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น เขาเลือกตั้งตรงนี้มา
เพื่อจะไปดูแลกิจการของมหาวิทยาลัย ข้าราชการเขาก็มีการเลือกตั้งมา
ผมอยากให้ทางคณะกรรมการวิสามัญซึ่งทำงานเหน็ดเหนื่อย อยากให้เพิ่ม
ประธานสภาข้าราชการและลูกจ้างมหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นหนึ่งใน
คณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยจะมีอะไรจัดซื้อใหม่ครับ หากบรรจุเข้าไป
อย่างนั้นแล้ว ผมคิดว่าประเพณีซึ่งมหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นมหาวิทยาลัย
ส่วนภูมิภาคจะได้ทำงานเพื่อสร้างนักศึกษาสร้างบัณฑิตให้มีประสิทธิภาพ
ต่อไป ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินใน มข. ไม่ได้เผยแพร่ออกมาข้างนอก
พยาบาลก็ดี ลูกจ้างก็ดี โคนฆ่าโคนข่มขืนอยู่แถวนั้น เขาจะดูแลกัน อธิการบดี
คนเดียวดูแลไม่ได้หรอกครับ ผมอยากให้เขามีสิทธิมีเสียงเป็นกรรมการคนหนึ่ง
ในสภามหาวิทยาลัย ท่านจะได้สร้างกุศลครับ ไม่ทำลายประเพณี ไม่ทำลายจารีต
ของมหาวิทยาลัยขอนแก่นครับ จึงขออนุญาตเสนอต่อคณะกรรมการเพิ่มครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนหนึ่งที่หนึ่ง) : ท่านเจริญ จรรย์โกมล เห็นยกมือยังดีใจใหม่ครับ
เชิญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (ชัยภูมิ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม เจริญ จรรย์โกมล พรรคความหวังใหม่จากจังหวัดชัยภูมิ ในประเด็น
เหมือนท่านอดีตรคือข้อแรก เพราะว่าผมได้ไปตรวจสอบคู่มือการชี้แจง
ที่ท่านบอกว่าจารีตประเพณีซึ่งท่านนำเสนอไปในร่างฯ ฉบับที่ผ่านมาก็คือ
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อันนี้ก็เช่นเดียวกันท่านก็ไม่ได้แก้
เพราะว่าต่อไปจะเป็นบรรทัดฐานหรือมาตรฐานหรือกรอบต่อไปว่า เมื่อมี
การชี้แจงแล้ว มีการนำเสนอในสภาโดยเฉพาะท่านกรรมการซึ่งไป
แก้ไขบอกว่าประเพณีหรือจารีตประเพณีนั้น พอมาถึงมหาวิทยาลัย
ขอนแก่นท่านก็ไม่ได้แก้ เหตุผลซึ่งท่านบอกว่าเป็นเรื่องซึ่งได้มีการเรียกขาน
กันมาตลอด

ในประการที่ ๒ ซึ่งจะต้องเรียนถามท่านแตกต่างกันไปก็คือว่า
ท่านมาบัญญัติใน (๔ ทวิ) เพิ่มขึ้น ทั้งที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นั้น

ท่านไม่ได้เพิ่มขึ้น ท่านเปลี่ยนจาก ประธานสภาคณาจารย์ มาเป็น
ข้าราชการ แล้วท่านไม่ได้ใส่ในรายละเอียดใน (๔ ทวิ) แต่มาถึง
มหาวิทยาลัยขอนแก่นท่านมาใส่ไว้ นั่นเพราะอะไร อยากจะทราบเหตุผล
เหมือนกันนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณหมอบเปรมศักดิ์ก่อนครับ

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
พรรคความหวังใหม่ ท่านประธานครับ ในฐานะที่กระผมเป็นศิษย์เก่า
มหาวิทยาลัยขอนแก่นแล้วก็มีความผูกพันในส่วนของความเจริญก้าวหน้าของ
มหาวิทยาลัยมาโดยตลอด ผมขอกราบเรียนว่าเพื่อให้เกิดความพร้อมใจกัน
ของประชากรภายในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา
การศึกษาของชาติ ตรงนี้ะครับขอให้เพิ่มประธานสภาข้าราชการและลูกจ้าง
เข้าไปเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยด้วยซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะ
ประชากรของมหาวิทยาลัยขอนแก่นนั้นแบ่งเป็น ๓ ส่วน คือส่วนของคณาจารย์
ซึ่งถือว่าเป็นสาย ก และส่วนของข้าราชการและลูกจ้างก็มีความสำคัญเพราะ
เป็นกลไกในการทำงาน และที่ผ่านมากการสรรหาอธิการบดีที่ดี สรรหาคณบดี
ของแต่ละคณะที่ดี ก็เป็นเสียงที่ฟังมาจากในส่วนนี้ด้วย และในส่วน of นักศึกษาเอง
ก็ยังมีสิทธิในการที่จะสรรหาอธิการบดีด้วย ตรงนี้ถือว่าเป็นประชากรที่มีความหมาย
ต่อมหาวิทยาลัย หลายต่อหลายครั้งที่มปัญหาในส่วนของการสรรหาอธิการบดี
หลายครั้งก็มีการเรียกร้องสิทธิตรงนี้ และยอมรับกันอยู่แล้วว่าเสียงของการ
กำหนดผู้นำของมหาวิทยาลัยนั้น จริงอยู่ครับแม้เป็นสถาบันทางด้านวิชาการ
แต่อย่าลืมว่าการตั้งอยู่ในภูมิภาคนั้นจะต้องให้ความสำคัญในส่วนของการกระจาย
บทบาทของบุคลากรต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาสถาบันการศึกษา
ตรงนี้กระผมขอกราบเรียนว่า ในอดีตนั้นสมัยที่กระผมดำรงตำแหน่งเป็นนายก
องค์การนักศึกษา เรื่องนี้เคยเรียกร้องกันมา และเมื่อถึงคราวจะต้องแก้ก็อยากจะ
ให้แก้ให้ตอบสนองต่อความต้องการของประชากรภายในมหาวิทยาลัยขอนแก่น
อย่างแท้จริง เพื่อจะเกิดประโยชน์สูงสุดต่อการบริหารต่อไปครับ ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านกรรมาธิการชี้แจงครับ

นายปราโมทย์ โชติมงคล (กรรมาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปราโมทย์ โชติมงคล กรรมาธิการ ขอกราบเรียนว่า
กรณีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นั้นเป็นสภาเดี่ยว เรียกว่าสภาข้าราชการ
และอาจารย์กับข้าราชการทุกคนมาร่วมเป็นกรรมการ ของขอนแก่นนั้นแต่เดิม
มีเพียงสภาคณาจารย์มาตั้งแต่เริ่มตั้งมหาวิทยาลัย สภาข้าราชการนี้เป็นเรื่อง
ภายในมาไม่ถึง ๑๐ ปีนี้เอง เพราะฉะนั้นกรรมาธิการจึงเห็นว่าสภาคณาจารย์
เขามีมาตั้งแต่ตั้งมหาวิทยาลัย สภาข้าราชการเพิ่งจะมี จึงเห็นว่าถ้าจะใส่
สภาข้าราชการไปมันก็จะไม่สอดคล้องกับแบบธรรมเนียม ด้วยเหตุนี้จึงเพิ่ม
ความใน (๔ ทวิ) เพื่อให้สายที่ไม่ใช่อาจารย์เข้ามาเป็นกรรมการในสภาด้วย
๑ ที่หนึ่ง และในทางปฏิบัติประธานสภาข้าราชการก็จะเข้ามา เพราะฉะนั้น
ขอนแก่นจะต่างกับเกษตรศาสตร์ที่ว่า เกษตรศาสตร์มีสภาเดี่ยวมา ๓๐ - ๔๐ ปี
ขอนแก่นมีสภาอาจารย์มา ๑ สภาตั้งแต่เริ่มตั้ง และบัดนี้มีสภาข้าราชการ
รวมเป็นทุกวันนี้ ๒ สภา โดยหลักของทบวงมหาวิทยาลัยก็จะให้มีสภาเดี่ยว
จะเรียกอะไรก็แล้วแต่ เมื่อโดยหลักของขอนแก่นเลือกสภาคณาจารย์ไปแล้ว
เราก็เอาสภาข้าราชการที่เขาตั้งมาใส่ใน (๔ ทวิ) ซึ่งจะสอดคล้องกับ
มหาวิทยาลัยทั่ว ๆ ไปทั้งหมด จึงขอกราบเรียนชี้แจงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอดิศรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม อดิศร เพียงเกษ ท่านครับผมเป็นคนถิ่น ผมเป็นคนขอนแก่น ผมทราบว่า
บรรยากาศในการดำรงคงอยู่ดังที่ผมอภิปรายมีความชัดเจนครับว่า
สภาคณาจารย์ก็อยู่ในสภาคณาจารย์ อันนั้นผมยอมรับ แต่การพัฒนาของ
มหาวิทยาลัยขอนแก่นเขาได้พัฒนาเป็นประชาธิปไตย ข้าราชการแบ่งเป็น
๒ พวกที่นั่นครับ สภาคณาจารย์ข้าราชการส่วนฝ่าย ก หรือฝ่าย ข
ผมจำไม่ได้ เขาก็พัฒนาเป็น ๑๐ ปีแล้วนะครับ ใ้ให้เถอะครับ ใ้ให้ไปตรงนี้เพื่อเสริม
สภามหาวิทยาลัยให้เข้มแข็ง อย่าไปขัดขวางในการรวมกลุ่มเขา การรวมกลุ่ม
ของอาจารย์และลูกจ้างก็ดี เป็นจำนวนพันคนที่นี่นะครับ ใ้ให้เขามานั่งอยู่
ตำแหน่งเดียวไม่ได้ขัดขวาง ไม่ได้ทำให้กิจการของมหาวิทยาลัยจะไม่พัฒนาเลย

แต่กลับจะส่งเสริมเสียอีก ทางทรวงฯ ครับ ขอให้เข้าใจเจตนารมณ์ของ
ขอนแก่นนะครับไม่เหมือนที่อื่น ขอตำแหน่งเดียวเท่านั้นแหละครับ
ขอตำแหน่งเดียวเข้าไป ขอต่อรองกันนะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณไพโร พัฒน์ ครับ

นายไพโร พัฒน์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม นายไพโร พัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา
พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมาธิการครับ ต่อข้อข้องใจของเพื่อนสมาชิก
ความจริงในมาตรา ๑๔ ทางกรรมาธิการเราได้ใส่เอาไว้แล้วนะครับ
ใน (๔ ทวิ) ซึ่งหมายความว่า จะมีกรรมการเพิ่มขึ้นมาอีก ๑ คน ในส่วนของ
สายข้าราชการ ซึ่งตรงนั้นถ้าเกิดว่าจะให้เราใส่ลงไปเลยว่าเป็นตำแหน่ง
ประธานสภาข้าราชการนั้น ก็แสดงว่าต้องเพิ่มมาอีก ๑ เป็น ๒ ทางกรรมาธิการ
ได้เปิดโอกาสให้ทางข้าราชการได้คัดเลือกกันเองในตัวแทนของเขา
ซึ่งจริง ๆ แล้วจะสอดคล้องกับทางกรรมาธิการซึ่งได้ชี้แจงไปตั้งแต่ต้น
ความจริงได้อยู่แล้วครับตาม (๔ ทวิ) ครับ ขอกราบเรียนท่านประธาน
ด้วยความเคารพ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่หนึ่ง) : เชิญคุณหม่อมเปรมศักดิ์ครับ

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ของแก่น) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
พรรคความหวังใหม่ ผมขอกราบเรียนว่าคำชี้แจงของทางทรวงมหาวิทยาลัย
น่าจะเป็นในแง่อนุรักษ์มากกว่าที่จะเป็นเรื่องของการพัฒนา เพราะว่า
ความจริงแล้วสภาคณาจารย์ก็จริงเกิดขึ้นมาก่อน นั่นเป็นเพราะว่าองค์ประกอบเดิม
เน้นข้าราชการสาย ก มาก เพราะกระผมเองอยู่ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น
ตั้งแต่เรียนหนังสือจนจบมาและยังเป็นศิษย์เก่าที่ผูกพันอยู่ ตรงนี้ความแตกต่าง
สำคัญก็คือว่า ข้าราชการสาย ก กับสาย ข แตกต่างกันมาก และข้อสำคัญ
ก็คือว่าเราน่าจะมองไปข้างหน้า ไม่ใช่มองแต่ขนบธรรมเนียมประเพณี
ซึ่งมหาวิทยาลัยอื่นอาจจะมีความเปลี่ยนแปลงในสภามหาวิทยาลัยนี้ต่างจากกันมาก
ผมเองจึงขอยืนยันอย่างเต็มที่ว่าขอให้บรรจุตำแหน่งของประธานสภาข้าราชการ
และลูกจ้าง ซึ่งเป็นองค์กรที่ถูกต้อง และเป็นองค์กรที่ทุกฝ่ายยอมรับในมหาวิทยาลัย

เราจะทำอะไรผมเรียกว่าให้มองถึงอนาคต ให้ผู้คนยอมรับ และให้มองไปถึง
ระยะยาว ถ้าจะแก้กฎหมายแก้ทุกครึ่งแล้วก็มาเกิดความเปลี่ยนแปลงทุกครั้ง
ผมว่าก็คงจะเป็นผลกระทบเหมือนกันนะครับ อยากจะให้แก้ครึ่งหนึ่งแล้วก็ได้ผล
ระยะยาวไปเลย จะได้ผลดีมากกว่าครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : คือผมฟังอย่างนั้นนะครับคุณหมอเปรมศักดิ์ ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงว่าที่ท่านขอ นั้น ท่านอดิศรชอกกี้ดี อยู่ใน (๕ ทวิ) อยู่แล้ว ไม่ทราบว่าจะคิดถึงเห็นยังเหมือนกันหรือไม่ เชิญท่านอดิศรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ ผม อดิศร (๕ ทวิ) นี้ชอบคุณครับ แต่ว่าตำแหน่งที่ผมพูดนี้คือประธานข้าราชการและลูกจ้าง ลูกจ้างพูดอย่างไรก็ไม่เข้าครับ เพราะเขามือองค์กร มีระเบียบ มีข้อกำหนด เขาทำมา ๑๐ กว่าปีแล้ว ผมอยากให้ตำแหน่งตรงนี้ ประธานข้าราชการและลูกจ้างมหาวิทยาลัยขอนแก่น เขาไปนั่งอยู่ตรงนี้ครับ เขาจะมาอย่างไรให้เป็นตามระเบียบของมหาวิทยาลัยในการที่จะเลือกตั้งเข้ามา (๕ ทวิ) ก็ไม่ว่าครับ แต่ว่าตรงนี้ลูกจ้างจะเอาตัวแทนที่ไหนครับ ลูกจ้างมีทั้งลูกจ้างชั่วคราวมากนะครับ เป็นพันคนที่นี่ครับ ตัวแทนประชากรของมหาวิทยาลัยขอนแก่นต้องการตัวแทนนั่งอยู่ตรงนี้ เพราะที่ผ่านมามีไม่ยอมพิจารณาสภามหาวิทยาลัย ไม่ต้องการพิจารณากรรมการส่งเสริมมหาวิทยาลัย ไปเอาใครจากที่ไหนไม่ทราบมานั่งเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย คนขอนแก่นไม่แฮปปี้ (Happy) นะครับ เขาต้องการสร้างคนของเขาขึ้นมา แวดวงคณาจารย์ นักศึกษาเก่าจบมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์รุ่นแรก ป่านนี้ยังไม่ได้ดูขงปฏิบัติกิตติมศักดิ์ แต่ไปให้คนที่ขายรถยนต์ได้ดูขงปฏิบัติ คนขอนแก่นกำลังตื่นตัวมหาวิทยาลัยของเขา เห็นใจเถอะครับ เรานั่งตรงนี้ตำแหน่งเดียว ไม่ได้ไปโหวต (Vote) เสี่ยงแพ้สิทธิการบดีเลยครับ ไม่ได้แพ้อะไรทั้งสิ้นเลย ตำแหน่งประธาน ลูกจ้างเอาเข้าได้อย่างไรครับ (๕ ทวิ) ลูกจ้างเข้าไม่ได้ ข้าราชการใช้ไหมครับ ลูกจ้างไม่ได้แจ้งเป็นข้าราชการ ผมขอฝากตำแหน่งเดียวเท่านั้นครับ ไม่ติดใจอะไรครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญกรรมาธิการครับ

นายไพโร พัฒโน (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายไพโร พัฒโน กรรมาธิการ ความจริงมีข้อเท็จจริงอยู่ในช่วงที่กรรมาธิการกำลังพิจารณา ทางกรรมาธิการได้รับข้อมูลจากทางข้าราชการเช่นเดียวกับที่เพื่อนสมาชิกชี้แจง เพราะฉะนั้นกรรมาธิการของเรา

จึงได้เพิ่มในส่วนของ (๕ ทวิ) ตามความต้องการของตัวแทนของมหาวิทยาลัย ซึ่งได้ทำหนังสือ ตลอดจนส่งตัวแทนมาพบกับกรรมการ ซึ่ง (๕ ทวิ) เราได้เขียนชัดเจน แต่การที่เพื่อนสมาชิกต้องการให้ระบุไปเลยในตำแหน่งประธานนั้น ผมไม่แน่ใจว่าจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์กับตัวแทนของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ในสายข้าราชการหรือไม่ อย่างไร พวกเขาต้องการมีการเลือกตั้งในส่วนนั้น เขาต้องการใช้สิทธิของเขา เลือกตัวแทนของเขา เข้ามานั่งตาม (๕ ทวิ) จริง ๆ เพราะฉะนั้นในฐานะกรรมการเราต้องทำตามเจตนารมณ์ของทาง มหาวิทยาลัยขอนแก่น ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านอดีตรยังดีใจอยู่ไหมครับ ท่านอดีตร ผมเรียนนิดหนึ่งว่า ท่านกรรมการบอกว่าลูกจ้างเข้ามาไม่ได้ ของท่านมีข้าราชการพลเรือน ไม่มีลูกจ้าง ท่านอดีตรดีใจลูกจ้าง ตรงนี้จะมีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงถ้อยคำ ได้หรือไม่ อย่างไรครับ เพื่อที่จะได้ผ่านไปได้ เชิญท่านกรรมการครับ

นายปราโมทย์ โชติมงคล (กรรมการ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปราโมทย์ โชติมงคล กรรมการ ขอกราบเรียนว่าลูกจ้างนี้ถ้าไปดูอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัยใน ร่างมาตรา ๑๖ จะไม่มีกิจกรรมอะไรเกี่ยวกับลูกจ้างเลย ที่จริงเกี่ยวกับ ข้าราชการก็มีน้อยมาก แต่เหตุที่กรรมการเปิดใจกว้างก็ยอมรับเต็ม (๕ ทวิ) ให้ แล้วนโยบายของมหาวิทยาลัยก็ดี หรือรัฐบาลก็ดี ต่อไปลูกจ้าง นับวันแต่จะหมดไป งานหลายอย่างจะตอบสนองคือตัดโอนให้เอกชนรับไปทำ ลูกจ้างจะลดลง เพราะฉะนั้นถ้าเรื่องลูกจ้างเป็นปัญหามาก ขอกราบเรียนว่า ไม่น่าจะเหมาะสมที่จะมีลูกจ้างนั่งในสภามหาวิทยาลัย ถ้าดูอำนาจหน้าที่ตาม มาตรา ๑๖ ขอกราบเรียนนี้แข็งแรงครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านเปรมศักดิ์ เชิญครับ

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธาน ที่เคารพ กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคความหวังใหม่ ขอกราบเรียนว่ามาตรา ๑๕ สภามหาวิทยาลัยตาม (๒)

ให้มีประธานสภาคณาจารย์และประธานคณะกรรมการส่งเสริมกิจการสภามหาวิทยาลัย
ตรงนี้เป็นเรื่องที่ต้องคัดกรเท่ากันกับประธานสภาข้าราชการและลูกจ้าง การจะด่วน
ไปสรุปว่าลูกจ้างต่อไปจะเป็นอย่างไรนั้น อาจจะเป็นปัญหาในแง่ของความคิดแตกแยกได้
เพราะโดยความจริงแล้วกลไกในทุกส่วนนะครับ ตรงนี้คงจะไม่ใช่เรื่องที่จะยุบเลิก
ไปโดยสิ้นเชิง ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่จำนวน หรือไม่ได้อยู่ที่วุฒิการศึกษา ไม่ได้อยู่ที่
อะไรหรอกครับ อยู่ที่ความมีส่วนร่วมในประชากรระดับต่าง ๆ มากกว่า -----

ใน (๔ ทวิ) ที่บอกว่าให้มีการเลือกตั้งจากข้าราชการพลเรือนนี้ หรือว่า
 ให้มีการโอกาสได้เข้ามาแล้ว นั่นก็เป็นอีกลักษณะหนึ่งซึ่งองค์กรอื่นก็มีประธาน
 สภาคณาจารย์เข้าไปแล้ว ๑ คน ส่วนจะเลือกตั้งเข้ามาอีก ๑ คน ก็เป็นสิทธิ
 ที่เขาควรมีควรได้ ตรงนี้ผมต้องเรียนว่าปัญหาของมหาวิทยาลัยขอนแก่นนั้น
 เป็นปัญหาเฉพาะที่ไม่เหมือนที่อื่น ซึ่งหลาย ๆ ท่านก็เคยอ่านทางสื่อสารมวลชน
 มาแล้วว่าในกระบวนการสรรหาตรงนี้จะจะได้ข้อสรุปมาในวันนี้เป็นเรื่องที่
 ผ่านปัญหาความแตกแยกภายในมาพอสมควร ดังนั้นจุดนี้เมื่อเกิดการเรียกร้อง
 ต้องการ และเป็นความประสงค์ของทางสภาข้าราชการและลูกจ้างแล้ว
 ผมเรียนว่าไม่น่าจะมีเหตุอะไรที่จะไปขัดข้องเขาได้ จึงอยากจะขอกราบเรียนว่า
 ยังขอยืนยันว่าน่าจะเพิ่ม ประธานสภาข้าราชการและลูกจ้าง เข้าไปใน (๒)
 ส่วน (๔ ทวิ) เป็นไปตามเดิมนั้นก็ไม่เป็นไร ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่หนึ่ง) : กรรมาธิการยืนยันหรือเปล่าครับ ถ้ายืนยันผมจะได้ขอมติ

รองศาสตราจารย์อัญญาศักดิ์ ปาณิกบุตร (กรรมาธิการ) :

กราบเรียนท่านประธาน ผม อัญญาศักดิ์ ปาณิกบุตร ในฐานะกรรมาธิการ
 ขอเรียนท่านสมาชิกทั้งหลายที่สงสัยนะครับ ผมขอพูดเพิ่มนิดหนึ่ง ในธรรมชาติ
 ของมหาวิทยาลัยในการทำงานนั้นมีส่วนประกอบหลายอย่าง ส่วนประกอบที่สำคัญ
 ก็คืออาจารย์เป็นหลัก อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงทำงานรุ่นแรกตั้งแต่สอน
 จนถึงภารโรงเพราะว่างประมาณไม่มี กัดฟันจนกระทั่งได้มาขนาดนี้ครับ
 กลุ่มข้าราชการก็ได้อัตราน้อย จึงมีการจ้างลูกจ้างมากที่สุด ปัจจุบันนี้ลูกจ้าง
 รามคำแหงจะเหลือน้อย เพราะเราบรรจุข้าราชการ ขณะเดียวกันเราให้สิทธิ
 ของลูกจ้างเท่าข้าราชการแทบทุกประการ เพราะเรามีเงินส่วนตัวของเราใช้
 อยู่ส่วนหนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่นได้ดำเนินการรอยตามมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 แทบทุกอย่างในเรื่องของการสรรหา ก็คือการเลือกตั้งผู้บริหาร แต่อาจจะ
 เป็นเพราะว่าไม่ได้ศึกษาให้ละเอียด หรืออาจจะเป็นเพราะว่าหละหลวม
 ทางเทคนิคในบางเรื่อง ก็เลยมีปัญหาที่มีข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์พอสมควร
 เพราะว่ามีมหาวิทยาลัยขอนแก่นนั้นหลากหลายกว่า มีคณะวิชามากกว่า
 แนวความคิดของอาจารย์แตกต่างกันมากกว่า ผมขอยืนยันว่าในสภาพของ
 มหาวิทยาลัยนั้นแน่นอนกลไกทุกอย่างต้องพึ่งพากัน แต่ส่วนสำคัญนั้นเป็นเรื่องของ
 อาจารย์นะครับ ส่วนสำคัญนั้นอาจารย์จะเป็นผู้ทำงานมาก ขณะเดียวกัน

เราก็ฟังข้าราชการในส่วนหนึ่งซึ่งเราคิดว่าข้าราชการนั้นน่าจะมีส่วนร่วมในการที่จะบริหารมหาวิทยาลัยในอนุกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยนั้นเรามีตัวแทนของข้าราชการหลายคน ประเภททั่วไป ประเภทอาจารย์ ประเภทข้าราชการ ซึ่งมาดูแลเรื่องการบริหารงานบุคคล โดยเฉพาะ การขึ้นสู่ตำแหน่งก็เช่นเดียวกัน ข้าราชการสาย ค ที่เรียกว่า เป็นข้าราชการธุรการ ปัจจุบันขึ้นได้ถึงระดับ ๙ เท่ากับรองศาสตราจารย์ สาย ข เรียกว่านักวิชาการนั้นประเมินได้ถึงระดับ ๘ - ๙ เหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่าไปคิดว่ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ไม่ได้ดูแล แต่ในเฉพาะของพระราชบัญญัติขอนแก่นเมื่อฟังเสียงจากศิษย์เก่า ในกรณีการนั้นมีตัวแทนศิษย์เก่าก็คือคุณมาลีรัตน์ ซึ่งไม่ได้ปรากฏตัว ณ ที่นี้ เป็นกรณีการด้วยได้ให้เบื้องหลังเบื้องหน้าของขอนแก่นพอสมควร ขณะเดียวกันเราก็เชิญนะครับ ทั้งอธิการบดีและข้าราชการมาพร้อมกัน เราพิจารณาดูว่าเมื่อตัวแทนสภาอาจารย์มีแล้วเราคิดว่าในระบอบประชาธิปไตยถ้ามีการเลือกตั้ง เฉพาะตำแหน่ง สมมุติตำแหน่งประธานสภาข้าราชการมีคนหนึ่ง คนอาจจะมองว่าตำแหน่งที่มาเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยอาจจะมีความแตกต่างจากเป็นประธานสภาก็ได้ เราก็เลยเปิดกว้างขึ้นว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ประธานสภาข้าราชการก็มีสิทธิไปสมัครได้ถ้าคิดว่าตัวเองเป็นที่นิยมของข้าราชการมหาวิทยาลัยขอนแก่น ก็เป็นตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยเช่นกันนะครับ ๑ ตำแหน่งที่เราเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นก็สุดแท้แต่เพื่อนสมาชิกว่าจะเห็นเป้าตรงนี้ตรงกันไหมจริง ๆ แล้วเขาเป็นตัวแทนของข้าราชการแท้ ๆ ซึ่งมาจากการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยเพื่อตำแหน่งนี้โดยเฉพาะ เพื่อตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ ไม่ใช่เป็นไปโดยตำแหน่ง ถ้าท่านจะเป็นไปโดยตำแหน่ง ผมคิดว่าความกว้างขวางน่าจะเลือกตั้งใหม่จะเหมาะกว่า เพราะว่ารู้ว่าเลือกไปทำหน้าที่อะไร ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : สำหรับกรณีการมาลีรัตน์ แก้วท่า แจ้งบอกว่าติดภารกิจลาประชุม เรียบนให้ทราบด้วย ท่านยังดีใจไหมครับ ถ้าดีใจผมจะได้ขอมติและได้อภิปรายกันใช้เวลาานพอสมควร เชิญท่านอธิการบดีครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ ผมไม่ขอให้ขอมติ เป็นการขอความเห็นใจของประชากรในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ถ้าเกิดลงมติแล้วไม่ครบองค์ประชุมจะยุ่งนะครับ คือผมเห็นการเจริญเติบโตที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น ลูกขึ้นมาไม่ใช่ว่าไม่มีเหตุมีผล องค์กรข้าราชการ ประธานข้าราชการและลูกจ้าง เขาพัฒนาของเขาไปที่ละขั้น ๆ ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น คุณเปรมศักดิ์ท่านพูดว่ามีความแตกแยกกัน เพราะหลายฝ่ายต่างถือว่าตัวเองเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง เขาพัฒนามาเป็นประธานข้าราชการและลูกจ้างเขามีที่ไปที่มา เอาบรรจุ ๑ ตำแหน่ง หลังจากประธานสภาคณาจารย์จะไม่ได้ที่เดียวหรือ มือเดียว ได้พรรคได้พวกมามีคนสนับสนุนในสภามหาวิทยาลัย สภานี้ต้องเปิดกว้างนะครับไม่ใช่แคบ ผมอยากให้ระบุว่า ขอนแก่นนี่อยากให้ ส.ส. เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ เสียด้วยซ้ำ แต่ไม่อยากจะพูดเดี่ยวหาว่าหาเสียงตัวเอง เมื่อต้องการงบประมาณวิ่งมาหาผู้แทนฯ แต่ว่าเมื่อความต้องการหมดแล้วก็ทิ้งผู้แทนฯ ไปอย่างนี้ก็มีการทบทวงมหาวิทยาลัย ไม่ต้องหิวเราะครับ เป็นอย่างนั้นครับ เขาต้องการให้ลูกจ้าง แม้ว่าเขาไม่ได้เป็นข้าราชการต้องเห็นใจเขา เขาอยู่ที่นั่นเขารักษาความปลอดภัยให้ ผมถามว่าข้าราชการไปดูแลความปลอดภัยหรือเปล่า สิ่งอย่างเดียว ลูกจ้างที่นั่นเขาดูแลความปลอดภัยชีวิต ทรัพย์สิน พยาบาลเดินจากตึกนั้นตึกนี้ถูกข่มขืน ข้าราชการไปดูหรือเปล่า ตัวแทนเขาอยากมานั่งมาพูดจาสะท้อนปัญหาในสภามหาวิทยาลัย ทำไมจะให้เขาไม่ได้ ผมว่าอย่าโหวตเลยครับ ท่านประธานครับ ท่านประธานก็อยู่ร้อยเอ็ดลูกหลานของท่านก็มาอยู่ที่นั่นมาเป็นลูกจ้างอยู่ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นเยอะ อย่างมากก็แค่ยาม พวกเราลูกบ้านนอกบ้านนา ไม่ได้เป็นดอกเตอร์ไม่เป็นอะไรหรอกครับ เขาเป็นลูกจ้างมันมีความผิดตรงไหน ไม่ได้เรียนหนังสือเป็นดอกเตอร์มันมีความผิดตรงไหน ก็แค่นั้นละครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่หนึ่ง) : เชิญท่านเปรมศักดิ์ครับ

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมขอกราบเรียนท่านกรรมาธิการว่า การเพิ่มนี้ดีกว่าการลด เพราะว่าเป็นการเพิ่มคนไปช่วยให้แก่ปัญหาได้ดีขึ้น แล้วส่วนประกอบของสภามหาวิทยาลัยคือเครื่องชีวิตความเจริญก้าวหน้า อย่างลึ้มว่า

มหาวิทยาลัยขอนแก่นนั้นเป็นแคมปัส (Campus) เป็นมหาวิทยาลัยปิด ซึ่งมีที่พัก มีที่อยู่ เป็นอาณาบริเวณที่อยู่ร่วมกันทั้ง ๓ ฝ่าย ไม่ได้เป็นมหาวิทยาลัยอย่างในกรุงเทพฯ ที่เข้าไปเย็นกลับ นั้นอยู่ด้วยกันตลอด แล้วจะต้องมีความผูกพันด้วยกันตลอดเวลา เราแก้กฎหมายทั้งที่แก้เพื่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าก็จะแก้ให้เป็นความต้องการในระยะยาวด้วย ท่านประธานสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ท่านก็เป็นศิษย์เก่าดีเด่นของมหาวิทยาลัยขอนแก่นด้วย เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมอยากจะขอความประนีประนอมจากกรรมการครับ ถ้าโหวตไปก็จะมีปัญหาองค์ประชุมอีก ผมเองไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น ภาพพจน์ของสภาเราก็อยากให้ช่วยกันผลักดันกฎหมายที่มีประโยชน์ตรงนี้ที่ขอทราบเรียนท่านประธานด้วยนะครับว่า ในฐานะที่กระผมเองและท่านก็เป็นศิษย์เก่าด้วยกัน อยากจะขอท่านกรรมการให้เห็นแก่เรื่องของความเจริญก้าวหน้าของการศึกษาในภูมิภาคด้วย เพราะมหาวิทยาลัยแห่งนี้ เป็นสถาบันชั้นนำที่จะผลิตบัณฑิตออกไปสู่ท้องถิ่น ออกไปสู่ประเทศชาติของเราอีกจำนวนมาก หากเพิ่มเพียง ๑ ตำแหน่ง เพื่อให้เขามีสิทธิมีส่วนในการพัฒนามหาวิทยาลัย ก็น่าจะยอมให้ผ่านไปได้ ขอขอบคุณมากครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายโสภณ เพ็ชรสว่าง รองประธานสภา คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ รองประธานสภา คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่สอง) : เรียนท่านประธานกรรมการครับ

นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธานกรรมการ ท่านประธานครับ เมื่อที่ท่านผู้ทรงเกียรติจากของแก่นได้พาดพิงถึงกระผม กระผมเองในฐานะประธานกรรมการสำหรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้น พวกเราได้เรียกผู้ที่เกี่ยวข้องมาทำการปรึกษาหารือหาข้อมูลมากพอสมควร มีการถกเถียงกันมากกว่าสมควรจะเพิ่มให้หรือไม่ หรือจะเหมือนอย่างอื่น ก็สรุปแล้วว่าทางกรรมการได้เห็นความสำคัญอย่างที่ท่านสมาชิกจากขอนแก่นทั้ง ๒ ท่าน เราเลยเพิ่ม

(๕ ทวี) ให้ เรารู้ถึงความสำคัญ ทางกรรมาก็ขอยืนยันว่าเราได้
ปรึกษาหารือกันอย่างถ่องแท้และมีมติออกมาอย่างนี้แล้ว ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านอดิศรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ
ผมต้องขอท่านประธานร่วมมือหน่อยนะครับ เพราะท่านเป็นศิษย์เก่าดีเด่น
มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นวิศวกรที่เราเชื่อมั่น ท่านเคยอยู่
เคยกินกับลูกจ้าง ข้าราชการเขาเป็นกลุ่มที่ส่งเสริมมหาวิทยาลัย เขาถูก
กดว่าเป็นบุคคลชั้น ๒ อาจารย์ชั้น ๑ ที่ผ่านมาอย่างนี้ครับ เขาก็ตั้งองค์การ
เข้ามาช่วยเหลือมหาวิทยาลัย เขาขอที่นั่งตรงนี้โดยตำแหน่ง (๕ ทวี) นี้
ผมเห็นด้วย-----

แต่อยากแทรกเข้าไป (๒) ให้มีประธานสภาข้าราชการและลูกจ้าง มหาวิทยาลัยขอนแก่นเข้าไป ๑ ตำแหน่งแค่นั้น ท่านครับช่วยหน่อยครับ ท่านสมศักดิ์ ถ้าอย่างนั้นก็โน้มน้าวให้ทางประธานกรรมการ จากทุ่งกุลาฯ เยอะแยะเลยครับ มาอยู่ขอนแก่นครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ผมคงไม่มีอำนาจอะไรนะครับ เพียงแต่ขอความกรุณา

ท่านกรรมการจะมีความเห็นอย่างไร เชิญท่านชานีครับ

นายชานี ศักดิ์เศรษฐ์ (กรรมการ) : ครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชานี ศักดิ์เศรษฐ์ พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ในฐานะกรรมการ ผมจะลองใช้ความพยายามชี้แจงกับท่านสมาชิกอีกสักครั้ง เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นเจตนารมณ์ของท่านอดีตร. เพียงเกษ เจตนารมณ์ของท่านนายแพทย์เปรมศักดิ์ เพียยุระ เป็นเจตนารมณ์ที่ถูกต้อง แล้วเป็นเจตนารมณ์ที่ได้รับการบรรจุไว้แล้วในการแปรญัตติของคณะกรรมการ เจตนารมณ์ของท่านนั้นตรงกับเจตนารมณ์ของมหาวิทยาลัย และตรงกับเจตนารมณ์ของคณะกรรมการ เรามีความเห็นต่างกันนิดเดียวครับ เมื่อเดิมนั้นไม่มีกรรมการจากข้าราชการที่วานี้ แต่ตอนนี้เราให้มีแล้ว ความต่างของท่านอดีตร. อยู่ตรงที่ว่าอยากให้ใช้โดยตำแหน่งประธานสภาข้าราชการและลูกจ้าง กับในที่เขียนไว้ไม่ได้ใช้โดยตำแหน่ง ความต่างอยู่ตรงไหนครับ ถ้าหากว่าเราได้ใช้ประธานข้าราชการพลเรือนและลูกจ้างมาเป็น แปลว่าทั้งหมดเขาเป็นโดยตำแหน่ง ซึ่งบุคคลที่เขาไปหาเสียงกันมาทั้งหมดมาเป็นประธาน อาจจะได้ไม่มาเป็นประธานด้วยเจตนารมณ์เพื่อจะเป็นคณะกรรมการของสภามหาวิทยาลัยก็ได้ นาย ก ซึ่งเป็นประธานเขาอาจจะทำหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ของข้าราชการ ผลประโยชน์ของลูกจ้าง ผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัยโดยส่วนรวม ในนามของสภาเขาอยู่แล้วก็ได้ ซึ่งตัวบุคคลที่เป็นประธานนั้น เขาอาจจะมาเป็นกรรมการนี้ก็ได้ หรือในสภานั้นเขาเห็นว่าประธานไม่ควรไปเป็น เขาอาจจะเลือกเอาบุคคลใหม่ขึ้นมาอีกสักคนหนึ่งตามบทบัญญัตินี้มาเป็นก็ได้ นั่นเป็นทางเปิดกว้างกว่า และตรงกับเจตนารมณ์ที่ท่านอภิปรายเองมากกว่าครับ เพราะฉะนั้นไม่ใช่เรื่องของการประนีประนอมหรือไม่ประนีประนอมตามที่ท่านบอกว่า จะโหวตหรือไม่โหวต แต่ว่าเจตนารมณ์ของท่านทั้งหมดที่กล่าวมาได้บรรจุแล้วใน (๕ ทวิ) ครับ ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตชี้แจงซ้ำตามที่ได้กราบเรียนไปแล้วครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญดอกเตอร์ลลิตา

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ
ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร อยากจะ
กราบเรียนนะคะว่า ในเรื่องความขัดแย้งของกรรมาธิการกับท่านผู้ขอแปรญัตติ
ทั้ง ๒ ท่านจากขอนแก่น ตัวดิฉันเองนั่งฟังมาโดยตลอด อยากจะกราบเรียนว่า
จริง ๆ แล้วร่างฯ เดิมที่รัฐบาลนำเสนอเป็นร่างฯ ที่ดีอยู่แล้ว แล้วดิฉันเองต้อง
เรียนตรง ๆ เลยกว่าไม่เห็นด้วยที่ไปเพิ่ม (๔ ทวิ) เข้าไป อันนี้ต้องเรียนตรง ๆ
เลยนะคะ เพราะว่าเหตุผลหลายประการ เราได้พูดกันในสภาตอนรับหลักการแล้ว
และเราเห็นด้วย ดิฉันอยากจะกราบเรียนว่า เดิมนั้นการแก้ไขพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะมหาวิทยาลัยใดกลายเป็นการแก้ไขพระราชบัญญัติเพื่อให้
ถูกใจคนในมหาวิทยาลัยแห่งนั้นซึ่งไม่ถูก ดิฉันอยากจะกราบเรียนย้อนไปถึงเมื่อสมัย
มีการแก้ไขพระราชบัญญัติแม่โจ้ ที่เชียงใหม่ ก็มีการมาวิ่งเต้นกัน อธิการบดีลงมา
ล็อบบี้ (Lobby) กรรมาธิการกันจนกระทั่งเป็นข่าวไปหมด หลายเรื่องท่านเลขานุการของ
คณะกรรมาธิการชุดนี้ ท่านรองปลัดทบวงคือ คุณปราโมทย์ ท่านก็ทราบดีโดยตลอด
เพราะฉะนั้นการที่เราจะมาแก้ไขพระราชบัญญัติ เราก็ไปเชิญว่ามหาวิทยาลัย
ต้องการอะไร ถ้าอย่างนั้นเราจะมาแก้ไขกันทำไมในสภาแห่งนี้ ก็ให้เป็น
พระราชบัญญัติตามความต้องการของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งไม่ดีกว่าหรือ -----

ความจริงการขัดแย้งของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งนั้นคือเรื่องที่เราเป็นคนภายนอก ต้องเข้าไปช่วยแก้ไข ไม่ใช่เข้าไปช่วยเป็นไปตามความต้องการแล้วก็ไปคานอำนาจกัน อย่าลืมนะคะว่ามหาวิทยาลัยนั้นเป็นสถาบันที่เราต้องการพัฒนาศักยภาพในเชิงวิชาการมากที่สุด เพราะฉะนั้นการที่เราตั้งบุคคลเข้าไปเพื่อที่จะไปคานอำนาจอะไรกันในส่วนหนึ่งก็คือเป็นการที่เราเข้าไปเพื่อให้ความคิดเห็น และในการปกป้องในส่วนที่เขายู่ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรนั้นก็เป็นส่วนที่เราต้องรับฟังอยู่ เพราะฉะนั้นที่ขัดแย้งกันมาโดยตลอดว่าจะต้องใส่ตัวประธานเข้าไป แล้วทางกรรมวิธีการได้ชี้แจงว่า (๔ ทวิ) นั้นถ้าใครอยากจะทำเข้ามา ก็ให้มาแข่งขันกันอยู่ตรงนี้ จริง ๆ แล้วตัวประธานถ้ามีจริงตัวดิฉันเองไม่ทราบของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ถ้ามีประธานข้าราชการจริงอย่างที่ท่านอธิศรกับคุณหมอเปรมศักดิ์พูด ดิฉันว่าเพิ่มตัวประธานเข้าไปเพราะ เขาก็ผ่านมาจากการเลือกตั้งอยู่แล้ว แล้วก็ไม่ต้องเอา (๔) เข้าไป เอาออกไม่ต้องมาเลือกตั้งอะไรอีก เพราะท่านประธานเองก็ต้องทราบว่า การเลือกตั้งไม่ว่าที่ใดก็ตามเกิดการขัดแย้งเกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวกกันโดยตลอด ไม่ต่างอะไรกับการที่เราเลือกสมาชิก เราเลือก ส.ส. กัน สข. อะไรต่ออะไรเลือกตั้งเมื่อไหร่ ต้องมีความขัดแย้งมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก เพราะฉะนั้นทำไมถ้าเราจะเพิ่มเข้าไปจริง ๆ อย่างที่ท่านขอ ดิฉันขอว่าเอาเป็นประธานซึ่งเขาเลือกมาแล้วได้รับการยอมรับมาแล้วในสายของเขาให้เขามาเป็นโดยตำแหน่งไปเลยใน (๒) แล้วก็ตัด (๔ ทวิ) นั้นออก แล้วที่ดิฉันอยากจะให้ข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง เพราะว่ามันฟังมาโดยตลอด ก็คือใน (๔ ทวิ) ถ้าท่านประธานสังเกตดูจะเห็นว่าตำแหน่งตรงนี้จะซ้ำซ้อนอยู่กับใน (๓) เพราะว่าใน (๔ ทวิ) ที่เพิ่มขึ้นมาว่ากรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหนึ่งคน ซึ่งเลือกตั้งจากข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับผู้อำนวยการกอง หรือเทียบเท่าขึ้นไป ผู้อำนวยการกองจะมีอยู่แล้วเพราะตำแหน่งผู้อำนวยการกองคือตำแหน่งผู้บริหารซึ่งเขาจะเลือกมาแล้วจากใน (๓) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหกคน ซึ่งเลือกจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการศูนย์ ผู้อำนวยการพวกนี้ที่มีบางตำแหน่งที่ไม่ใช่คณาจารย์แต่เป็นตำแหน่งผู้บริหารจะซ้อนกันอยู่ในเชิงนี้

เพราะฉะนั้นดิฉันเห็นว่าข้อขัดแย้งตรงนี้ดิฉันเองเห็นด้วยว่าไม่อยากให้โหวต เพราะจะทำให้ลายบรรยากาศของที่ประชุม ถ้าเกิดจะต้องมานั่งนับองค์ประชุมกัน ซึ่งดิฉันไม่เห็นด้วย เพราะว่านี่เรากำลังพิจารณาพระราชบัญญัติซึ่งจะมีผลต่อ มหาวิทยาลัยในการจะใช้ต่อไป ก็อยากจะให้เห็นการที่ว่าไม่ใช่ประนีประนอม แต่เราใช้เหตุผลในการที่จะพิจารณากันว่า ถ้าเราจะให้สายข้าราชการไม่ใช่สายอาจารย์เข้าไป ๑ คน ก็ให้เป็นตำแหน่งของประธานซึ่งเขาได้รับการพิจารณาเลือกตั้งมาแล้วจากในสายของเขาขึ้นมาอยู่ใน (๒) ดิฉันว่าก็จะแก้ความขัดแย้งตรงนี้ลงโดยตัด (๔ ทวิ) ออก ขอขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : ก็น่าจะเป็นทางออกที่ดีนะครับ เพื่อการประนีประนอมก็ขอความกรุณาท่านกรรมาธิการลองพิจารณาดูนะครับ เชิญครับท่านประธาน

นายจรศักดิ์ ศรีสวาสดิ์ (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ขจรศักดิ์ ศรีสวาสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธานกรรมาธิการ ท่านประธานครับ เมื่อกี้ท่านสมาชิก ท่านดอกเตอร์ลลิตา ต้องขอประทานโทษต้องเอ่ยนาม เนื่องจากว่าท่านกล่าวหาตึงถึงว่าทำไมจะต้องไปฟังเสียงคนที่เขาทำงานอยู่ เรื่องนี้เราถือมากครับ กรรมาธิการเราฟังครับ ผมในฐานะที่เป็นประธานกรรมาธิการผมเชิญมาครับ เชิญผู้ที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงก็ต้องการหาข้อมูลที่หลากหลายให้กรรมาธิการเราได้ ชักถามว่าเราจะปฏิบัติได้หรือไม่ประเพณีเขาเป็นอย่างไร อันนี้ด้วยความสัตย์จริงครับ เราได้ตามเราได้ชักใช้ไล่เสียงกันมากครับ ได้ใช้เวลามากในการพิจารณากฎหมายฉบับนี้ ต้องขอประทานกราบเรียนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอดีตรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ
ผม อดิศร เพียงเกษ ถ้าเป็นตามที่ดอกเตอร์ลลิตาพูด ไม่ทราบว่าทาง
คณะกรรมการจะว่าอย่างไร เพราะตำแหน่งนี้ตามรายงานของท่าน ท่านรองรับ
เขานะครับว่านายวิฑูรย์ อร่ามพงษ์พันธ์ ประธานสภาข้าราชการและลูกจ้าง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในรายงานที่เสนอสภา ท่านก็ยอมรับว่ามีตำแหน่งนี้
ตำแหน่งนี้ก็มาจากการเลือกตั้งเช่นประธานสภาคณาจารย์ เช่นเดียวกับ
มหาวิทยาลัย หากเขามาจากการเลือกตั้งโดยชอบตามประชากรตามดวง
ของเขาแล้ว เขาก็ควรจะได้รับสิทธิที่จะไปนั่งในสภามหาวิทยาลัย
หากเป็นไปตามดอกเตอร์ลลิตาไม่ทราบว่าทางคณะกรรมการจะมีอะไร
ขัดข้องหรือเปล่าครับ จึงขออนุญาตเรียนถามท่านประธานคณะกรรมการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญครับ

นายขจรศักดิ์ ศรีสวาสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานครับ ผม ขจรศักดิ์ ครับ คือตามปกติในการร่างกฎหมาย
เราได้เชิญเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องมาและได้ซักถาม และได้เปิดดูกฎหมาย
หลาย ๆ ฉบับของมหาวิทยาลัยทั่ว ๆ ไปแล้ว ปรากฏว่ามีสภาเดียวครับทั้งหมด
ที่สภามหาวิทยาลัยขอนแก่นที่แล้ว ๆ มานั้นเป็นสภาที่เขาแต่งตั้งขึ้นมา ไม่ใช่
ทางราชการนะครับ อันนี้เราจึงหาทางออกให้เป็น (๔ ทวิ) ออกมาลักษณะ
อย่างนี้ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญครับดอกเตอร์ลลิตา

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ตัวดิฉันเองเข้าใจนะคะว่า ลักษณะของการบริหารในมหาวิทยาลัย
แต่ละแห่งย่อมมีความแตกต่างกันนะคะ ในหลายมหาวิทยาลัยไม่มีประธาน
ของสภาข้าราชการและลูกจ้าง จะมีอยู่อันเดียวอย่างที่ท่านกรรมการ
ได้ชี้แจงว่ามีสภาเดียวนะคะ แต่ว่าสำหรับขอนแก่น ถ้ามีนะคะ กรณีถ้ามี
เพราะท่านประธานคณะกรรมการก็ได้บอก บอกว่าเชิญมาแล้วได้รับฟัง
ความคิดเห็น ถ้าเขามี ทำไม่ไม่ให้เขา ในมหาวิทยาลัยอื่นนั้นอาจจะไม่มี
และถ้าอยากจะให้ทางสายที่ไม่ใช่สาย ก นั้นเข้าไปอยู่ในสภามหาวิทยาลัย
ก็อาจจะใช้วิธีการแก้ปัญหาโดยใส่เพิ่มเข้าไปใน (๕ ทวิ) แต่ถามว่าใน

มหาวิทยาลัยขอนแก่นมีหรือไม่มี และถ้ามี ท่านประธานก็บอกว่า เรารับฟังความเห็นของเขา ซึ่งความจริงแล้วดิฉันมองดูแล้วว่า เราออกกฎหมายนั้น เรารับฟังความเห็น แต่ไม่ใช่ว่าต้องทำตาม การออกกฎหมายนั้นต้องเป็นการออกกฎหมายที่ดีที่สุดและใช้สำหรับอนาคต ไม่ใช่เป็นการออกกฎหมายเพื่อรองรับบุคคล เพราะฉะนั้นกรณีอย่างนี้ดิฉันถือว่าถ้าเราใช้ประเพณีของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ถ้าเคยมีตำแหน่งนี้มาโดยตลอด ทำไมไม่ให้เขา อันนี้คือเหตุผลที่ดิฉันคิดว่าอาจจะ เป็นทางออกอันหนึ่งที่ท่านอดิศรแล้วก็ คุณหมอบเปรมศักดิ์ได้บอก บอกว่าอยากจะขอเพิ่มตรงนี้เข้าไป ดิฉันเห็นว่า จะเข้าไป ๒ คนนี้จะมากเกินไป อาจจะแก้ไขโดยการว่าให้เอาตัวตำแหน่ง ซึ่งเขามีอยู่แล้วในมหาวิทยาลัยขอนแก่นมาแทนตำแหน่งตรงนี้ แล้ว (๔ ทวิ) เอาออก อันนี้ก็จะ เป็นการผสมผสานกันไปซึ่งจะทำให้ไม่เกิดความขัดแย้งอะไร แล้วก็ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของคณะกรรมการ รวมทั้งของมหาวิทยาลัยด้วย ขอขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : กรรมการมีความเห็นอย่างไรครับ พอที่จะประนีประนอมได้ไหมครับ ท่านขจรศักดิ์ เชิญครับ

นายขจรศักดิ์ ศรีสวาสดี (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ ดั่งที่ผมได้กราบเรียนแล้วว่าเราได้มีการสอบถาม ชักถามกันมากนะครับ เราห่วงเหมือนกันครับอย่างที่ท่านดอกเตอร์ลลิตาได้กล่าววนะครับ คือเราต้องฟังเสียงครับ แล้วก็ฟังเสียงครับ ไม่ใช่เราจะทำตามเขาหมดในการพิจารณากฎหมายฉบับนี้นั้น ผมได้กราบเรียนแล้วว่าเราใช้เวลามาก และมีการเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง สอบถามและมีการถกเถียงแม้แต่ในกรรมการเอง คุณมาลีรัตน์ก็มีการมาโต้เถียงถกเถียงกันให้เหตุให้ผลแล้วเขาก็เป็นศิษย์เก่าด้วย มีการโต้เถียงกันพอสมควรครับแล้วก็ลงมติว่าถ้าอย่างนี้เขาพอใจ กระผมเองได้สอบถามกรรมการทั้งหมดแล้วขอป็นยันครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ท่านอดิศรเชิญครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ เรามาอยู่ในสังคมประชาธิปไตย ในกติการัฐธรรมนูญฉบับใหม่ "ในการแสดง

ความคิดเห็นการรวมตัวกันไม่ว่าสถานที่ใดนะครับ เป็นสิ่งที่เจตนาารมณ์
ของรัฐธรรมนุญต้องการให้เป็นอย่างนั้น ผมถามท่านประธานผ่านไปถึง
ประธานคณะกรรมการว่า ๑๐ กว่าปี ๑๐ ปีเศษ ๆ ที่เขาได้ดำรง
คงอยู่พัฒนามาเป็นองค์กรที่เรียกว่า สภาข้าราชการและลูกจ้าง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น-----

ถ้าเราไม่มีบัญชีรับรองเขานี้เขาเป็นองค์กรเท็จจนะครับ ที่เขาต่อสู้มานี้ตั้ง
๑๐ กว่าปีเศษ ๆ ระเบียบมหาวิทยาลัยก็ออกให้ ให้มีการเลือกตั้งข้าราชการ
ลูกจ้างประจำมาเป็นสภาของเขา ผมคิดว่าในการออกกฎหมายจะต้องสืบทอด
เจตนารมณ์ประชาธิปไตยในท้องถิ่นนั้น ๆ ในประชกรนั้น ๆ ครับ ผมยังยืนยันว่า
ข้าราชการที่นั่นและลูกจ้างยังต้องการตัวแทนของเขาเพื่อจะไปแสดงเจตนารมณ์
ไปพูดจาในสภามหาวิทยาลัยให้กรรมการท่านอื่น ๆ ได้รับทราบด้วยครับ ผมยัง
ยืนยันเจตนารมณ์ครับท่านประธานครับ เคยสู้ให้ลูกจ้าง สู้ให้ข้าราชการประจำ
ซึ่งไม่ใช่ข้าราชการที่เป็นอาจารย์นั้น ผมคิดว่าน่าจะมี ความชอบธรรม อาจารย์
ของเขาก็มีแวดวงสมาคมของเขา ไปตีเทนนิส เขาก็ไปตีเทนนิสด้วยกัน ก็ไม่เอา
ข้าราชการอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่เอาลูกจ้างไปละครับ เดียวนี้ข้าราชการประจำ
อยู่ตรงนี้ สภาคณาจารย์เป็นอย่างนี้ ขอนแก่นมันเป็นอย่างนั้นครับท่านประธานครับ
ผมว่าเอาไปให้ตำแหน่งเดียวเข้าไปแล้วก็ตัดมาตรา ๔ ทวิ ออกแบบท่านดอกเตอร์ลลิตา
พูด ผมก็ไม่ขัดข้อง หรือจะพ่วงเข้าไปมาตรา ๔ ทวิ พ่วงเข้าไปอีกยิ่งชอบด้วย เพราะ
ประชาธิปไตยยิ่งแบ่งบานเท่าไร กิจกรรมมหาวิทยาลัยก็ต้องพัฒนาไปมากกว่านั้น
จึงขออนุญาตชักซ้อมกับท่านกรรมาธิการอีกเล็กน้อยละครับท่านครับ อย่างไรเสีย
คนร้อยเอ็ดก็ต้องมาเรียนที่ขอนแก่นมากละครับ โควตาต่าง ๆ ที่สอบเทียบ
ร้อยเอ็ดมาที่ ๑ หลายปีแล้วครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านสนั่น ครับ

นายสนั่น สุธากุล (สตุล) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ
ผม สนั่น สุธากุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสตุล พรรคประชาธิปัตย์
ผมเองได้นั่งฟังเหตุผลของทางคณะกรรมการและเหตุผลของท่านสมาชิกผู้ทรง
เกียรติจากจังหวัดขอนแก่นในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพื้นที่ แล้วก็
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติจากกรุงเทพมหานครที่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง
ของตำแหน่งในสภามหาวิทยาลัยขอนแก่นที่จะมีการแก้ไขใหม่นี้ ผมมีความคิดเห็นว่า
สิ่งที่ทางคณะกรรมการได้ชี้แจงถึงเจตนารมณ์ที่จะให้มีตัวแทนของข้าราชการ
ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น เข้าไปอยู่ในสภามหาวิทยาลัยด้วยนั้น เป็นเจตนารมณ์ที่มี
เหตุผลและเป็นเจตนารมณ์ที่ดี และเท่าที่ฟังแล้วก็ เป็นเจตนารมณ์ที่สอดคล้องกันกับ
ทางผู้ทรงเกียรติจากขอนแก่นด้วย เพียงแต่ในเรื่องของวิธีการของการสรรหา
บุคคลเหล่านั้นเพื่อที่จะเข้าไปอยู่ในสภามหาวิทยาลัยทำนั้นเองที่อาจจะแตกต่าง

กันอยู่ ซึ่งเท่าที่ผมฟังแล้วนี้ผมยังมีความเห็นที่คล้อยตามและสนับสนุนทาง
คณะกรรมการอยู่ว่า วิธีการที่จะให้ได้มาซึ่งตัวแทนที่แท้จริงของคณาจารย์
ของข้าราชการที่จะเข้าไปอยู่ในสภามหาวิทยาลัยนั้น วิธีการที่น่าจะดีที่สุดและ
เป็นวิธีการที่จะได้มาซึ่งตัวแทนที่แท้จริงของข้าราชการและลูกจ้างนั้นก็น่าจะเป็น
การได้มาโดยการเลือกตั้งที่มีวัตถุประสงค์ชัดเจนว่า ต้องการจะเลือกตั้งหรือ
สรรหาบุคคลเข้าไปทำหน้าที่ในสภามหาวิทยาลัย แต่ถ้าหากว่าจะไปกำหนดให้ใช้
ตำแหน่งประธานข้าราชการและลูกจ้างซึ่งเป็นตำแหน่งที่ได้มาด้วยวัตถุประสงค์
อีกวัตถุประสงค์หนึ่ง คือต้องการที่จะได้บุคคลซึ่งมาทำหน้าที่เป็นประธานของ
องค์กรที่มีวัตถุประสงค์ที่จะดูแลในเรื่องของสวัสดิภาพ สวัสดิการหรือความเป็นอยู่
ของข้าราชการและลูกจ้างก็อาจจะไม่ตรงกับเจตนารมณ์ที่แท้จริงในการที่จะ
ให้มีตัวแทนที่มีความเหมาะสมเข้าไปเพื่อทำหน้าที่ในสภามหาวิทยาลัย ซึ่งมีอำนาจ
หน้าที่ มีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันไป เพราะฉะนั้นผมยังมีความเห็นว่าการยืนยัน
เจตนารมณ์เดิมของกรรมการที่จะให้มีตัวแทนของข้าราชการและลูกจ้าง
โดยการเลือกตั้งหรือโดยการสรรหาบุคคลมาเป็นการเฉพาะเพื่อเข้ามาเป็น
กรรมการในสภามหาวิทยาลัยนั้นน่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ผมขอสนับสนุนครับ
ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญคุณสาทิพย์ ครับ

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย (ตรัง) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์
 สำหรับร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งคณะกรรมการธิการวิสามัญชุดนี้
 ได้พิจารณาเสร็จแล้ว แล้วนำเสนอสู่นักเรียนที่เท่าที่ผมฟังการอภิปรายของเพื่อน
 สมาชิกในสภาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรา ๔ ทวิ ซึ่งสมาชิกเสนอให้มีการ
 เพิ่มเติมส่วนของความเห็นซึ่งเพื่อนสมาชิกมีความเห็นว่ามันน่าจะเติมเข้าไป
 กับฝ่ายกรรมาธิการเองก็ยืนยันที่จะให้คงไว้ตามร่าง ซึ่งกรรมาธิการร่าง
 เอาไว้แล้ว เท่าที่ผมฟังดูก็มีเหตุผลทั้ง ๒ ฝ่าย ผมเองความจริงนั้น ถ้าถึง
 คราวลงมติก็คงจะต้องตัดสินใจว่าจะลงมติตามความเห็นของใคร เพื่อที่จะ
 ให้มีการตัดสินใจกันในสภาแห่งนี้ แต่เพื่อความชัดเจนจากกรรมาธิการก่อนที่ผม
 จะตัดสินใจก็ขออนุญาตท่านประธานที่จะเรียนถามกรรมาธิการว่ากรณีซึ่งเพื่อน
 สมาชิก ๒ - ๓ ท่าน ได้เสนอความเห็นต่อกรรมาธิการให้เพิ่มบุคลากรจาก
 อีกฝ่ายหนึ่ง เข้ามานั้นในขั้นตอนของการพิจารณาได้มีการเสนอคำแปรญัตติ
 เพื่อที่จะให้เพิ่มบุคลากรส่วนนี้เข้ามาหรือไม่ เพราะถ้ามีการเสนอคำแปรญัตติ
 ให้เพิ่มเข้ามา ก็แสดงว่าเป็นเจตนารมณ์ตั้งแต่ต้นของสมาชิกที่ต้องการให้มี
 บุคลากรส่วนนี้เพิ่มเติมเข้ามา ซึ่งก็เป็นความเห็นที่ต้องไปว่ากันในกรรมาธิการ
 ถ้ากรรมาธิการเห็นว่าที่เขาแปรญัตติมาไม่เหมาะสมตัดออกไป ก็เป็นเรื่อง
 ที่ควรที่จะมาพูดกันในสภาให้มีการตัดสินใจกัน แต่ถ้าไม่มีการเสนอคำแปรญัตติ
 ผมก็เข้าใจมาตรา ๔ ทวิ ตรงนี้กรรมาธิการเป็นฝ่ายเพิ่มเติมเข้ามา เมื่อเพิ่มเติม
 เข้ามากรรมาธิการก็มีเหตุผลในการที่จะเพิ่มเติมและก็อธิบายต่อสภาไปแล้ว
 ผมจึงอยากจะฟังเหตุผลตรงนี้ครับว่า มีคนเสนอใหม่ครับคำแปรญัตติในส่วนนี้
 แล้วถ้าไม่มีคำเสนอแปรญัตติกรรมาธิการเพิ่ม เข้ามาก็แสดงว่ากรรมาธิการ
 มีเหตุผล เพราะถ้าเมื่อชี้แจงส่วนนี้ชัดเจนแล้ว เราก็จะได้ตัดสินใจว่าจะเอา
 ตามความเห็นของใคร แต่มีข้อสังเกตเล็กน้อยที่ต้องกราบเรียนท่านประธานครับว่า
 ถ้าจำเป็นจะต้องลงมติจริง ๆ ในสภาแห่งนี้ก็เป็น การลงมติตามวิธีการตาม
 หลักการของระบอบประชาธิปไตย คงไม่เกี่ยวข้องกับเรื่ององค์ประชุม
 เพราะองค์ประชุมจะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่การลงมติเอาความเห็นเสียง
 ข้างมากเป็นระบอบประชาธิปไตย ผมก็อยากให้ข้อสังเกตตรงนี้ได้รับการ
 ยินยอมและก็เคารพจากทุกฝ่ายด้วย ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่สอง) : เชิญท่านชวรงค์ดี ครับ

นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม ชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการครับ ต้องใคร่ขอ
ชี้แจงท่านสมาชิกที่เรียนถามว่า ได้มีสมาชิกทำการแปรญัตติหรือไม่ ไม่มีนะครับ
เป็นเพียงว่า กรรมการคุณมาลีรัตน์ แก้วก่า เป็นคนที่จะหยิบเรื่องขึ้นมา แล้วเรา
ก็เชิญเอาบุคคลสำคัญ ๆ หรือแม้แต่ข้าราชการในมหาวิทยาลัยขอนแก่นมาทำการชี้แจง
ตัวแทนต่าง ๆ มาชี้แจง แล้วเราถึงมาสรุปกันนะครับ ว่าสมควรจะเพิ่มเป็นอย่างไรครับ
ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ท่านมนตรี ด้านไพบูลย์ เชิญครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพ
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม มন্ত্রী ด้านไพบูลย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดลำพูน ความหวังใหม่ ในฐานะที่เคยบริหารในส่วนของทบวงมหาวิทยาลัย
มานี้ ก็อยากจะกราบเรียนว่า ในแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นเขาจะมีความหลากหลาย
เขาจะมีปัญหาที่จะต้องแก้ปัญหาแต่ละเรื่อง แต่ละส่วน แต่ละองค์กร ปัญหาของ
บุคลากรแต่ละแห่งก็อาจจะไม่เหมือนกัน บางแห่งก็เกิดความขัดแย้ง ขัดแย้งต้อง
เข้าไปแก้ไข แล้วก็หลายสถาบันก็เคยเกิดปัญหาอย่างนี้ขึ้นมา ที่ในเรื่องของ
องค์กรนี้ ผมก็ได้รับทราบว่ามี การต่อรองอยู่ เสมอจากสภาคณาจารย์ ซึ่งเป็น
อาจารย์สาย ก สาย ข ในฐานะนักวิจัย สาย ค ในฐานะทางด้านธุรการ
ก็มีการต่อรอง มีปัญหาในเรื่องของการให้ความสำคัญอยู่เสมอ แล้วรวมทั้ง
ฝ่ายลูกจ้างด้วย แต่ว่าลูกจ้างนี้ก็ถือว่าจะต้องทำตามการบังคับบัญชา ที่นี้
ในการบริหารงานแต่ละแห่งนี้ ก็จะมีปัญหาและสภาพของแต่ละแห่งซึ่งอาจจะ
แตกต่างกัน อย่างกรณีที่เราผ่านพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยเกษตรว่า
เขาต้องการสภาข้าราชการ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเขายึดถือเป็นประเพณี
ปฏิบัติไปแล้ว ส่วนในกรณีนี้ก็เห็นว่ามันมีทางที่จะแก้ปัญหาอ้อมๆกันได้
ที่นี้หาจุดลงตัวยังไม่ได้ดี ทั้ง ๆ ที่เจตนารมณ์นี้คล้ายคลึงกัน แล้วผมคิดว่า
เพื่อจะให้มันมีทางออกที่ดีอาจจะขอหารือกันนอกกรอบสัก ๑๐ นาทีจะได้ไหม
ท่านประธานครับ แล้วเราก็จะก้าวเดินต่อไปอีกหลายพระราชบัญญัติที่เหมาะสม
วิธีการประนีประนอมที่ดีก็คือว่า คู่กันหารือนอกกรอบสัก ๑๐ นาที แล้วหลังจากนั้น
เราจะมีจุดสรุปว่า เอาละ จุดนี้ทางออกจะทำอย่างไร ถ้าเราจะต้องโทรศัพท์
ถามหาผู้บริหารทางมหาวิทยาลัยขอนแก่น หรือว่าผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผมคิดว่า
ทุกคนนี้รับฟังเรื่องนี้อยู่ เพราะฉะนั้นเราหาทางออกตรงนี้น่าจะเป็นประโยชน์
ต่อสภา แล้วหลังจากนั้นเราจะก้าวเดินต่อไปใน พ.ร.บ. ฉบับอื่นต่อไป
ผมอยากจะขอความเห็นจากท่านประธานว่า ขอหารือนอกกรอบสัก ๑๐ นาทีครับ
แล้วจะเป็นประโยชน์ต่อสภาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ครับ เพื่อให้การดำเนินการประชุมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
เพื่อไม่ให้มีปัญหา ผมขอพัก ๑๐ นาที เพื่อหารือนะคะ

พักการประชุมเวลา ๑๖.๑๗ นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ขออนุญาตดำเนินการประชุมต่อเลขนะครับ เชิญหมอเปรม ครับ นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคความหวังใหม่ ขอกราบเรียนว่าจากการหารือณะครับ ที่พักการประชุมชั่วคราว ๑๐ นาทีนะครับ ขอกราบเรียนว่า ขอเสนอข้อสรุปนะครับ มาตรา ๔ ทวี เป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหนึ่งคนซึ่งเลือกตั้งจากข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยที่มีใช้คณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยและมีใช้ผู้ดำรงตำแหน่งตาม (๓) ซึ่งในความข้อนี้ข้าราชการทั้งหมดในมหาวิทยาลัยจะมีสิทธิเลือกตั้งตัวแทนเข้ามาเป็นคณะกรรมการหนึ่งคน เพื่อเป็นการผสมผสานกัน ในความมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัย ซึ่งจุดนี้น่าจะตรงกับวัตถุประสงค์ของข้าราชการประจำและลูกจ้างมากที่สุด ในจุดนี้เชื่อว่าน่าจะทำอันวยผลดีต่อมหาวิทยาลัยในภาพรวมครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ครับ เชิญประธานคณะกรรมการ นายขจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ กระผม ขจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธานคณะกรรมการ หลังจากเราได้มีการปรึกษาหารือกันแล้วนะครับ ทางคณะกรรมการก็ไม่ขัดข้องอย่างที่ท่านสมาชิกได้กล่าวเมื่อกี้ครับ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญครับ ท่านประเทือง ไซ้ไหมครับ เชิญครับ นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม ประเทือง วิจารณ์ปรีชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์บุรี พรรคชาติไทย ในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้ามาคราวนี้ผมค่อนข้างจะงง วิธีปฏิบัติของสภาในการพิจารณาพระราชบัญญัติซึ่งกำลังเป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้ ประการแรกที่ตรวจดู ก็ไม่มีผู้ขอแปรญัตติ แต่กรรมการแก้ไข ในการพิจารณานั้นก็ควรที่จะเห็นด้วยกับที่กรรมการแก้ไขหรือไม่ เท่านั้นนะท่านประธาน หรือถ้าว่าถ้ากรรมการจะแก้ไข จะขอลอน

แล้วไปขอแก้ไขมาใหม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ไม่ใช่ว่ามีมาเสนอกันในสภาแล้ว
ขอให้แก้ไขอย่างไรก็ตามกันไปอย่างนั้นอีกก็เปลี่ยนแปลงกันไปได้ เพราะฉะนั้น
ถ้าตรงนี้กระทำได้อีกอย่างนี้ ก็คงจะไม่ต้องมีข้อบังคับในการประชุม ในพิจารณา
พระราชบัญญัติต่าง ๆ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่าให้คำนึงถึงตรงนี้
ด้วยว่า การกระทำอย่างนี้นะทำได้หรือไม่ นะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ท่านประเทือง ครับ คงไม่ผิดข้อบังคับอะไรนั้นนะครับ เป็นการ
หารือกันนอกรอบเท่านั้นเอง ซึ่งคณะกรรมการก็เห็นชอบด้วยแล้วนะครับ
ไม่น่ามีปัญหาอะไร ท่านอดิศร มีอะไรครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ครับ ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม อดิศร เพียงเกษ ผมด้วยความเคารพต่อเพื่อนสมาชิกที่ได้พูด
ประเด็นเกี่ยวกับว่าไม่มีใครแปรญัตติ ๒ ท่านด้วยกัน คล้าย ๆ ว่า ดูประหนึ่งว่า
พวกกระผมไม่ได้อ่านข้อบังคับ หรือค่อนข้างที่ความรู้ัน้อยเกี่ยวกับข้อบังคับ
ท่านประธานครับ เมื่อคณะกรรมการได้เพิ่มเติมหรือแก้ไข สมาชิกไม่จำเป็นต้อง
ต้องแปรญัตติหรอกครับ เราสามารถที่จะเพิ่ม หรือพูดอะไรก็ได้ เพราะฉะนั้น
หากท่านผู้ฟังทั่วประเทศกำลังฟังอยู่ในขณะนี้ โปรดได้เข้าใจว่า พวกเราทำ
ตามข้อบังคับกันทั้งนั้น จึงขออนุญาตว่า การแปรญัตติ หรือไม่แปรญัตตินั้น พวกผม
มีเหตุผล ในการที่เขามาปรึกษา ผมก็อยากให้ พ.ร.บ. ฉบับนี้ผ่านโดยเร็วที่สุด
แต่ประธานคณะกรรมการเขามาปรึกษาภายในจะเอากันอย่างไรดี ความเป็นจริง
ผมอยากพิจารณา ๓ วาระรวดไปเสียด้วยซ้ำไปครับ แต่ว่าเมื่อเป็นความต้องการ
แล้ว เราก็พูดกันด้วยเหตุด้วยผล ด้วยความเคารพครับว่า เราเคารพข้อบังคับ
ครับ เราทำถูกต้องตามข้อบังคับและกฎหมายรัฐธรรมนูญทุกประการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ครับ ผมขออนุญาตดำเนินการต่อเลยนะครับ เชิญท่านเลขาฯ ครับ
ท่านประเทือง มีอะไรครับ เชิญครับ

นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม ประเทือง วิจารณ์ปรีชา จริง ๆ ที่ลุกขึ้นสอบถามท่านประธานนี้
ไม่ได้หมายความว่าเจตนาว่าจะไปว่าท่านผู้หนึ่งผู้ใด ไม่มีความรู้ หรือว่าไม่เข้าใจ
ในกติกา ไม่ได้ตีความไปถึงขนาดนั้นเลยนะครับ แต่ถ้าท่านจะตีความอย่างนั้นก็น่า
จะบอกว่าตัวเองโงะอะไรก็ว่ากันไป เราก็จะไม่ว่า แต่เจตนาของกระผมผู้เรียน
ปรึกษาท่านประธานไม่ได้มีความคิดอย่างนั้น กระผมอยากจะให้ท่านประธาน
ลองดูข้อความ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ท่านประเทืองครับ

นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : ผมจะให้ท่านประธาน
ดูข้อความ

(นายอดิศร เพียงเกษ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ท่านประเทืองครับ ท่านอดิศรประท้วงนะครับ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ด้วยความเคารพท่านประธานครับ
ต่อที่ประเทืองพี่ชายร่วมทางการเมืองของผม ขออนุญาตถอนคำว่า โง่ เปลี่ยน
คำว่า ไม่ฉลาด ดีไหมครับ

นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : เอาว่าผมขอถอนแล้วก็
ไม่จำเป็นต้องแก้ไขก็แล้วกันครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ขอบคุณครับ

นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : ผมอยากจะหารือ
ท่านประธานว่า ข้อบังคับ ข้อ ๑๐๗ ท่านประธานลองเปิดดูสถิตินิดสิครับว่าจะ
กำลังขัดแย้งกับที่เรากำลังพิจารณาไหม กระทำได้ไหมท่านลองดูข้อบังคับ
ข้อ ๑๐๗ นะครับท่านประธานครับ ถ้าท่านประธานยังไม่ได้ ผมจะอ่านให้
ท่านประธานฟังก็ได้ครับบอกว่า เมื่อได้พิจารณาตามข้อ ๑๐๖ จนจบร่างฯ แล้ว
ให้สภาพิจารณาทั้งร่างฯ เป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง และในการพิจารณาครั้งนี้
สมาชิกอาจจะแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำได้ แต่จะขอแก้ไขเพิ่มเติมความใดมิได้
นอกจากเนื้อความที่เห็นว่าขัดแย้งกันอยู่ แต่ในประเด็นที่เรากำลังหารือกับ
ท่านประธานอยู่ในขณะนี้ก็คือ ในประเด็นที่ว่าไม่ให้ขอแปรญัตติแต่ท่านกรรมาธิการ

ไปแก้ไข มีสิทธิอภิปรายได้ครับ แต่ว่าอภิปรายก็ต้องอภิปรายว่า ไม่เห็นด้วย กับที่กรรมการไปแก้ไข โดยให้เห็นด้วยกับร่างฯ เดิมที่รับหลักการไปได้เท่านั้น แต่จะไปเปลี่ยนแปลงข้อความจากที่กรรมการไปแก้ไขมาแล้วไม่ได้ นะครับ ท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่สอง) : ท่านประเทืองครับ

นายประเทือง วิจารณ์ปรีชา (สิงห์บุรี) : ที่ผมเข้าใจอย่างนี้ ไม่ทราบว่าถูกต้องหรือไม่ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่สอง) : ท่านประเทืองครับ ผมขอทำความเข้าใจนะครับ ขณะนี้เรากำลัง พิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา ซึ่งสามารถแก้ไขต่อยก่าได้ นะครับ หลังจาก จบการพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราแล้ว ต่อไปก็จะเป็นการพิจารณาทั้งร่าง เป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่งตามข้อบังคับ ข้อ ๑๐๗ ตรงนั้นจะแก้ไขไม่ได้ นะครับ ไม่ผิดข้อบังคับหรือครับ ขออนุญาตนะครับขอผ่านเลยนะครับ เชิญท่านเลขาฯ เถอะครับ

นางศิริลักษณ์ บั้นบัวรุ่งกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๕ มีการแก้ไข มาตรา ๑๖ มีการแก้ไข มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๒ มีการแก้ไข มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานคะ ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่สอง) : เชิญดอกเตอร์ลลิตาครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ท่านเลขาฯ อ่านไป เร็วมาก ดิฉันยกมือแล้วท่านประธานไม่เห็นนะคะ ขออนุญาตกลับมาที่มาตรา ๑๖ ที่คณะกรรมการได้ไปแก้ภาษาใน (๑๒) ของมาตรา ๑๖ (๑๒) แต่งตั้ง คณะกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องหนึ่งเรื่องใด เพื่อมอบหมาย ให้ปฏิบัติกรอย่างหนึ่งอย่างใด กลับมาเป็น เสนอความเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือ เพื่อมอบหมายให้ปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่ง ดิฉันค่อนข้างจะสงสัยนะคะ

เพราะว่าในร่างฯ เดิมถูกแล้ว อันนี้ต้องเรียนตรง ๆ เลยนะค่ะว่า ภาษาเขาใช้ว่า
เรื่องหนึ่งเรื่องใด ต้องมาอย่างนี้ ไม่ใช่ เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้นอันนี้ต้อง
ขอเลยไม่ใช่เรื่องของเหตุผลนะค่ะ แต่เรื่องของภาษา ดิฉันว่าร่างฯ เดิมถูกแล้ว
ใน (๑๒) ดิฉันขอให้คณะกรรมการได้ช่วยกรุณาแก้ไขกลับไปใช้ภาษา
อย่างเดิมด้วยนะค่ะ มาตรา ๑๖ (๑๒) ที่มาแก๊จาก เรื่องหนึ่งเรื่องใด เป็น
เรื่องใดเรื่องหนึ่ง อย่างหนึ่งอย่างใด กลับมาเป็น อย่างใดอย่างหนึ่ง ดิฉัน
ต้องเรียนเลยนะค่ะว่าภาษาที่แก๊นี้ผิดนะค่ะ ต้องเป็นของร่างฯ เดิมเขาถูกอยู่แล้ว
เรื่องหนึ่งเรื่องใด ถ้าไม่เชื่อก็ไปถามอาจารย์ภาษาดูอีกที แต่ดิฉันยืนยันนะค่ะ
ขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญอาจารย์เจริญครับ

นายเจริญ คันธวงศ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม เจริญ คันธวงศ์ ธรรมดากระผมก็ไม่ค่อยจะชี้แจงนะครับ แต่ว่าเรื่องนี้ขออนุญาตทราบเรียนท่านอาจารย์ลลิตาผ่านท่านประธานที่เคารพด้วยนะครับว่า เรื่องนี้ที่จริงแล้ว เราก็ถามเรื่องนี้แหละครับ แต่ว่าผู้แทนกฤษฎีกาเขาชี้แจงมาว่าเป็นวิธีการร่างกฎหมายอย่างนี้ เราก็เห็นคล้อยตามนะครับ เพราะเป็นบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปก็เป็นอย่างนี้ครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรุงเทพมหานคร) : ค่ะ ท่านประธานที่เคารพ กฤษฎีกาก็คงจะในเรื่องของข้อกฎหมายนะคะ แต่ว่าถ้าเป็นเรื่องของภาษาดิฉันคิดว่าต้องเอาภาษามาก่อน อันนี้ต้องเรียนยืนยันนะคะ เพราะว่าเหตุผลที่บอกว่า กฤษฎีกาพูดแล้วเคยมาอย่างนี้ แล้วกฎหมายก็ผิตอยู่ตลอดเวลา ดิฉันยืนยันนะคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องของภาษาเลย เรื่องหนึ่งเรื่องใด ไม่มีเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่มีค่ะ อย่างหนึ่งอย่างใด อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่มี เพราะฉะนั้นเหตุผลที่อย่างท่านอาจารย์คือ ดิฉันยอมรับ แต่ว่าจริง ๆ แล้วมันไม่ถูก เพราะว่ากฤษฎีกาเองนั้นก็คงจะเป็นในเรื่องของภาษากฎหมาย แต่นี้เป็นภาษาไทยทั่ว ๆ ไปที่ใช้ นะคะ เป็นสร้อย เป็นวลีที่ต่อท้าย เพราะฉะนั้นอันนี้ต้องใช้ให้ถูกต้อง ขอขอบคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายวิลาศ จันทร์พิทักษ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ กระผม วิลาศ จันทร์พิทักษ์ ประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ในฐานะรองประธานกรรมาธิการ ผมก็ขอเรียนอย่างนี้นะครับ จริง ๆ แล้วก็เป็นอย่างที่อาจารย์ลลิตาว่านะครับว่า กฤษฎีกาจะพูดเกี่ยวกับข้อกฎหมาย และผมเป็นคนที่ยกกฤษฎีกาว่าทำไมต้องเปลี่ยนไม่เห็นน่าเปลี่ยนเลย กฤษฎีกาบอกว่าก่อนหน้านี้มีร่างพระราชบัญญัติบางฉบับคือ สถาบันเทคโนโลยี แล้วราชบัณฑิตสถานยืนยันว่า ต้องใช้แบบนี้ ก็แก้ตามนี้นะครับ ต้องยอมไปด้วยเลยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ผ่านนะครับ เชิญท่านเลขาฯ ครับ

นางศิริลักษณ์ บันบัวรุ่งกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐

ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕
 มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๓ ตำแหน่งทาง
 วิชาการ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒
 มาตรา ๔๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๔ ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ
 ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๗
 มีการแก้ไข มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๕
 บทกำหนดโทษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๑ ไม่มีการแก้ไข บทเฉพาะกาล
 ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๓ มีการแก้ไข มาตรา ๕๔
 ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๕ มีการแก้ไข มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘
 ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่สอง) : จบการพิจารณาตามลำดับมาตรา นะครับ ต่อไปเป็นการพิจารณา
 ทั้งร่างฯ เป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง ตามข้อบังคับ ข้อ ๑๐๗ นะครับ มีท่านสมาชิก
 ท่านใดจะขอแก้ไขถ้อยคำหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไข)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่สอง) : ไม่มี ถือว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ นะครับ ผมจะขอมติ
 จากที่ประชุมจะเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในวาระที่ ๓ หรือไม่ครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่สอง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ผมจะขอมติจากที่ประชุม จะเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ในวาระที่ ๓ นะครับ เชิญสมาชิกเสียบบัตรได้เลยครับ กดปุ่มแสดงตน แล้วกดปุ่มลงคะแนนได้เลยนะครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ปิดการลงคะแนนครับ ผลการลงมตินะครับที่ประชุมเห็นชอบ ๑๕๙ เสียง ไม่เห็นด้วย ไม่มีนะครับ ถือว่าที่ประชุมเห็นชอบนะครับ

เชิญคุณหมอบ

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคความหวังใหม่ ขออนุญาตเสนอให้ตั้งข้อสังเกตนะครับ เรื่องของข้อบังคับว่าด้วยสภา ข้าราชการและลูกจ้าง ซึ่งเป็นองค์กรหนึ่ง เป็นประชากรส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยขอนแก่น และองค์กรนี้นะครับ จะต้องได้รับการรับรองในการที่จะดำเนินกิจกรรมของเขา เพราะว่าในส่วนของการเลือกตั้งก็ว่ากันไปในช่วงเดือน ที่เราได้ประชุมกันไปแล้วคือ (๘ ทวิ) นะครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมเองขอกราบเรียนท่านประธานกรรมการด้วยครับ ได้โปรดตั้งข้อสังเกตตรงนี้ไว้ท้ายของร่างพระราชบัญญัติด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านประธานคณะกรรมการ

นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ ผม ชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด ในฐานะประธานคณะกรรมการครับ อันนี้เราขอรับพิจารณาครับ รับได้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ต่อไปเป็นวาระที่ ๕.๓ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วนะครับ

เชิญประธานคณะกรรมการครี

นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธานคณะกรรมการ
ท่านประธานครับ ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๐ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๗
(สมัยสามัญ ครั้งที่สอง) วันพุธที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ ได้ลงมติรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)
และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นมาคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติตาม
ข้อบังคับนั้น บัดนี้ทางคณะกรรมการได้พิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงใคร่
ขอเสนอต่อท่านประธานสภาเพื่อโปรดพิจารณาต่อไป ท่านประธานครับ ต้องขอ
ทำความเข้าใจก่อนว่าสำหรับกฎหมายฉบับนี้นั้นเป็นกฎหมายที่ทางกรรมาธิการ
ได้ใช้เวลามากที่สุด ได้เชิญผู้ที่เกี่ยวข้องมาทำการชี้แจง เพราะว่าต้องยอมรับว่า
มหาวิทยาลัยแห่งนั้นเป็นมหาวิทยาลัยเปิดซึ่งไม่เหมือนกับมหาวิทยาลัยที่แล้ว ๆ มา
ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญคุณหม่อมเปรมศักดิ์

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
พรรคความหวังใหม่ ได้มีหนังสือจากองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง
มีมาถึงทางประธานวิป (Whip) ฝ่ายค้านและได้ทราบว่าย้ายขึ้นทางรัฐบาลแล้วก็
สภาผู้แทนราษฎรโดยภาพรวมด้วยว่า เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้ที่ผ่านมานั้น
ยังไม่เป็นที่รับทราบอย่างกว้างขวาง ทางประชากรมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่ได้
มีส่วนร่วมในเรื่องนี้ จึงเป็นเรื่องที่กระทบต่อการบริหารงานโดยตรงของมหาวิทยาลัย
เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ชาวรามคำแหงมีส่วนในการเสนอความคิดเห็น องค์การ
นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือมาขอให้ระงับการพิจารณาร่าง
พ.ร.บ. นี้ไว้ก่อน เพื่อที่ท่าประชาพิจารณ์ต่อไปแล้วถึงจะนำมาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง
ที่ตนเองขอเรียนปรึกษาท่านประธานในฐานะที่เป็นหนังสือจากประชากร
ส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย ซึ่งตามที่เขายื่นหนังสือก็บอกถึงมาตรา ๕๐ ซึ่งกำลัง
เป็นปัญหาในการพิจารณาของประชากรมหาวิทยาลัยอยู่ หนังสือนี้จากนายอรุณ
ยุติธรรม นายองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ก็สุดแล้วแต่ทางสภา
จะพิจารณาเรื่องนี้ ผมเองขออนุญาตนำขึ้นมาหารือในที่ประชุม ขอพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ท่านสมาชิกมีความเห็นอย่างไรครับ เชิญครับท่านประธานคณะกรรมการ

นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ ชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ ในฐานะประธานคณะกรรมการท่านประธานครับ ตามที่ท่านสมาชิกได้กล่าวถึงว่าน่าจะมีการให้ชะลอการพิจารณาไว้ก่อนนั้น กระทบในฐานะที่ได้ปรึกษาหารือกับทางคณะกรรมการทั้งหมดแล้ว ก็ไม่มีปัญหาอะไร เป็นแต่เพียงว่ามีมาตรา ๕๐ เท่านั้นเองที่องค์กรเขาต้องการอยากจะทำให้ตัดคำว่า ทั้งนี้การสรรหาต้องไม่ใช่วิธีการเลือกตั้ง อันนี้เป็นเพียงแค่นี้เอง น่าจะมีการพิจารณาดำเนินการต่อไปตามกระบวนการครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านคุณหมอเดชา ครับ

นาวาโท เดชา สุขารมณ์ (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระทบ นาวาโท นายแพทย์เดชา สุขารมณ์ ส.ส. กาญจนบุรี พรรคชาติไทย ในฐานะรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย กระทบคงต้องขออนุญาตกราบเรียนให้ทราบว่า กระทบเองก็ได้รับหนังสือร้องเรียนจากนิสิต นักศึกษาด้วยเหมือนกันในทำนองเดียวกันกับท่านสมาชิกฝ่ายค้าน ซึ่งพูดเมื่อสักครู่นี้ ปัญหาที่เช่นเดียวกันครับ ปัญหานั้นเป็นปัญหาซึ่งเกิดในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งกระทบเองก็คงจะต้องขอแก้ความไปถึงมาตรา ๕๐ ซึ่งเป็นมาตราเดียวที่เป็นต้นเหตุของปัญหาทั้งหมด -----

กระผมเองคงจะต้องขออนุญาตพูดถึงเรื่องมหาวิทยาลัยรามคำแหง เล็กน้อย
เนื่องจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงนี้เป็นมหาวิทยาลัย เปิดที่มีนักศึกษาอยู่มากมาย
พอควรทีเดียว และก็

ประการที่ ๒ คือการเปิดของมหาวิทยาลัยรามคำแหงนี้ได้มีการ
เลือกตั้งสรรหานายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
ต่าง ๆ รวมถึงอธิการบดีทั้งหมดดำเนินมานานพอควรแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นการ
ส่งเสริมประชาธิปไตย

ประการที่ ๓ กระผมได้ดูตรงที่มาตรา ๕๐ ซึ่งระบุไว้ว่า ให้มีการ
สรรหาบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัย
ผู้ทรงคุณวุฒิ อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าส่วนราชการ
ที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา ทั้งนี้ ตามวิธีการที่กำหนด
โดยข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และก็ใส่ ทั้งนี้ การสรรหาต้องไม่ใช้วิธีการเลือกตั้ง
ซึ่งในประเด็นนี้กระผมขออนุญาตตัด ทั้งนี้ การสรรหาต้องไม่ใช้วิธีการเลือกตั้ง ออก
เพื่อให้เหมือนกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ด้วย ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านสาทิศย์ครับ เจ้าหน้าที่ดูระบบเสียงด้วยนะครับ

นายสาทิศย์ วงศ์หนองเตย (ตรัง) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม สาทิศย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรัง พรรคประชาธิปัตย์
ความจริงร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหงฉบับนี้ก็ให้มีเพื่อนสมาชิกหลาย
ท่านรอที่จะอภิปราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกซึ่งอดีตนั้นเป็นนักศึกษาเก่าจาก
มหาวิทยาลัยรามคำแหง และก็มีเข้ามาใจถึงระเบียบปฏิบัติธรรมเนียมประเพณี
ของทางมหาวิทยาลัย เมื่อพิจารณาทั้งร่างและกิตติคุณช่าวคราวนั้น ท่านประธาน
จะเห็นนะครับว่าร่างฉบับนี้จะมีปัญหา ซึ่งนำไปสู่การวิพากษ์วิจารณ์และความคับข้องใจ
เฉพาะในมาตรา ๕๐ เท่านั้น ซึ่งในมาตรา ๕๐ นี้ สักครูนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงฯ
ก็ได้มีการกล่าวถึงไปแล้ว มาตรา ๕๐ เป็นมาตราที่บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องของการ
สรรหาบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งความจริงมาตรา ๕๐ นั้นตามร่าง
เดิมจะบัญญัติเอาไว้ในเรื่องของการสรรหาเท่านั้น เพียงแต่กรรมวิธีการไปเพิ่ม
ข้อความว่า ทั้งนี้ การสรรหาต้องไม่ใช้วิธีการเลือกตั้ง เข้ามา ซึ่งจะเป็นผลให้ถ้า
กฎหมายฉบับนี้บังคับใช้ ก็แปลว่าที่รามคำแหงจะต้องไม่มีการเลือกตั้ง ตำแหน่ง
ซึ่งกล่าวถึงเอาไว้ในมาตรา ๕๐ ประเด็นนี้ก็นำไปสู่ความคับข้องใจของหลายฝ่าย
โดยเฉพาะบุคลากรในมหาวิทยาลัยรามคำแหง รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง ในที่สุดก็เลย

นำเป็นประเด็นมาสู่การติดต่อกับแต่ละพรรคการเมืองหลายพรรค ผมเชื่อว่า
ทุกพรรคได้รับการติดต่อกระทั่งที่พรรคประชาธิปัตย์ เมื่อวานนี้เราก็ได้รับหนังสือ
ติดต่ออย่างเป็นทางการ จากบุคลากรภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ประเด็น
ที่เขาเสนอก็คือว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ที่มาตรา ๕๐ นี้ มีการตัดในส่วนที่กรรมการ
เพิ่มออกไป ให้กลับไปสู่ร่างเดิมซึ่งมีการเสนอเอาไว้นั้นก็คือเป็นการบัญญัติเปิด
เอาไว้ในเรื่องของการสรรหา การจะไปเลือกตั้งอย่างไรนั้นก็เกินไปโดยข้อบังคับ
ของมหาวิทยาลัย ไม่ปิดทางเอาไว้ ถ้าคณะกรรมการสามารถที่จะตัดส่วนที่
กรรมการเพิ่มส่วนนี้ออกไปได้ ผมเชื่อว่าเราไม่จำเป็นต้องยั้ง หรือถอน
หรือชะลอร่างนี้เอาไว้ก่อน -----

เพราะถ้าทำอย่างนั้นก็แปลว่ากระบวนการพิจารณากฎหมายฉบับนี้ ซึ่งควรจะออกมาบังคับใช้โดยเร็วและทันกับกฎหมายของมหาวิทยาลัยอื่นนั้นจะซ้ำออกไปอีก เพราะการชะลอไปทำประชาพิจารณ์ นั้นแปลว่ากระบวนการตรากฎหมายฉบับนี้ ต้องหยุดอยู่กับที่ ต้องรอให้เสร็จแล้วจึงจะนำกลับเข้ามา เพราะฉะนั้นผมว่า ถ้าหากว่าข้อขัดแย้งมีเฉพาะมาตรา ๕๐ นี้ กรรมการก็ยอมตัดในส่วนที่เดิมออกไป ซึ่งจะเป็นไปตามร่างเดิมซึ่งเสนอเข้ามาอยู่แล้ว แล้วสภาก็รับหลักการ ก็จะทำให้กระบวนการในการตรากฎหมายฉบับนี้ เดินต่อไปได้ ขอขอบคุณครับ

ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญท่านชานีครับ

นายชานี ศักดิ์เศรษฐ์ (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม ชานี ศักดิ์เศรษฐ์ ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็น ๒ ประเด็นครับท่านประธาน

ตามข้อเสนอของท่านสมาชิกจากพรรคความหวังใหม่ นายแพทย์เปรมศักดิ์ เพียยุระ ที่เสนอให้เลื่อนการพิจารณากฎหมายฉบับนี้ออกไป ทางคณะกรรมการเห็นว่า เป็นข้อเสนอที่ไม่มีเหตุผลครับ เพราะว่าขณะนี้กระบวนการในการร่างกฎหมายนี้ ก่อนมาสู่สภา เราได้รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้ว ชั้นที่ ๒ เราได้พิจารณาในชั้นของคณะกรรมการเสร็จสิ้นไปแล้วไม่เป็นความจริงครับที่บอกว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ผ่านกระบวนการของมหาวิทยาลัยโดยตรง ต้นร่างของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาจากมหาวิทยาลัย มาสู่ทบวงมหาวิทยาลัย มาสู่กระบวนการของคณะรัฐมนตรี แล้วมาสู่กระบวนการของรัฐสภา ตั้งแต่สมัยรัฐบาลชุดที่แล้ว การพิจารณาเรื่องร่างพระราชบัญญัติว่า เราควรจะพิจารณาต่อหรือไม่นั้น ผมคิดว่าต้องดำเนินการต่อไป

ในประเด็นที่ ๒ ที่ท่านสาทิพย์ วงศ์หนองเตย ได้กรุณานำเสนอต่อที่ประชุม นั้นเป็นข้อความเห็นที่แตกต่างจริง ๆ แล้วคณะกรรมการก็ได้เตรียมทางออกที่จะบอกกับสภาไว้แล้ว เพียงแต่ว่าในช่วงแรกนั้นยังไม่ได้เริ่มต้นการพิจารณา คณะกรรมการก็ไม่อาจจะบอกเดี๋ยวนี้ได้เลยว่าจะทำอย่างไรกับมาตรา ๕๐ ผมคิดว่าถ้ามีใครสักคนหนึ่งในคณะกรรมการนี้ลุกขึ้นมาบอกว่า จะทำอะไรเดี๋ยวนี้ ตั้งแต่มาตรา ๕๐ นั้น เป็นการผิดขั้นตอนของการพิจารณาในชั้นแปรญัตติ ในวาระที่ ๒ ของสภา เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนให้ท่านประธานได้ดำเนินการประชุมต่อไป แล้วก็ไล่ไปที่ละมาตรา เมื่อถึงมาตรา ๕๐ ที่เป็นข้อความเห็น

แตกต่างกัน ทางคณะกรรมการจะบอกกับสภาว่าจะทำอะไร กราบเรียน
ท่านประธานเพื่อดำเนินการต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญคุณหมอเปรมศักดิ์

นายเปรมศักดิ์ เพียยุระ (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม เปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
ด้วยความเคารพต่อท่านผู้อภิปรายเมื่อสักครู่ ท่านชานี ศักดิ์เศรษฐ์ ผมกราบเรียนว่า
เรื่องนี้ผมเพียงหยิบเอาประเด็นที่องค์การนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง
ซึ่งเป็นประชากรที่มีจำนวนมากทั่วประเทศ เป็นมหาวิทยาลัยเปิด เพราะฉะนั้น
ความเห็นของท่านผมเรียนนำมาปรึกษาในที่ประชุม ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงฯ
ก็กรุณาให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์มาก ผมเองคิดว่าประเด็นที่นำมาสู่การพิจารณา
ก่อนที่เราจะเข้าสู่เนื้อหาของพระราชบัญญัตินั้นมีความสำคัญ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า
ต่อประเด็น มาตรา ๕๐ ที่จะทำให้ตัดตรงที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งนั้นะครับ
ต้องไม่ได้จากการเลือกตั้ง ออกไป ผู้ที่รับฟังการพิจารณาอยู่ก็คงมีความสบายใจ
เพราะอย่าลืมว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้มีตำนานความเป็นมาคู่กับประชาธิปไตยของ
เมืองไทยเช่นกัน เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็ถ้าหากว่ามีการพิจารณาไปโดยที่ตรงนี้ก็ยังมี
ความจำเป็นและความสำคัญที่ต้องว่ากันในลักษณะนี้อยู่ ผู้ที่รับฟังก็คงไม่สบายใจ
ดังนั้นผมเองในฐานะที่ได้รับหนังสือตรงนี้มาจากท่านรัฐมนตรีชิงชัย มงคลธรรม
ซึ่งเป็นประธานวิปฝ่ายค้าน ผมเองก็เลยนำมาหารือในที่ประชุม ซึ่งเมื่อฟังถึงวันนี้
ขณะนี้ผมเรียนว่า ถ้าจะพิจารณาต่อไปหากมีการตัดมาตรา ๕๐ ในข้อความ
ที่ว่านั้นนะครับ ก็คงจะเกิดประโยชน์ต่อการพิจารณาต่อ ผมเองก็เรียนนำเสนอไว้
ในจังหวะนี้นะครับ ไม่อย่างนั้นเมื่อพิจารณาไปแล้วถ้าเกิดปัญหาติดตามมาก็จะ
เป็นความที่แตกแยกเกิดขึ้นมาโดยที่ไม่จำเป็น ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ก็ถือว่าเป็นการหารือ ยังไม่ได้พิจารณา เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เกิดการประชุมมีปัญหา ก็ถือโอกาสหารือทางคณะกรรมการมีความเห็นอย่างไรในประเด็นนี้ ในประเด็นมาตรา ๕๐ คงไม่ผิดข้อบังคับหรือกติกายเป็นการหารือกันเฉย ๆ

นายชานี ศักดิ์เศรษฐ์ (กรรมาธิการ) : ผมกราบเรียนท่านประธาน ถ้าท่านประธานได้กรุณาถามอย่างนั้นว่า ที่คณะกรรมการได้พิจารณาไว้แล้วเป็นอย่างไร เพื่อบอกกล่าวเป็นการล่วงหน้าของการพิจารณานั้นทางคณะกรรมการยินดีที่จะตัดข้อความที่คณะกรรมการเพิ่มเติมออกไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ก็ไม่มีปัญหา เชิญท่านประธานคณะกรรมการครับ

นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธานคณะกรรมการท่านประธานครับ สำหรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น รู้สึกว่าจะมีปัญหาและมีการมากดดัน แม้แต่ที่สถานีแต่เช้า กระผมเองต้องขอเวลาสักกึ่งหนึ่ง เพราะว่ามีหนังสือพิมพ์ออกมาโจมตีกระผม บอกว่า นายชจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่เป็นคนวางแผนให้มีนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงทั่วประเทศเดินขบวน ที่จริงผมไม่มีเจตนาจะทำอะไร ผมในฐานะประธานคณะกรรมการ ในเมื่อมีท่านสมาชิกหรือมีท่านคณะกรรมการเสนอความคิดเห็นมา เราก็ปรึกษาหารือกันว่า จะทำอย่างไรดี โดยยึดหลักว่า

ประการที่ ๑ ต้องการเอาขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นที่ตั้ง

ประการที่ ๒ ต้องการความเป็นเลิศทางวิชาการ

ประการที่ ๓ เราต้องการให้มีความสงบเรียบร้อยและรวดเร็ว

ในการที่จะเอาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาใช้เร็วที่สุด

เพราะฉะนั้นกระผมต้องขอทำความเข้าใจว่า สำหรับข่าวที่ออกมา กระผมเป็นคนดึงเกมนั้น ไม่ใช่ชนะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ท่านมนตรี มีอะไรครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพ
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม มন্ত্রী ด้านไพบูลย์ ส.ส. จากจังหวัดลำพูน
พรรคความหวังใหม่ ในฐานะที่เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการ
ทบวงมหาวิทยาลัยมา ได้เห็นบรรยากาศของมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่ก็จะ
มุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาวิชาการ การได้มาของผู้บริหารก็มักจะใช้
วิธีการสรรหา แต่ก็มีอยู่สถาบันหนึ่งที่มีการใช้การเลือกตั้ง ซึ่งการเลือกตั้ง
ตรงนั้นมีแห่งเดียวก็คือที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผมก็ขออนุญาตไป กลับหาว่า
ประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเกิดขึ้นในสภาวะที่ตอนนั้น
เราต้องการตลาดวิชา แล้วเมื่อต้องการตลาดวิชา ก็มีกลุ่มของที่มีอำนาจ
ทางการเมืองในขณะนั้น ก็ต้องการเข้ามามีบทบาทในการที่จะนำมหาวิทยาลัย
ก็ได้มีกระแสการคิดที่จะไม่ให้มีแรงกดดันจากภายนอกมาเป็นตัวชี้นำ
ทางมหาวิทยาลัย การใช้เสียงโหวตของนักศึกษาจึงเป็นตัวที่คอยสกัด
ไม่ให้อำนาจของเผด็จการ หรืออำนาจที่ใช้ในแนวทางที่ไม่ถูกต้อง ที่จะมา
ครอบงำวิชาการนั้นเข้ามามีบทบาท เพราะฉะนั้นในลักษณะของการใช้
เสียงโหวตของนักศึกษาจึงมีบทบาทมาโดยตลอด และจากเหตุการณ์ตรงนี้
มาจนถึงปัจจุบันนี้ก็จะมีสถานะของการเป็นนักศึกษา โดยทุกมหาวิทยาลัย
จากที่ผมได้ประสานงาน และได้หารือกับคณาจารย์ต่าง ๆ แล้วว่า ผู้ที่จะต้อง
มาศึกษาเล่าเรียนในฐานะศิษย์ ก็ควรจะต้องได้รับการนำเสนอ การสั่งสอน
อบรมให้ความรู้จากคณาจารย์ แต่ถ้าองค์กรใดลูกศิษย์มีสิทธิในการที่จะ
โหวตเสียงให้กับผู้บริหาร องค์กรนั้นอาจจะมีปัญหาในเรื่องของการบริหาร
การจัดการ อันนี้คือข้อเสนอหรือข้อความเห็นที่ผมได้ประมวลมาจากผู้บริหาร
มหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพราะฉะนั้นในโครงสร้างของการสรรหา จึงเป็น
เรื่องของการสรรหา หาผู้ที่มีความรู้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ท่านมนตรีครับ ต้องขอภัยผมขออนุญาตดำเนินการเรียงตามมาตราเลยนะครับ ไปถึงตรงนั้นแล้วท่านค่อยขออนุญาตพูด ต้องขอภัยนะครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานครับ ช่วงนี้ช่วงการหารือก็มีประเด็นประเด็นเดียวเท่านั้นเอง

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : ครับ หารือเมื่อสักครู่จบแล้วได้ข้อยุติแล้วครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ผมให้ประเด็นตรงนี้ ท่านประธาน ตรงนี้เป็นประเด็นสำคัญว่า เมื่อเราหึกมมมาที่การที่จะไม่ให้มีการเลือกตั้งก็หมายความว่า ก็ให้อำนาจของสภามหาวิทยาลัยนั้นเข้าไปดำเนินการให้ผู้ที่มีโอกาสควรจะใช้สิทธิที่จะสรรหาที่นั่งได้ทำหน้าที่ของตัวเอง แล้วก็ในฐานะลูกศิษย์ลูกหาที่จะได้เล่าเรียนและวิชาการก็จะเกิดขึ้น อันนี้ผมก็เรียนฝากเพื่อจะนำเรียนต่อท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยว่า ในโครงสร้างนี้เราจะต้องมองลักษณะของความเป็นวิชาการ ความเป็นเลิศของทางการจัดการการศึกษาเป็นหลัก ถ้าเราในฐานะสภาแห่งนี้ไม่มีจุดของการแก้ปัญหาที่ชัดเจนแล้วก็อย่าไปหวังว่าที่อื่นจะแก้ปัญหาได้ เพราะฉะนั้นผมหวังว่าท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย จะเข้าไปช่วยกันดูแลเรื่องนี้ให้บรรยากาศวิชาการให้เป็นเลิศเสีย เพราะมาตราอื่นไม่มีปัญหาอะไร เราก็ก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว ผมแลกเปลี่ยนเรื่องนี้เพื่อจะให้มองเห็นว่า ถ้าสภาแห่งนี้เราตัดสินใจด้วยความรับผิดชอบต่อบ้านเมือง เราต้องกล้าตัดสินใจในสิ่งที่จะต้องนำเสนอให้บ้านเมืองเข้าไปสู่การแก้ปัญหาที่ถูกต้องต่อไป ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เพื่อไม่ให้เสียบรรยากาศ ขออนุญาตดำเนินการต่อไปเลย เชิญท่านเลขาฯ ครับ

นางศิริลักษณ์ บั้นบำรุงกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ บททั่วไป ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญท่านนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ บุญญามณี (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
นิพนธ์ บุญญามณี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์
ท่านประธาน มาตรา ๗ ซึ่งคณะกรรมการได้แก้ไขนั้นผมมีข้อสงสัย
เพราะว่าข้อความในวรรคสองที่คณะกรรมการเติมเข้าไปใหม่นั้นมีความว่า
สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย กำหนดการเข้าชั้นเรียน
ตามความจำเป็นบางลักษณะวิชาก็ได้ ตรงนี้ท่านประธานครับ ในวรรคต้น
คือในมาตรา ๗ นั้นเดิมลักษณะของมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือเป็นตลาดวิชา
ความในมาตรา ๗ จึงมีว่า ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและวิจัยแบบตลาด
วิชา ผู้ที่จะศึกษาสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องมาเข้าชั้นเรียน
ที่มหาวิทยาลัยจัดให้ ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้การศึกษา ส่งเสริม
วิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน ทำการวิจัย ให้การบริการทาง
วิชาการแก่สังคมและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เดิมเราบอกว่า นักศึกษา
รามคำแหงเมื่อเป็นตลาดวิชาคือไม่เข้าชั้นเรียนก็ได้ นี่คือนิยามของตลาดวิชา
แต่เมื่อไปเพิ่มเติมข้อความบอกว่า สภามหาวิทยาลัยอาจจะออกข้อบังคับ
กำหนดการเข้าชั้นเรียนตามความจำเป็นบางลักษณะวิชาก็ได้ ตรงนี้จะ
เป็นการทำลายตลาดวิชาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงไปหรือไม่ แล้วถ้าหากว่า
เราให้อำนาจสภามหาวิทยาลัยเป็นคนออกข้อบังคับได้ ข้อบังคับนั้นจะขัดกับ
กฎหมายในลักษณะที่บอกว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นเป็นตลาดวิชา
ซึ่งนักศึกษาไม่จำเป็นต้องเข้าชั้นเรียน แล้วก็ถ้าสมมุติว่าเรากำหนดบอกว่า
สภามหาวิทยาลัยบอกว่า ต่อไปนี้นักศึกษาจะต้องเข้าชั้นเรียน ทว่าลองนึกสภาพ
ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงดูสิครับ ท่านจะเอาใครเอาอาจารย์ที่ไหนมาเช็คชื่อ
แล้วมันจะขัดกับเจตนารมณ์เดิมของมหาวิทยาลัยหรือไม่ บอกว่าคนที่ศึกษา
ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นท่านจะอยู่แห่งหนตำบลใดก็ได้ท่านไม่ต้องมาเข้า
ชั้นเรียนนั่นคือเจตนารมณ์เดิมของมหาวิทยาลัยรามคำแหง มาถึงวันนี้ท่านกำลัง
จะปรับเปลี่ยนเจตนารมณ์เดิมให้เป็นลักษณะมหาวิทยาลัยปิด คือนักศึกษาจะต้อง
เข้ามาเรียนในชั้นเรียนตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด ซึ่งเราไม่รู้ว่า
ในอนาคตนั้นสภามหาวิทยาลัยจะกำหนดวิชาใดบ้าง -----

เมื่อเราให้อ่านจบไปแล้ว สภามหาวิทยาลัยจะกำหนดวิชาใดก็ได้ เราอาจจะ มีข้อโต้แย้งบอกว่า สภามหาวิทยาลัยก็ต้องพิจารณาถึงวิชาที่จำเป็น คำที่ว่า จำเป็นนี้แหละครับ เราให้อ่านจบมากเกินไป เราอาจจะให้อ่านจบของ สภามหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งในมหาวิทยาลัยเท่านั้นเอง มาออก ข้อบังคับให้ขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ทำให้มีการเปิดการเรียนการสอน ในลักษณะตลาดวิชาอย่างรามคำแหงปัจจุบันนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นคนที่ไม่ค่อยจะ มีความพร้อมในทางการเรียน คือไม่สามารถมาเรียนในกรุงเทพฯ ตลอดจนรายการได้ ต้องอยู่ต่างจังหวัด ต้องอยู่นราธิวาส อยู่จังหวัดสงขลา ก็ต้องมาเข้าชั้นเรียน ต้องมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น ซึ่งในขณะที่เดิมเขาเรียนอยู่ที่ สงขลา เขาอาจจะไปสอบที่นครศรีธรรมราชก็ได้ ไม่ต้องมาเข้าชั้นเรียน ที่กรุงเทพฯ นี่คือข้อดีของรามคำแหง นี่คือข้อแตกต่างของรามคำแหง เพราะฉะนั้นการที่กรรมการไปบัญญัติข้อความใหม่เพิ่มเติมขึ้นในมาตรา ๗ วรรคสองนี้ ผมคิดว่ากรรมการต้องมีเหตุผลที่ชี้แจงให้ชัดเจนว่า ท่านจะ ทำลายระบบของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเดิมหรือไม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่สอง) : เชิญท่านชานี เชิญครับ

นายชานี ศักดิ์เศรษฐ์ (กรรมการ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชานี ศักดิ์เศรษฐ์ ประชาธิปัตย์ จาก นครศรีธรรมราช ในฐานะกรรมการ ความคิดเห็นของท่านนิพนธ์ บุญญามณี ที่ได้มีความห่วงใยในมาตรา ๗ นี้ เป็นห่วงว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงจะ ไม่อยู่ในฐานะเป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชาต่อไปถ้าหากว่าเพิ่มความข้อนี้ ผมกราบเรียนท่านประธานว่า ไม่ได้เป็นการทำลายบรรยากาศอย่างที่ ท่านว่าเลย มาตรานี้ได้เขียนขึ้นท่ามกลางความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัย รามคำแหง เดิมที่นั่นท่านคงทราบดีว่า วันที่เราตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อปี ๒๕๑๔ นั้น เรามีเพียง ๔ คณะวิชาเท่านั้น เรามีคณะนิติศาสตร์ มีคณะบริหารธุรกิจ คณะศึกษาศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาเหล่านี้ รามคำแหงเปิดขึ้นได้ในฐานะในระบบของตลาดวิชา เพราะว่าเราเรียน ทางสายศิลปศาสตร์ เราจะเข้าชั้นเรียนก็ได้ ไม่เข้าชั้นเรียนก็ได้ เรียน ทางสื่อก็ได้ ชื่อหนังสือมาอ่านเองก็ได้ และถ้าอยู่ใกล้ ๆ กลับเข้าไปอยู่ใน การเรียนการสอนที่มีการเรียนการสอนตามศูนย์วิทยบริการต่าง ๆ ก็ได้

แต่ปัจจุบันเราจะให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีความจำกัดอยู่เพียง ๔ คณะนี้ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ท่านจะเห็นว่าหลังจากนั้นมา รามคำแหงได้เพิ่มขึ้นเป็น ๗ คณะ แล้วปัจจุบันเรากำลังเปิดขึ้นเป็น ๘ คณะ รวมทั้งมีบัณฑิตวิทยาลัยเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ด้วย เราจะให้รามคำแหงอยู่ในระบบตลาดวิชาที่มีความจำกัดตัวเองไว้เพียงเท่านั้นไม่ได้อย่างแน่นอน แต่อย่างไรก็ตาม ประชญาและอุดมการณ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นต้องเป็นมหาวิทยาลัยเปิดจะต้องเป็นตลาดวิชา จะต้องไม่มีการสอบเข้า นั้นเป็นหัวใจ อุดมการณ์นี้ประชาญานี้ ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไปจากรามคำแหง แต่สภาพความเป็นจริงก็คือ รามคำแหงจำเป็นต้องให้บริการแก่ประชาชนในสาขาวิชาที่กว้างขึ้นไม่จำกัดตัวเองอยู่เพียงศิลปศาสตร์เท่านั้น รามคำแหงยังต้องให้มีความเป็นเลิศในทางวิชาการ ไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่เราจะไปหยุดรามคำแหงไว้เพียงสาขาวิชาในอดีต ปัจจุบันเรามีสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ท่านประธานลองนึกภาพดูซิว่าเมื่อเรามีวิศวกรรมศาสตร์เกิดขึ้น แล้วการเรียนการสอนที่ไม่มีการกำหนดเข้าชั้นเรียนเป็นไปได้จริงไหม ในอนาคตรามคำแหงกำลังจะเปิดคณะแพทยศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ สิ่งเหล่านี้ไม่มีกฎหมายใดไปปิดกั้น และการไปหยุดรามคำแหงไม่ให้เปิดในสาขาวิชาเหล่านี้ก็เป็นไปไม่ได้ แต่เมื่อเปิดขึ้นมาแล้วความจำเป็นในการที่บังคับให้เข้าชั้นเรียนนั้นก็มีความจำเป็นอีกเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นตรงนี้เอง นอกเหนือจากดำรงความเป็นมหาวิทยาลัยเปิด ดำรงความ^{ดี}ไม่บังคับให้เข้าชั้นเรียนตามอุดมการณ์เดิมแล้ว เปิดทางอย่างไรให้เกิดความก้าวหน้าในการให้บริการของมหาวิทยาลัยรามคำแหงอีกด้วย ข้อความที่เพิ่มเติมขึ้นเป็นอย่างนี้ครับเพิ่มเติมบอกว่า สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย กำหนดการเข้าชั้นเรียนตามความจำเป็นบางลักษณะ วิชาก็ได้ -----

จะเห็นได้ชัดเจนว่าเขียนเงื่อนไขในวรรคนี้ขึ้นก็เพียงเพื่อบังคับในบางลักษณะ
วิชาเท่านั้น และออกเงื่อนไขเท่าที่มีความจำเป็นเท่านั้น กฎ ระเบียบใบ
ที่ทางสภามหาวิทยาลัยจะไปออกนั้นขัดต่อกฎหมายนี้ไม่ได้อย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น
จะเห็นได้ว่า ประการที่ ๑ เรารักษาอุดมการณ์เดิมของปรัชญามหาวิทยาลัย
รามคำแหงไว้ได้ ประการที่ ๒ เปิดทางสำหรับความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัย
ซึ่งผมคิดว่าเป็นความสมบูรณ์ที่สุดในประวัติศาสตร์การพัฒนาพระราชบัญญัติ
ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงไปสู่เป้าหมายตามที่กราบเรียนท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญคุณเอกภาพ พลซื่อ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด พรรค
เสรีธรรม ในฐานะศิษย์เก่ารามคำแหง ท่านประธานที่เคารพ ผมอ่าน
มาตรา ๗ ของรัฐบาลที่เสนอเข้ามานั้น ผมเห็นด้วยทุกประการ แต่ไม่เห็นด้วย
ที่คณะกรรมการที่ไม่ได้ผ่านจากรามคำแหง และบางคนอยู่นานเกินไป
มาเพิ่มข้อความเข้ามาในวรรคสอง จะเห็นว่าข้อความวรรคหนึ่งกับวรรคสอง
นั้น ขัดกันในตัว ขัดกัน วรรคหนึ่งนั้นบอกว่า ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษา
และวิจัยแบบตลาดวิชา รู้จักตลาดใหม่ครับ ไม่ใช่ ซูเปอร์มาร์เก็ต
(Supermarket) นะครับ ท่านประธานที่เคารพครับ เมื่อมาดูเจตนารมณ์
ของกฎหมาย มหาวิทยาลัยเขาเปิดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ในเจตนารมณ์
เดิมนั้น ในมาตรา ๕ บอกว่า ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมหาวิทยาลัยหนึ่ง
เรียกชื่อว่ารามวิทยาลัยรามคำแหง เป็นสถาบันการศึกษาและวิจัยแบบตลาดวิชา
ที่ผู้ศึกษาสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมาเข้าชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัย
จัดให้ก็ได้ โดยให้มีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง
ทำการวิจัยส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง และทุนบำรุงวัฒนธรรม ท่านครับ
นี่คือเจตนารมณ์ในการที่จะก่อตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงขึ้นมาให้เป็นตลาดวิชา
ที่ท่านกรรมาธิการบอกว่า เดิมทีนั้นพวกเราเน้นที่ด้านการสังคม ด้านศิลปะนั้น
ไม่จริง เป็นการโกหกสภาครับ ที่จริงแล้วมหาวิทยาลัยนี้เขาดังคณะวิทยาศาสตร์
ขึ้นมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ แล้วก็สอนกันมา จบด้านเคมีชีววะมา แล้วก็เปิดบุคลากร
ที่ช่วยชาติบ้านเมืองกันอยู่ ไม่เห็นเป็นไร แต่ทำไมต้องมาปิดกันกันด้วย ผม

ไม่เข้าใจ หลายคนบอกว่าอยากจะได้มาตรฐานเดียวกัน เมื่อมหาวิทยาลัย
รามคำแหงนั้นเป็นตลาดวิชา ไม่จำเป็นเลยนะครับ เราน่าที่จะยึดหลักนี้ไว้
หลายคนที่เป็นผู้แทนราษฎร หลายคนที่นั่งเป็นรัฐมนตรี ก็จบจากรามคำแหง
ก็เรียนมาจากบ้านมา ทำไมเราถึงลืม ทำไมไม่ยกเว้นรามคำแหงให้เป็น
ตลาดวิชา ท่านประธานที่เคารพ ในการที่บอกว่าการที่ออกกฎหมายนี้ขึ้นมา
เพื่อที่จะส่งเสริมความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยนั้น ก็ไม่จริง การที่ปิดกั้นคนนั้น
เป็นการส่งเสริมหรือครับ เปิดกว้างไว้สิ ถ้ากลัวว่ามีสาขาวิชาบางสาขาวิชานั้น
จำเป็นจะต้องเข้าห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ เราก็ไม่น่ามีปัญหาให้อาจารย์
ประจำวิชานั้นละ เขาก็ให้งาน ใครที่ส่งงานไม่ครบ ทำวิจัยไม่ครบ ไม่ต้อง
ผ่าน ก็ศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์คนที่เรียนครู เขาก็ไปฝึกสอน ถ้าใครที่
ไม่จบหลักสูตรในการฝึกสอนในห้องเรียนห้องสอนก็ไม่จบหลักสูตร เขาก็ทำได้
นะครับ เพราะไม่จำเป็นเลย ก็อยากจะฝากท่านคณะกรรมการโปรด
ทบทวนหน่อยนะครับว่า มันเหมาะสมหรือไม่ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมไป
เห็นคำชี้แจงของท่านอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งแจ้งต่อคณะกรรมการ
เขาก็พูดไว้บอกว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นได้ตั้งขึ้นมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔
โดยมีเหตุผลของการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งคือ ต้องการสกัดไม่ให้คนไปศึกษา
ต่อต่างประเทศ และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีโอกาสในการเรียนต่อระดับ
อุดมศึกษาให้มากขึ้น จึงได้กำหนดให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นตลาดวิชา
โดยไม่บังคับให้นักศึกษาต้องเข้าชั้นเรียน และไม่มีการสอบคัดเลือกเข้า
มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงรับผิดชอบทางด้านสาขาสังคมศาสตร์
เป็นหลักในระยะหนึ่ง และต่อมามหาวิทยาลัยตั้งได้ ๒ ปี ได้รับอนุญาตให้เปิด
คณะวิทยาศาสตร์เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ และที่ทางกรรมการว่าขณะนี้
มี ๘ คณะนั้นก็ไม่จริงครับ มี ๙ คณะครับ ไม่ใช่มี ๘ นะครับ ขณะนี้เรามี
๙ คณะแล้วที่ผ่านมา ไม่ได้แก้กฎหมาย ทำไมถึงเปิดวิศวกรรมได้ ขณะนี้
ประเทศไทยของเราขาดแคลนคนที่เรียนวิศววะ เรียนทางวิทยาศาสตร์เคมี
แล้วเมื่อเรามาปิดกั้นอย่างนี้ แล้วบ้านเมืองจะเจริญได้อย่างไร ไหนท่าน
บอกว่าปิดกั้นแล้วคนเข้าเรียนลงชื่อแล้ว ประเทศชาติจะก้าวหน้ามหาวิทยาลัย
จะก้าวหน้า ไม่จริงหรือครับ เป็นการปิดกั้นคน -----

ประชากรของรามคำแหง เมื่อวานนี้ เขาก็มาเรียกร้องไปหาผมที่ห้องทำงาน
 บอกว่า เขาออกใบปลิวขึ้นมามีทั่วกรุงเทพมหานคร เขาว่าหยุด พ.ร.บ.
 เผด็จการ ลูกพ่อขุนทั่วประเทศจงสามัคคีกัน เรียกร้องต่อรัฐบาลนายชวน หลีกภัย
 เขาต้องการ ๓ ข้อนะครับ ๑. ต้องยกเลิกช่องทางซึ่งนำไปสู่มหาวิทยาลัยปิด
 ยกเลิกมาตรา ๗ วรรคสอง ๒. ต้องยกเลิกบทบัญญัติที่ห้ามไม่ให้มีการ
 เลือกตั้งอธิการบดี มาตรา ๕๐ นี้เป็นข้อเรียกร้องของมหาวิทยาลัยนครชัย
 และนอกจากนั้นผมยังได้ข้อมูลรายชื่อของนักศึกษาทั้งที่เรียนอยู่ปัจจุบันนี้
 และจบมาแล้วเป็นประชาติของเขา เขาว่าสมควรที่จะตัดข้อความที่
 คณะกรรมาธิการหวังคืนนะครับในมาตรา ๗ ออกเสีย ก็อยากจะฝากท่านสมาชิก
 ทุกท่านนะครับว่าเมื่อพี่น้องรามคำแหงเขาเรียกร้องอย่างนี้ และผมเอง
 ก็เป็นศิษย์เก่า ผมเชื่อว่าหลายคนที่เป็นศิษย์เก่า เว้นแต่บางคนที่ไม่โดนอาจารย์
 ล็อบบี้ (Lobby) บอกว่าให้ช่วยยกมือให้หน่อยเถอะครับ ผมบอกว่าขอ
 ความกรุณาเถอะนะครับพวกเรา ให้รามคำแหงนั้นเป็นตลาดวิชา ให้ทุกคน
 ทุกสาขาอาชีพเขาได้มาทำงานทำการมาเรียนหนังสือบ้างนะครับ หลายคน
 ที่เป็นผู้พิพากษา หลายคนเป็นอัยการ มาจากมอช มาจากพนักงานโรงงาน
 ที่ไปเรียนหนังสือ อาจอยู่ที่โรงงาน เรียน ~~จบ~~ จบมาสอบอัยการสอบผู้พิพากษาได้
 นะครับ ถ้าเราไปปิดกั้นอย่างนี้ บ้านเมืองต่อไปนี้ถ้าใครที่ไม่มีเวลาเรียน
 ไม่จบรามคำแหงก็แยกเถอะครับ เราจะเอาที่ไหนมารองรับนักศึกษา
 แล้วแผนพัฒนาของประเทศของเรา จะเน้นเรื่องการพัฒนาบุคลากรของชาติ
 เรากลับจะมาปิดกั้น เห็นไหมครับ ผมไม่เห็นด้วยคนหนึ่งนะครับ ก็ขอบอกว่า
 มาตรา ๗ ที่คณะกรรมาธิการเพิ่มเข้ามานั้นเป็นเจตนาดี แต่เป็นความคิดเห็น
 ของผู้บริหารมหาวิทยาลัยมากกว่า เป็นการขัดแย้งความตั้งใจของผู้ที่
 เสนอร่างกฎหมายนี้แต่ต้น และเป็นการขัดเจตนาของรัฐบาลที่เสนอเข้ามา
 แต่ครั้งแรก ก็อยากจะฝากว่าใครที่เป็นรัฐบาลอยู่ เมื่อกฎหมายมีมาเพิ่ม
 ไม่เหมือนกับของรัฐบาลที่เสนอเข้ามาก็หน้าที่จะคัดค้านมาตรา ๗ ขอคุณครับ
 ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่สอง) : เชิญท่านมนตรี
 นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 กระผม มন্ত্রী ด้านไพบูลย์ ลำพูน ความหวังใหม่ ท่านประธานที่เคารพ
 ในส่วนของมาตรา ๗ ถ้าจะนำเรียนต่อที่ประชุมก็คือว่ามันมีที่มา เพราะว่า
 ก่อนหน้านั้นทางสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้บริหารเองก็ได้มองเห็นว่า

ตลาดวิชานั้นเขาได้ทำการพัฒนามายาวนานแล้ว และเขาต้องการมี
บทบาททางด้านคณะอื่นขึ้นมาบ้าง คณะวิทยาศาสตร์ที่เกิดขึ้นมานั้นก็ต้อง
เข้าห้องแล็บ (Lab) ห้องแล็บจะเป็นตัวที่จะพิสูจน์ถึงความลึกซึ้งของวิชาการ
ถ้าเรียนแต่ทฤษฎีนั้นไม่เพียงพอ เพราะฉะนั้นต้องเข้าห้องแล็บ และการจัด
ห้องแล็บนั้นก็หมายความว่า การหมุนเวียนห้องแล็บทางด้านสายวิทยาศาสตร์
ก็พอไปได้ ที่นี้มา เรื่องของคณะวิศวกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ได้มีการนำเสนอ
ของผู้บริหารของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ว่าถึงเวลาแล้วที่รามคำแหงจะมีโอกาส
ที่จะประกาศตัวเองที่จะเปิดสอนวิชานี้ เพราะคณาจารย์มีมากมาย แต่ช่องทาง
ทั้งหมดมันไม่ใช่ง่าย เพราะว่ามันเป็นตลาดวิชา และถ้าจะไปรับคณะวิศวกรรมศาสตร์
ตามหลักของทบวงแล้วมันรับไม่ได้ มันทำไม่ได้ เพราะว่ามันจะต้องเรียนโดยมีการ
ฟิกซ์ (Fix) ห้องเรียน มีการเรียนตามภาควิชา และมีการเรียนโดยมีห้องแล็บ
เพราะวิชาวิศวกรรมศาสตร์นั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตของคน ถ้าเราได้คนที่ไม่
มีความสามารถเพียงพอ จบออกไปแล้วคำนวณไม่ถูกต้อง อาจจะทำให้เกิดปัญหา
เหมือนที่เกิดที่โคราช เพราะฉะนั้นการที่จะเรียนในคณะวิชานี้จึงจำเป็นต้อง
มีการฟิกซ์จำนวน และมีการระบุงการเรียนที่ถูกต้อง มีห้องแล็บในการรองรับ
มีสัดส่วนของอาจารย์ที่จะสอนเป็นสัดส่วนตามมาตรฐานของทบวงมหาวิทยาลัย
ช่วงนั้นผมกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ไม่ใช่เรื่องง่ายในการที่จะตัดสินใจ
แต่ว่าเรื่องนี้ถ้าเราตัดสินใจไม่ให้ มวลชนของพื้นฐานของรามคำแหงจะมาเติม
ทบวง และผมได้เรียนได้ลึกซึ้งได้ข้อมูลข่าวสารมากเพียงพอว่า เขาอยากจะได้
ที่นี้เมื่อมาเปิดข้อกฎหมายดูแล้ว มันมีช่องหนึ่งก็คือว่าถ้าจะทำต้องทำในฐานะ
ของการออกนอกระบบ ออกนอกระบบราชการ -----

เพราะฉะนั้นการจะใช้อาจารย์ต่าง ๆ นี้ก็ต้องยืมตัวมาช่วย และนี่คือช่องทางหนึ่งที่จะเปิดได้ และผมก็ได้้นำข้อหาหรือที่ว่า ในแง่ของการบริหารต้องมีการกล้าตัดสินใจ ผมกล้าตัดสินใจว่าเมื่อรามคำแหงกล้ารับผิดชอบ กล้าที่จะทำ ผมก็บอกว่าในฐานะรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ผมกล้าที่จะให้ แล้วผมก็ไปประสานงานกับทางกรรมการของทบวงฯ ว่า ถ้าเขามั่นใจว่าเขาพร้อมเขาต้องพิสูจน์ตัวเอง และเราก็ได้มีเงื่อนไขอันหนึ่งไว้ว่า ถ้าการดำเนินการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานก็ให้มีข้อแม้ว่า นักศึกษาเหล่านั้นก็ถือว่าไปเรียนสายวิทยาศาสตร์ และอันนี้คือเกณฑ์ที่ได้พูดคุยกันหาหรือไว้ในระดับของการบริหาร ท่านประธานที่เคารพครับ และเมื่อการแก้ปัญหาตรงนี้ออกมารองรับตรงนี้แล้ว ผมถือว่าอันนี้เป็นอีกช่องทางหนึ่งของโอกาสของเยาวชนไทยที่จะมีโอกาสมาเรียนในรามคำแหงในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เปิดอย่างมากมาย แต่ก็ไม่ได้เพียงพอกับการเจริญเติบโตของบ้านเมืองในช่วงที่ผ่านมา เพราะฉะนั้นการเปิดโอกาสอย่างนี้ก็ถือว่าไม่ขัดกับโครงสร้างเดิม แต่เป็นการสร้างเงื่อนไขที่สอดคล้องกับการกำหนดหลักวิชาการให้เป็นไปตามบทบัญญัติและมาตรฐานสิ่งเหล่านี้จึงเป็นทางออกที่ดีที่สุด และผมคิดว่าข้อเสนอที่ออกมาแล้วนั้นที่กรรมการพิจารณาแล้วนั้นน่าที่สภาจะรับได้ และเราต้องให้โอกาสกับรามคำแหง ในอนาคตนี้รามคำแหงอาจจะเปิดตลาดวิชาอีกโครงสร้างหนึ่งที่ประกาศศักยภาพของตัวเอง นิติศาสตร์ของรามคำแหงสามารถเข้าที่ ๑ ในหลาย ๆ ของสาขางานที่ได้มีการสอบกัน วิศวกรรมของรามคำแหงอาจจะประกาศศักยภาพของตัวเองในอนาคตก็ได้ แต่สิ่งเหล่านี้จะต้องมีมาตรฐานหลักเกณฑ์ มาตรการและความเชื่อมั่นว่าเขาเป็นผู้ที่มีความรู้จริง ที่ไม่กระทบต่อบุคคลที่ ๓ ไม่สร้างปัญหาสังคมและอันตรายต่อผู้อื่น นี่คือนโยบายที่เราอยากส่งวนให้วิชาการเหล่านี้อยู่ในระบบ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภาคนที่สอง) : เชิญคุณนิพนธ์ครับ

นายนิพนธ์ บุญญามณี (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นิพนธ์ บุญญามณี ด้วยความเคารพท่านกรรมการท่านชำนินะครับ ผมคิดว่าสิ่งที่ผมนำเรียนนั้นผมในฐานะที่เป็นศิษย์เก่าที่นี่ และผมทราบว่ารามคำแหงนั้นโดยปรัชญาเดิมแล้วเราอยากจะทำให้เป็นตลาดวิชาอย่างที่เดินมานั้น ผมยืนยันว่ารามคำแหงเดินมาถูกทางแล้ว แต่มาถึง ณ วันนี้

มาถึงสุดแยกตรงนี้ผมไม่ทราบว่ารามคำแหงจะแยกไปในทางที่จะเดินไปถูกทางหรือไม่ ผมเรียนกับท่านประธานด้วยความเคารพว่าปัจจุบันนี้ถามว่า การเรียนการสอนคณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นมีการเช็คชื่อกันหรือไม่ มีการเซ็นชื่อหรือไม่ มีการกำหนดเวลาเรียนหรือไม่ ท่านอาจารย์นั่งอยู่ตรงนั้นรู้ว่าเรียน รู้ว่ามีการกำหนดชั่วโมงครับ โดยที่ไม่ต้องแก้อ้างอิง โดยที่ไม่ต้องแก้อีกกฎหมายอันนี้เลย ปัจจุบันนี้ทำได้ครับ การเรียนคณะวิทยาศาสตร์ที่เขาเปิดกันมารวมเกือบ ๒๐ ปีในขณะนี้ครับ เขาทำกันได้โดยที่เขาไม่อ้างอิงเขา อาจารย์ไปกำหนดว่าคนที่ จะเข้าสอบได้ต้องเรียนมา ต้องเข้าห้องเรียนเท่าไร อะไรเท่าไร มันทำกันได้ แต่ถ้าเราไปแก้อีกกฎหมายอย่างนี้มีกฎหมายยกเว้นไว้ใหม่ ละครับว่า การเช็คชื่อนั้นให้เช็คชื่อได้เฉพาะสายคณะวิศวกรรมศาสตร์ ผมรู้ว่าการแก้อีกกฎหมายเพิ่มเติมเข้าไปตรงนี้เพื่อที่จะให้มีผลต่อคณะวิศวกรรมศาสตร์ ท่านมนตรีด้วยความเคารพท่านคงจะทราบ ปัจจุบันนี้คณะวิศวกรรมศาสตร์นี้ ทบวงฯ รับรองหรือยัง เราจะเอาคณะวิศวกรรมศาสตร์ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้น ที่เราปรารถนาให้เกิดขึ้น แล้วเอาข้อต่อของคณะวิศวกรรมศาสตร์ตรงนี้มาจำกัด ลักษณะความเป็นตลาดวิชาของคณะอื่นอีก ๗ - ๘ คณะ มันไม่ได้ ผมกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ผมทราบว่านั่นคือช่องทางที่จะทำให้คณะวิศวกรรมศาสตร์เกิดขึ้นในรามคำแหง แต่ว่าสิ่งหนึ่งต้องให้หลักประกันได้ว่าสภาคณาจารย์หรือว่า สภามหาวิทยาลัยนั้นจะไม่ใช้ข้อบังคับข้อนี้ไปกำหนดลักษณะของวิชาอื่นมันไม่มีหลักประกันนี้ครับ วันดีคืนดีขึ้นมากฎหมายฉบับนี้ใช้ไปอีก ๑๐ ปี ๒๐ ปีข้างหน้า สภามหาวิทยาลัยกำหนดว่า การเรียนคณะนิติศาสตร์จะต้องเข้าห้องเรียนด้วย ก็ไม่มีข้อบังคับว่าห้ามไม่ให้กำหนดนี้ครับ ไม่ได้เขียนเอาไว้ตรงนี้ -----

แต่ลักษณะที่เขาใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ คณะวิทยาศาสตร์นั้นเปิดเรียน ผลิตบัณฑิตออกมา ไม่ทราบว่าที่พื้นที่ همینคนแล้วครับ เขามีข้อกำหนดบอกว่า คนที่จะเรียนวิชา วิทยาศาสตร์นั้นจะต้องเข้าห้องบรรยาย เข้าห้องเรียนนั้นที่ชั่วโมง เขากำหนด เอาไว้แล้ว กำหนดได้ วิศวกรรมศาสตร์ก็กำหนดได้ และผมยังเป็นห่วงว่า การเปิดรับสมัครคณะวิศวกรรมศาสตร์นั้น มันก็อาจจะหมิ่นเหม่ต่อลักษณะที่เป็น มหาวิทยาลัยเปิดหรือที่เราเรียกกันว่า ตลาดวิชา เราจะไปกำหนดได้อย่างไรว่า วิศวกรรมศาสตร์นี้เรารับแค่ ๒๐๐ คน การรับกำหนดว่าแค่ ๒๐๐ คน อันนี้มัน ก็ปิดกั้นแล้ว ถ้าเราบอกว่าใครสมัครเกิน ๒๐๐ คนมีการสอบ การสอบนั้นก็คือ ผลิตเจตนาธรรม์การตั้งมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว นั่นคือปัญหาที่จะตามขึ้นมาอีกมากมาย ความพร้อมยังไม่มั่นใจเลยครับว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์นั้น เอาเข้าวันนี้เรา มีความพร้อมจริงหรือเปล่าที่รามคำแหง ผมถามว่าในฐานะศิษย์เก่าอยากจะให้มีหรือไม่มี เราอยากจะให้มี แต่การอยากจะให้มีนั้นจะต้องไม่ทำลายเจตนาธรรม์ เดิมของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เรายังคิดว่าการจัดตั้งคณะวิศวกรรมศาสตร์ ขึ้นมานั้น ปัญหาในทางปฏิบัติมีอีกมากมาย ผมไม่อยากจะกราบเรียนในที่นี้ แต่สิ่งหนึ่งที่ผมคิดว่า มาตรา ๗ ถ้าจะบัญญัติอย่างนี้ มันไม่มีหลักประกันว่า วันข้างหน้า สภามหาวิทยาลัยจะนำไปใช้กับคณะอื่นด้วย เกิดนำไปใช้กับ คณะรัฐศาสตร์ด้วย บอกว่าต่อไปนี้วิชา รศ. ๑๕๐ อย่างนี้ต้องเข้าห้องก็ครั้ง เข้าห้องบรรยายก็ครั้ง ใครไม่เข้าห้องบรรยายไม่มีสิทธิสอบ อย่างนี้มันก็แย่ ท่านประธานครับ ผมกราบเรียนท่านด้วยความเคารพว่า การกำหนดอย่างนี้ มันเป็นดาบสองคมต่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพราะฉะนั้นผมคิดว่ากรรมการ น่าจะต้องทบทวนตรงนี้ให้ดีให้รอบคอบ เพราะว่ามันจะทำลายระบบตลาดวิชา ของรามคำแหง ผมเป็นห่วงอย่างนั้นจริง ๆ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา คนที่สอง) : เชิญท่านชัยครับ

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ พรรคเอกภาพ ท่านประธาน พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ประกาศใช้เมื่อปี ๒๕๑๔ นั้น ประวัติความเป็นมาผมนี้ผู้หนึ่งที่อยู่สังกัดพรรครัฐบาล พลเอก ถนอม กิตติขจร ในสมัยนั้น เริ่มต้นเป็นผู้แทนสมัยแรก ประวัติหมายความว่าเราต้องการให้มี มหาวิทยาลัยเปิด เพราะตอนนั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถูกปิด คือหมายความว่า

ต้องสอบเข้าเรียน แล้วคนส่วนใหญ่ของประเทศนั้นยังโง่อย่างผมเป็นต้น
ท่านประธาน เราก็อยากมีความรู้ ก็ได้คิดริเริ่ม ผมคนหนึ่งคือ นายชัย ชิดชอบ
ร่วมกับ คุณพลตรี สีมันตร ส.ส. ปราจีนบุรี เป็นคนริเริ่มเขียนพระราชบัญญัติ
โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้จากท่านอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรี คือ
พันตรี วิเชียร สีมันตร เป็นคนยกร่างฯ มา แล้วผมเป็นคนวิ่งให้เซ็นรับรอง
ผู้แทนในพรรคสหประชาไทยตอนนั้นมืออยู่ ๑๑๗ เสียงเป็นคนเซ็น เซ็นได้หมดเลย
แล้วก็เสนอ แต่มีท่าน ส.ส. จากชุมพรท่านหนึ่ง คือพี่ประมวล กุลมาตย์
ประธานโทษที่เอ่ยนามท่าน ท่านเสียชีวิตไปแล้ว ท่านบอก ชัยน้องรัก พี่ขอเถอะ
ที่เป็นคนนำเสนอเอง ผมมันโง่ มันไม่ใช่ปริญญาตรี พี่ประมวลนั้นท่านจบนิติศาสตร์
ท่านเป็นทนายความ ท่านก็ไปยกร่างฯ เอาตัวร่างฯ พวกผมนี้ แล้วท่านก็ไป
เซ็นชื่อว่าเป็นผู้เสนอ พวกผมก็รับรอง ๑๑๖ คนเสนอสมัยนั้น ท่าน จอมพล ถนอม
เข้าที่ประชุมพรรค ท่าน จอมพล ถนอม ก็เห็นด้วย ก็นำเสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้
ก็ผ่านขั้นตอน เราต้องการเปิด เปิดให้เรียนหมดเหมือนกับการศึกษาออกโรงเรียน
ปัจจุบันครับท่านประธาน เพราะเราเห็นว่าคนไทยในประเทศอ่านหนังสือไทย
ไม่ออก เราก็เปิดโอกาสให้คนได้เรียนรู้ ขอมทุ้มเทงบประมาณของแผ่นดิน
ตั้งกรมศึกษาออกโรงเรียนขึ้น สอนทั่วประเทศ ก็แบบมหาวิทยาลัยรามคำแหง
นี่ละครับ เราต้องการให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงนี้เปิดวิชาทุกสาขาอาชีพ
ให้คนเรียนที่บ้านได้ทำได้ทุกอย่าง แผนความจริงนั้นการศึกษาในมหาวิทยาลัย
โดยใช้ชีท (Sheet) สอนอะไรต่าง ๆ ใช้วิทยุกระจายเสียงมีตั้งแต่สมัย
ปี ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ตอนนั้นยุบสภาแล้ว มีการปฏิวัติเกิดขึ้น ท่านประธาน
ผมอยากจะถามคณะกรรมการ กฎหมายมหาวิทยาลัยที่ผ่านเมื่อลี้กครู่ หรือ
หลาย ๆ มหาวิทยาลัย เขาเขียนว่า ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและวิจัย
มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน
ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
เขาเขียนเท่านี้ครับ -----

แต่ที่นี้มันไม่มีพรรคสองทุยมหาวิทยาลัย ปรากฏว่ามหาวิทยาลัยนี้พิเศษกว่า
มหาวิทยาลัยรามคำแหง จะหาโอกาสท่านกรรมการที่นั่งอยู่ข้างบน
ประธานโทษท่านจะปิดมหาวิทยาลัยรามคำแหงให้เหมือนกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
การเมืองใช้ใหม่ ท่านต้องการอย่างนั้นใช้ใหม่ ให้เผด็จการไปปิดอย่างนั้น
ใช้ใหม่ ตอนนั้นเผด็จการไปปิดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์การเมือง ดัด คำว่า
การเมือง ออก ท่านชอบอย่างนั้นใช้ใหม่ ท่านประธานครับ ที่เพิ่มข้อความว่า
สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย กำหนดการเข้าชั้นเรียน
ตามความจำเป็นบางลักษณะวิชาก็ได้ เพื่อสภาคณาจารย์หรือสภามหาวิทยาลัย
รามคำแหงบอกว่าต่อไปเด็กนักเรียนต้องมาอยู่ชั้นเรียนไม่เรียนไม่ได้ ก็เป็น
มหาวิทยาลัยปิดทันทีเลยผมเข้าใจอย่างนั้น เพราะผมไม่ได้เรียน ฉะนั้นท่านโปรด
ลุกขึ้นท่านประธานกรรมการ บอกว่า ตัดออกเสียไปลิดรอนสิทธิตามกฎหมาย
รัฐธรรมนูญที่ สสร. ที่เรารับรองไปแล้ว มาตรา ๓๙ มาตรา ๒๙ ไปลิดรอน
สิทธิคน ลิดรอนในด้านการศึกษาด้วย ผมคิดว่าพวกท่านทั้งหลายที่ไปนั่งข้างบน
ผมตั้งใจด้วยเห็นว่า เป็นคนที่มีความรู้จึงยกมือให้ไปเป็นกรรมการวิสามัญ
ผมไม่นึกจะไปทำลายการศึกษา การเรียน การรู้ของพี่น้องประชาชนคนไทย
ในชาติ ไปตัดช่องทางที่เขายากจนชั้นแค้น เขาอาศัยการเรียนทางวิทยุ
ทางโทรทัศน์ทุกวัน ทำงานเช้า ทำงานเย็น กลางคืนก็ลุกแต่เช้า บางทีก็สอน
ผมก็ฟังทุกวัน ผมไม่นึกไม่ฝันว่าผู้รู้ทั้งหลายจะคิดแบบนี้ ผมไม่เห็นด้วยเลย
แต่ว่าเมื่ออยู่ฝ่ายรัฐบาลท่านบอกว่าเอา ก็เอาด้วย แต่พอมาเห็นตรงนี้จริง ๆ
จิง ๆ เข้า เราจะถูกดึงเข้าไปลงนรกทั้งเป็นแล้ว ทำให้คนไทยในประเทศ
ไม่มีโอกาสเรียน จะเรื่องวิทยาศาสตร์ จะเรื่องวิศวะทั่วโลก คนที่เขาเรียน
ดอกเตอร์หรือเรียนปริญญาโทอะไรต่าง ๆ เขาไม่ไปเรียนโรงเรียนเขาก็มี
สิทธิที่จะไปสอบได้ อยู่ที่การทดสอบของอาจารย์ อาจารย์กำหนดกฎเกณฑ์ใน
การเรียนอย่างไรที่จะให้คะแนนให้ผ่านมันอยู่ที่ตัวอาจารย์ เช่น ดอกเตอร์
ไตรรงค์ สุวรรณคีรี อย่างนี้เป็นต้น ท่านรอบรู้ทุกอย่างท่านไปอยู่กระทรวง
ไหนก็ได้ อย่างว่าแต่คลังตอนนี้ไปต่อสู้กับแรงงานท่านยังทำได้เลย เพราะท่าน
รอบรู้ นั่นคือครูที่เขาให้คะแนนมาและอาจารย์ที่ให้คะแนนมาได้สอนเขาในทาง
ที่เห็นว่าควรจะผ่านได้ เขาจึงให้ผ่าน อย่างคิดผมทั้งหลาย ๆ ท่านที่พูดเมื่อสักครู
ผมรู้สึกเสียใจ ท่านอดีตรัฐมนตรี ท่านพูดเมื่อก็ผมน้อยใจ ผมรักท่านมากคือ

ท่านไปคิดแต่เฉพาะตัวคนมีสตางค์ไปเรียนเมืองนอกมีโอกาส ถ้าคนไม่มีสตางค์
ดอลลาร์มันแพงทุกวันทำอย่างไร ถ้าไม่เปิดการเรียนการสอนให้พี่น้องประชาชน
คนในประเทคที่มีโอกาสได้เรียน และได้สอนได้รับรู้ปัญหาต่าง ๆ นี้ กระทบเห็นว่า
จะเกิดประโยชน์แก่ประเทคชาติและประชาชน -----

ตอนนี้ผมเห็นด้วย ครั้งแรกพอทราบว่าเด็กมหาวิทยาลัยรามคำแหงกำลังมาพบกับ
 าพณา รัฐมนตรีว่าการทบวงฯ เพื่อจะชู้ บอกว่าถ้ากฎหมายฉบับนี้ผ่านจะมีปัญหา
 ครั้งแรกผมช้กยัวะครับ ผมบอกเด็กเขาให้มาเรียน เขาไม่ได้มาให้บังคับ แต่พอม
 เห็นเด็กนี้เก่งฉลาด เก่งกว่าคนแก่ ๆ เก่งกว่าคณะกรรมการที่นั่งอยู่ข้างบน
 เก่งกว่าครับ เขาเรียนรู้ เขารู้ช้กจำกัดสิทธิเขา เพราะกฎหมายรัฐธรรมนูญ
 ฉบับใหม่บอกว่าจำกัดสิทธิเขาไม่ได้ ให้เขามีโอกาส ให้เขามีประชาธิปไตย
 อะไรต่าง ๆ นี้ดีด ถ้ากฎหมายฉบับนี้ที่ประชุมแห่งนี้เปิดโอกาสปล่อยให้ผ่านไป
 ผมว่าบ้านเมืองเข้าไปสู่ยุคมืดแล้วครับ ท่านประธาน ฉะนั้นกระผมขอประธา
 กราบเรียนด้วยความเคารพ ขอให้ท่านประธานคณะกรรมการถอนถอนเถอะครับ
 ในวาระสองนี้ ถอนออกเถอะครับ ผมจะไม่พูดมาก แค่นี้แหละครับ กราบ
 ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
 คนที่สอง) : เชิญท่านประธานคณะกรรมการ

นายจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ (ประธานคณะกรรมการ) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายจรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จากจังหวัดร้อยเอ็ด ทุ่งกุลาร้องไห้ ท่านประธานครับ ผมเป็นผู้แทนราษฎร
 จากบ้านนอก ผมเข้าใจความรู้สึกของนักการเมืองของผู้แทนราษฎร ซึ่งมาจากพี่น้อง
 ประชาชนที่อยากจนที่ด้อยโอกาส กระผมเป็นประธานกรรมการคณะนี้
 กระผมขอกราบเรียนตรง ๆ ว่ากระผมหนักใจ ผมรู้ว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น
 เป็นมหาวิทยาลัยที่นักการเมืองเป็นคนเปิด ต้องการอยากจะให้พี่น้องประชาชน
 ในต่างจังหวัดที่ด้อยโอกาสได้มีโอกาส ผมเกิดที่ภาคอีสาน สมัยก่อนนั้นมาเรียน
 กรุงเทพฯ ยากเย็นเหลือเกิน จะสอบเข้าจุฬาฯ ก็ดี เข้าเกษตรฯ ก็ดี
 เข้าธรรมศาสตร์ก็ดียาก โอกาสที่คนด้อยโอกาสในภาคอีสานที่เป็นใหญ่เป็นโตนั้น
 ยากมาก มีรามคำแหงเท่านั้นเรารู้ ว่ารามคำแหงเท่านั้นที่ช่วยให้คนภาคบ้านผม
 หรือคนทั่วประเทศไทยได้มีโอกาสเป็นเจ้าของ เป็นนาย มีโอกาสได้รับราชการสูง
 เพราะฉะนั้นในฐานะที่เป็นประธานคณะกรรมการ กระผมต้องขอกราบวิงวอน
 ท่านกรรมการทุกท่าน ก่อนที่จะพิจารณากฎหมายฉบับนี้นั้น ต้องขอให้ตั้งหลัก
 เสียก่อนว่า ๑. ประชญา ประชญาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นคือเป็นมหาวิทยาลัย
 เปิดไม่ใช่ปิด ต้องการให้โอกาสกับพี่น้องประชาชนทั่วประเทศที่เขาไม่มีโอกาส
 คนทำงาน คนอยู่บ้านนอกเป็นครูบาอาจารย์อยากจะเรียนทางกฎหมาย หรืออยาก

จะก้าวหน้าทางราชการเขามีโอกาส อันนี้เราพูดกัน นี่ประการที่ ๑ ประการที่ ๒
กระผมได้กราบเรียนตั้งแต่ตอนต้นแล้วว่า ในการพิจารณานั้นได้เชิญอาจารย์
ได้เชิญผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายมาทำการชี้แจงปรึกษาหารือหลากหลายความคิด
มีทั้งหนังสือร้องเรียนมา มีทั้งคณะอาจารย์ออกมาบอกมากล่าว เราทราบดี
ประการที่ ๓ เราทราบว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ประวัติความเป็นมานั้นมาจาก
ทางการเมือง เราต้องการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ที่มีอยู่

แต่ด้วยเหตุไรก็แล้วแต่ ในฐานะกระผมเป็นประธานคณะกรรมการ ไม่ใช่ว่า กระผมนั้นจะมีสิทธิมีอำนาจอย่างที่ท่านประธานชัย ขอประธานโทษที่ได้กล่าวนาม กระผมนี้เป็นประธานครับ มีกรรมการเสนอออกมาว่าอย่างโน้นอย่างนี้ มีใน บันทึกรการประชุมสามารถชี้แจงได้ และหนังสือพิมพ์ออกมาโจมตีผมอีก นี่อีกข้อหนึ่ง นะครับ หว่าผมเป็นคนจะปิดมหาวิทยาลัย ที่จริงไม่ใช่เลยครับ ผมเป็นประธาน นั้น เมื่อกรรมการเขาเสนอมา ยกเรื่องขึ้นมาหารือในกรรมการ ผมไม่ว่า เสียส่วนใหญ่เอาอย่างไรก็เอากัน นี่คือระบอบประชาธิปไตย และสุดท้ายก็ต้อง นำกลับมาเข้าสู่สภาอีก ให้ท่านอภิปราย ให้ท่านได้มาชี้แจงว่า สิ่งที่ถูกต้อนั้นเป็น อย่างไร นี่คือความเป็นมา กระผมต้องขอชี้แจงเสียก่อนนะครับว่า ความเป็นมา อย่างที่ท่านชานี ท่านก็บอกแล้วว่า มีความจำเป็นบางวิชา ในมาตรา ๑๕ เรา เขียนไว้ชัดเจนครับ บอกว่าไม่มีการสอบเข้า อันนี้ท่านต้องดูนะครับ มาตรา ๑๕ เราเขียนไว้ชัดเจน บรรทัดสุดท้ายครับ ไม่มีการสอบเข้าเหมือนมหาวิทยาลัยอื่น ยกเว้นบางวิชาเท่านั้นเอง เรามีการถกเถียงกันว่า ถ้าเกิดว่ามีบางคณะวิชา ซึ่ง สภามหาวิทยาลัยไม่กำหนด อย่างสมมุติว่า คณะวิทยาศาสตร์ก็ดี คณะวิศวกรรมก็ดี หรือคณะอะไรต่าง ๆ ก็แล้วแต่ ที่ต้องเข้าแล็บ ที่ต้องเข้าห้องปฏิบัติการ ต้องมี เวลา ถ้าเกิดว่าเดี๋ยวนี้เราใช้รัฐธรรมนูญใหม่ ถ้าเกิดว่ามีนักศึกษาหัวแหลม บางคนหัวไว บอกว่าใช้รัฐธรรมนูญใหม่แล้ว ผมจะเข้าห้องเรียนก็ได้ ไม่เข้า ห้องเรียนก็ได้ เพราะกฎหมายฉบับนี้เขียนไว้ชัดเจนว่าเป็นมหาวิทยาลัยเปิด อาจารย์จะไม่มีสิทธิมาบอกผมว่า คุณไม่มีสิทธิสอบไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราหารือกัน มากครับ เรื่องนี้ว่า บางวิชานั้นสมควรให้สภามหาวิทยาลัยเท่านั้น ได้มีสิทธิมีเสียง ได้มีโอกาส ได้กำหนดข้อจำกัดบ้าง เพราะบางอย่างนั้นเพื่อความ เป็นเลิศทาง วิชาการ เพื่อความแม่นยำทางวิชาการ ไม่ว่าจะด้านวิทยาศาสตร์ก็ดี ด้าน วิศวกรรมก็ดี ซึ่งต้องใช้หลักการทางวิชาการมาเกี่ยวข้อง ต้องมีเวลาเกี่ยวกับ ห้องแล็บเหล่านี้ อันนี้เราได้หารือกันครับ ต้องทำความเข้าใจก่อนครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา

คนที่สอง) : เชิญคุณสุวโรช

นายสุวโรช พะลัง (ชุมพร) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม สุวโรช พะลัง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชุมพร พรรคประชาธิปัตย์ ต่อกรณีของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ได้เข้าสู่การพิจารณาของ คณะกรรมการในสภาในขณะนั้น ผมเองเป็นผู้หนึ่งที่เป็นศิษย์เก่าของ

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งในเบื้องต้นนั้นก็ไม่ได้พยายามที่จะอภิปรายแสดง
 ความคิดเห็น เพราะเมื่อฟังท่านประธานคณะกรรมการอธิการอธิปราช ก็คาดหวังว่า
 ท่านคงจะเห็นคล้อยตามที่ทางสมาชิกซึ่งมาจากหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นของทาง
 รัฐบาลหรือทางฝ่ายค้านก็ตาม ก็แทบเป็นมติที่เอกฉันท์ว่า อยากที่จะให้มีการตัด
 ในวรรคสองของมาตรา ๗ นั้นออก ทั้งนั้นและทั้งนี้ก็มีเหตุผลถึงปรัชญาที่มาของ
 คำว่า ตลาดวิชาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเจตนารมณ์นั้นที่ต้องการที่จะ
 ให้เสรีภาพทางการศึกษา โดยประสงค์ที่จะให้มหาวิทยาลัยแห่งนี้
 เป็นการติดต่อทางปัญญาให้กับพี่น้องประชาชน ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องมีการ
 สอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย นั่นคือเจตนารมณ์และที่มาของมหาวิทยาลัยแห่งนี้
 อีกอย่างหนึ่งก็คือต้องการที่จะให้ผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาที่พลาดหรือผิดหวัง
 จากการสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัยปิดต่าง ๆ ได้มีโอกาสเข้าสู่การศึกษาใน
 ระบบที่เปิด ผมเองต้องกราบเรียนตรงนี้ก็เพื่อที่จะเน้นย้ำให้ท่านประธานฝากไป
 ยังทางคณะกรรมการครับว่า ท่านลองตระหนักดูครับว่า ถึงวันนั้นถึงแม้เรา
 ยังไม่มีร่างกฎหมายฉบับที่มีผลบังคับตามกฎหมายก็ตาม แต่หลายคณะครับ ขณะนี้
 ปฏิญญาโท ท่านอาจารย์อัษฎางค์ ปาณิกบุตร ซึ่งเป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัย
 รามคำแหงก็คงจะยืนยันได้ครับว่า หลายคณะได้มีการตรวจเช็คจำนวน เวลา
 ที่นักศึกษาต้องเข้าเรียน มิเช่นนั้นแล้ว ถ้าหากนักศึกษาเหล่านั้น ไม่ผ่านการเรียน
 ที่มีจำกัดจำนวนชั่วโมงครบถ้วน ตามหลักเกณฑ์ หลักรายวิชาที่ทางมหาวิทยาลัย
 กำหนด นักศึกษาท่านนั้นก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะสอบ ซึ่งตรงนี้ก็ เป็นกฎเกณฑ์ที่ทาง
 มหาวิทยาลัยได้ตรา แล้วก็ให้มีผลบังคับกับนักศึกษาแต่ละคณะ แต่ละภาควิชา
 อยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นที่จะต้องมีการเพิ่มในวรรคสองของมาตรา ๗ แต่ประการใด
 เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ถ้าหากด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์และเป็นไปตามเจตนารมณ์ที่มา
 ของร่างกฎหมายฉบับดังกล่าว ก็อยากจะขอถามเพิ่มเติมตรงนี้ครับ เพราะที่ตอบ
 มานั้นผมเข้าใจว่า ยิงน่าจะเป็นเหตุผลที่ไม่สามารถให้ความกระจ่างต่อสภา
 แห่งนี้ได้ ต่อศิษย์เก่าที่อยู่ใต้อาณัติแห่งนี้และที่อยู่ใต้อาณัติศึกษาต่าง ๆ ได้อย่าง
 ชัดเจนว่า -----

การที่ท่านได้ตรามาตรา ๗ วรรคสองขึ้นมานั้น เมื่อไปเทียบกับ
 มหาวิทยาลัยปิดต่าง ๆ นั้นขนาดเป็นมหาวิทยาลัยปิดนะครับ ในมาตรา ๗
 ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งเพิ่งผ่านการพิจารณาของสภานี้เช่นเดียวกัน
 ท่านไปเปิดดูสิครับ วรรคสองเขายังไม่ได้มีการบัญญัติเอาไว้ เขาปล่อยลอย ๆ
 เพียงแค่นั้นแหละครับ และมหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเปิด
 ซึ่งมีอยู่แห่งเดียวในขณะนี้ ซึ่งมีน้องใหม่อีกแห่งหนึ่งก็สุโขทัยนั้นก็ตาม ตรงนี้
 ผมไม่ทราบว่าจะจำเป็นอะไรที่จะต้องตราให้มีข้อกักขัง ในความเชื่อมั่นของ
 สภามหาวิทยาลัยด้วยความเคารพในอาจารย์ที่มาที่หลากหลาย เราเคารพครับ
 ในวันนี้อาจจะได้นายกสภามหาวิทยาลัย และได้อธิการบดีที่เป็นคนที่มีความรู้
 ความสามารถ ที่มีความซื่อสัตย์ ที่ยึดมั่นในอุดมการณ์ ที่มาปรัชญาของ
 มหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ตาม แต่ถ้าในอนาคตข้างหน้าเกิดได้คนที่เป็น
 อธิการบดีที่มีที่มาที่ไม่ยึดมั่นในอุดมการณ์ปรัชญาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ละครับ เมื่อท่านเปิดช่องในวรรคสองของมาตรา ๗ เอาไว้ แล้วที่สุด
 เกิดมีการนับจำนวนการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา และถ้าหากนักศึกษา
 เข้าเรียนตรงนั้นไม่ได้ ท่านอาศัยตรงนั้นมาเป็นช่องว่างขึ้นมา ผมถามว่า
 นั่นคือปรัชญาที่มาของมหาวิทยาลัยเปิดที่ชื่อว่ารามคำแหงหรือครับ ซึ่งตรงนี้
 ในฐานะที่ผมเองเป็นศิษย์เก่าท่านหนึ่งด้วยความเคารพในฐานะที่เป็นสมาชิก
 ของปึกฎฐบาลก็ตาม ก็ขอใช้สิทธิตรงนี้ในการแสดงความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วย
 ที่จะให้มีการเพิ่มในวรรคสองของมาตรา ๗ ผมอยากจะให้ทาง
 คณะกรรมาธิการได้พิจารณา ได้ทบทวน และผมคิดว่าไม่เสียหายถ้าหากจะตัด
 วรรคสองของมาตรา ๗ นี้ออกไปให้เป็นไปลอย ๆ เหมือนกับ
 ร่างพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่มีอยู่ ส่วนภาควิชาคณะต่าง ๆ นั้น
 ถ้าหากมีข้อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนชั่วโมงที่ต้องเข้ารับการศึกษแล้วเรียนก็ดี
 หรือเรื่องแล็บต่าง ๆ ก็ตาม ตรงนั้นก็เป็นเรื่องกรอบอำนาจหน้าที่และสิทธิ
 ของอาจารย์มหาวิทยาลัยในภาควิชา นั้น ๆ ได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการ
 เพิ่มเติมลงในวรรคสองของมาตรา ๗ นี้ให้มีข้อกักขังแต่ประการใด
 ก็อยากจะกราบฝากท่านประธานไปยังคณะกรรมาธิการครับ ลองทบทวน
 อีกสักครั้งหนึ่ง และประธานคณะกรรมาธิการเองนะครับ เมื่อฟังความคิดเห็น
 ที่หลากหลายแล้วผมคิดว่า หลีกเลี้ยงการลงมติน่าจะ เป็นทางออกในลักษณะ
 ของการประนีประนอมและยืดหยุ่นที่ดีที่สุด นั่นก็คือท่านทำเหมือนกับที่ท่านทำ
 มาตรา ๕๐ สิครับ ตัดวรรคสองของมาตรา ๗ ออก ก็จะเป็นพระคุณยิ่ง

สำหรับผมซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรของรัฐบาล ซึ่งอาจจะมี ความกระอักกระอ่วน
ไม่อาจที่จะให้การสนับสนุนในวาระสองของมาตรา ๗ ได้ ขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญกรรมการ คุณไพโร พัฒโน

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านครับขออนุญาตนิดหนึ่งครับ
ขออนุญาตที่จะกล่าวถึงการพาดพิงนิดหนึ่งครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : ท่านมนตรีมีอะไรครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : เพราะเมื่อสักพักพาดพิงถึงผม
จะต้องชี้แจงนิดหนึ่ง ใช้เวลาสั้น ๆ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร (รองประธานสภา
คนที่สอง) : เชิญครับ

นายมนตรี ด้านไพบูลย์ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพ
ในมาตรา ๗ ในส่วนนี้ทุกท่านก็คิดว่าการเป็นตลาดวิชานั้นเป็นที่ยอมรับกัน
ผมในขณะนั้นก็รับทราบว่านี่คือตลาดวิชา และผมก็ได้ทักท้วงเรื่องนี้ไป
เช่นเดียวกันว่า ตลาดวิชาเราจะต้องเปิดกว้าง แต่เมื่อแผนการศึกษา
แผนที่ ๘ ให้แต่ละสถาบันมีโอกาสที่จะเปิดกว้างในการพัฒนาสาขาวิชาตัวเอง
อันนี้เป็นอันที่ ๑ อันที่ ๒ คือสภามหาวิทยาลัยของรามคำแหงได้เสนอเข้ามา
ขอให้มีการจัดตั้งคณะวิศวกรรมศาสตร์ อันนี้ประเด็นที่ ๒ เมื่อเสนอเข้ามาแล้ว
มาเข้ากรอบแล้ว มันไม่เข้าเกณฑ์ของทบวงฯ ที่จะอนุมัติให้มีการจัดตั้ง
คณะวิศวกรรมศาสตร์-----

แต่มีช่องอยู่ช่องหนึ่งก็คือว่า ถ้าสถาบันนั้นเป็นสถาบันออกนอกระบบราชการ ก็เหมือนกับที่เรากำลังให้สุรนารี วัลย์ลักษณ์ รวมทั้งเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีที่กำลังออกนอกระบบราชการนั้น ถ้าเป็นไปตามนั้นสอนด้วยคณะนั้น และการบริหารด้วย การออกนอกระบบราชการ อย่างนี้เราให้ได้ ที่นี้การให้ไปแล้วจะต้องเป็นไปตามเกณฑ์ เกณฑ์นี้คือเกณฑ์ของทางวิชาการ คณะกรรมการ ทบวงฯ เขามีอำนาจมีกฎหมายในการที่จะอนุมัติคณะวิชา อนุมัติหน่วยงานต่าง ๆ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจะต้องคำนึงถึงหลักวิชาการมาตรฐาน เกณฑ์มาตรฐานการจัดการ การศึกษา และเมื่อมาถึงคณะวิศวกรรมศาสตร์ ตรงนี้ อันนี้คือปัญหาว่า ถ้าเราไม่ให้เขาก็ต้องปิดเลย คือหมายความว่า ไม่ให้โอกาสของการเรียน ทางด้านสาขานี้ แต่ถ้าเราให้เขาก็จะต้องมาเข้าเกณฑ์ ที่นี้การเข้าเกณฑ์ตรงนี้ มันจะต้องเกณฑ์ เข้าแล้วเรียนอย่างถูกต้องถูกหลักวิชาการ ถามว่าถ้าตรงนี้ เราบริหารแล้ว ผมเป็นผู้บริหารในขณะนั้น ผมจะไม่ให้ก็เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด แต่ถ้าไม่ให้ไปในขณะที่ เขาบอกเขาพร้อมที่จะทำถ้าพร้อมที่จะทำก็ต้องเข้า เกณฑ์อีกเกณฑ์หนึ่ง อันนี้คือสิ่งที่ผมให้การสนับสนุนและผมคิดว่าตลาดวิชานี้ ถ้าเราไม่เปิดคณะนี้ ก็หมายความว่า ตลาดวิชาของคณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ที่ทำตามเกณฑ์เดิมอยู่แล้วนั้นจะไม่มีผลกระทบอะไร ก็ก้าวเดิน ไปตามหลักเกณฑ์ แต่ถ้าว่าถ้าเราให้เกณฑ์ตัวนี้ได้ ก็หมายความว่า ต้องมา ตามเกณฑ์ที่ทบวงฯ กำหนดอีกอันหนึ่ง เพราะมันมีกลไกในเรื่องของการควบคุม เกณฑ์มาตรฐานอยู่ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนต่อท่านชัยและท่านเพื่อนสมาชิก อีกหลาย ๆ ท่าน ที่ได้พูดพาดพิงถึงผมนั้น ผมอยากจะกราบเรียนว่า ถ้าจะให้ มีทางออกตรงนี้ ก็คือว่าเราเปิดตลาดวิชาอีกวิชาหนึ่งคือวิศวกรรมศาสตร์ให้กับ รามคำแหง แต่มันมีเกณฑ์เงื่อนไข ถ้าสมมุติว่าเราจะทำตรงนี้ก็จะต้องขมวดเฉพาะ วิศวกรรมศาสตร์ถ้าเป็นอย่างนั้นตรงนี้ก็จะไม่กระทบต่อคณะวิชาอื่น แต่ถ้าเรา เปิดลอย ๆ ทิ้งไว้เลย ผมคิดว่าคณะวิศวกรรมศาสตร์จะก้าวเดินต่อไปไม่ได้ จะต้องกลับไปเป็นคณะวิทยาศาสตร์ อันนี้คือสิ่งที่เราได้สงวนและได้หาหรือกันไว้แล้ว ในทบวงมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่อยากจะเห็นรามคำแหงมี คณะวิศวกรรมศาสตร์เกิดขึ้น ก็ลบมาตรฐานนี้ออกไปเลย แล้วคณะวิศวกรรมศาสตร์ จะกลับคืนไปเป็นคณะวิทยาศาสตร์ อันนี้คือสิ่งที่จะ เป็นไปได้ แต่ถ้าจะไปตามนี้ ผมก็คิดว่าเราเพิ่มเติมในเรื่องของวรรคสองของมาตรา ๗ เป็นระบุเฉพาะ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ตรงนี้น่าจะเป็นไปได้ เพราะผมก็อยากจะเสนอว่า

ผมเห็นด้วย ผมสนับสนุนและเห็นว่าตลาดวิชานี้เป็นสิ่งสร้างความเป็นเลิศ
อีกแห่งหนึ่งของบ้านเมือง และผมสนับสนุนแนวทางที่เป็นประโยชน์ที่สร้างสรรค์
ขอขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ประธาน
สภาผู้แทนราษฎร ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณไพโรจากกรรมาธิการจะขอ
ชี้แจงครับ

นายเสกสรร แสนภูมิ (สุรินทร์) : ท่านประธาน กรรมาธิการ
ค่อยชี้แจงดีกว่าครับ นิดเดียว ท่านประธาน ขออนุญาตท่านประธาน
ผมถูกพาดพิง ขอให้สิทธิพาดพิงนิดหนึ่ง กราบเรียนท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเสกสรร จะได้ถือปฏิบัติ ขอให้
กรรมาธิการในเรื่องมาตรา ๗ ให้สมาชิกอภิปราย

นายเสกสรร แสนภูมิ (สุรินทร์) : ไม่ใช่ครับ ท่านขจรศักดิ์
พาดพิงกระผม ท่านประธาน ผมใช้สิทธิพาดพิง คำว่า ทุงกุลาร้องไห้
ท่านประธาน แปลว่า ดินแดนแห่งคนด้อยโอกาส ท่านประธาน ผมอยาก
กราบเรียนสั้น ๆ ครับ ผมเข้าใจดี ท่านประธานกราบอภัยที่ผมเสียมารยาท
ได้เพียงท่านประธาน เพราะว่าท่านไม่เข้าใจว่า ผมถูกพาดพิงในคำว่า
ทุงกุลาร้องไห้ เพราะว่าผมเอาคำพูดนี้มาใช้ในสภา และเมื่อสักครู่
ท่านประธานคณะกรรมาธิการได้พูดถึงว่าท่านเป็นคนทุงกุลาร้องไห้ ซึ่งมี
ผลนิดหนึ่ง กราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพ กระผม เสกสรร แสนภูมิ
ผู้แทนราษฎรจากจังหวัดสุรินทร์ พรรคเอกภาพ ใคร่ขออภิปรายในมาตรา ๗
นิดหนึ่งสั้น ๆ -----

ผมคิดว่าจริง ๆ แล้วท่านกรรมาธิการวิสามัญชุดนี้ โดยเฉพาะหลาย ๆ ท่าน มีประสบการณ์โดยเฉพาะนักวิชาการ ผมคิดว่าปัญหาต่าง ๆ อาจจะไม่เกิดขึ้น แต่ว่าพอมาถึงร่างฯ นี้จะมีเกิดขึ้นอีกหลายมาตรา จริง ๆ แล้วจะมีเกิดขึ้น ในมาตรา ๕๐ แต่ว่าจริง ๆ แล้วมาถึงตรงนี้ก็ไปกันคนละเรื่อง ผมใคร่ ขออภิปรายเพิ่มเติมสั้น ๆ นิดหนึ่ง ท่านประธานครับ ด้วยจริง ๆ แล้วเจตนารมณ์ ของการตั้งมหาวิทยาลัยอย่างท่าน ส.ส. ชัย ชิดชอบ ขอภัยที่เอ่ยนามท่านได้พูดนั้น ถูกต้องแล้ว คือตั้งมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ ด้วยวัตถุประสงค์ที่จะให้มหาวิทยาลัยนี้ เป็นตลาดวิชา เป็นมหาวิทยาลัยเปิด เพราะฉะนั้นถ้าการเพิ่มวรรคสองเข้าไป ในมาตรา ๗ นี้ทุกอย่างจะมีการเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งขัดเจตนารมณ์ของ มหาวิทยาลัยในการตั้งครั้งแรก ท่านประธานครับ ผมใคร่ขออนุญาตนำเสนอ กฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ขออนุญาตอ่านนิตหนึ่งท่านประธาน มาตรา ๑๐๗ บุคคลที่มีคุณสมบัติต่อไปนี้ เป็นผู้ที่มีสิทธิลงสมัคร เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑. มีสัญชาติไทยโดยการเกิด ๒. มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ๓. สำเร็จ การศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ท่านประธาน ผมใคร่ขอกราบเรียนว่า ในภาษาศาสนาพุทธเขาบอกว่า คนเราเกิดมาอยู่กับवासนาอยู่กับดวง ถ้า ศาสนาคริสต์เขาบอกว่า พระเจ้าสร้างคนมาเพื่อต่อสู้กับมารสมชีวิต ถ้าหลัก ดาราศาสตร์ โหราศาสตร์เขาบอกว่า คนเราชีวิตเหมือนดวงดาวอยู่ในท้องฟ้า เดียวกันแต่มีแสงที่ต่างกันออกไป ผมก็ยังกราบเรียนว่า ดวงดาวบางดวงมีแสง สุกใส แต่บางดวงมีแสงริบหรี่ ผมกำลังจะกราบเรียนว่าสถานะของคนเรา ที่เกิดมาในพื้นแผ่นดินทั่วโลกโดยเฉพาะประเทศไทยไม่เหมือนกัน บางคนเกิดมา ในกองเงินกองทอง การศึกษาพ่อแม่สามารถสั่งได้ว่า คนนี้ต้องเรียนธรรมศาสตร์ จุฬาฯ จบดอกเตอร์มาเป็นนายกรัฐมนตรืมาเป็นรัฐมนตรี แต่สภาพคนที่ด้อยโอกาส ผมเคยกราบเรียนนำเสนออภิปรายท่านประธานในการเสนอกฎหมายรัฐธรรมนูญ แล้วว่า คนอีกจำนวนมากที่ไม่สามารถจะกำหนดชีวิตของตนเองอย่างนั้นได้ หมายถึงว่า เขามีความจำเป็น อย่างกรณีเช่นวิกฤตการณ์อย่างป็นีนี้เป็นต้นว่า ตัวเองเป็นผู้เขียนหนังสืออยู่ดี ๆ ก็จำเป็นจะต้องออกเรียน เพราะห่วงน้องอีกคน หรือ ๒ คน คิดว่าเขาจะมีอนาคตดีกว่า ก็เลยออกจากโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ในมหาวิทยาลัยปิด ออกมาทำงานส่งน้องอย่างนี้เป็นต้น และในขณะเดียวกัน ถ้าหากไม่มีมหาวิทยาลัยเปิดอย่างรามคำแหงเอาไว้ นั่นก็หมายความว่าคนที่ เป็นผู้ที่เสียสละตรงที่ผมกราบเรียนตรงนี้ ไม่มีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาในระดับ ปริญญาตรี ท่านประธานที่เคารพ จริง ๆ แล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะต้อง

มีเปิดสาขาออกไป ถ้าผมมีอำนาจวาสนาจริง ๆ ผมจะมีสาขาทุกภาคโดยใช้
หลักการเรียนการสอนเป็นมหาวิทยาลัยเปิดหรือเป็นตลาดวิชา ผมเชื่อว่าทางด้าน
หน้าที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลง อำนาจทำให้คนเปลี่ยนไป บางทีนักวิชาการท่าน
ไม่เข้าใจประเด็นตรงนี้เพราะท่านไม่เข้าใจว่า ทำไมถึงไม่เรียนมาตั้งแต่เล็ก
ผมหมายถึงคนไม่มีโอกาสได้เรียน เราจะปิดกั้นเขาตรงนี้หรือครับ เพราะ
รัฐธรรมนูญเวลานี้ก็แบ่งชนชั้นกันแล้วว่า คนไม่จบปริญญาตรีถ้าไม่เคยเป็นผู้แทนราษฎร
ก็ไม่สามารถสมัคร ส.ส. ได้ หรือเป็นผู้แทนราษฎรก็ไม่สามารถที่จะเป็นรัฐมนตรีได้
ผมว่าความเหลื่อมล้ำทางสังคมตรงนี้ก็เจ็บปวดพอสมควรแล้ว จึงกราบวิงวอน
ท่านประธานด้วยความเคารพต่อท่านกรรมาธิการทุกท่าน ท่านประธานคณะกรรมการ
ที่ผมกราบเรียนว่า ทำไมขาดพืงทุ่งกุลา เพราะว่าท่านประธานคณะกรรมการ
เป็นคนทุ่งกุลา แต่ว่าเป็นคนในอำเภอ เป็นคนเศรษฐี เป็นลูกบ้านเมตตา
เป็นคนรวย แต่กระผมเป็นทุ่งกุลาแท้ ๆ ที่เกิดมาจากดินไม่มีรองเท้าไปเรียนหนังสือ
ถูกครูเขาเหยียดเพราะว่าเสื้อผ้าขาด ผมขอกราบเรียนว่า ทุ่งกุลาลคนละสถานที่กัน
ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพต่อท่านประธานและสมาชิกในตรงนั้น
กระผมกราบเรียนว่า เราจะเปลี่ยนแปลงนโยบายของตลาดวิชาไปได้อย่างไร
ท่านอาจารย์ที่เป็นดอกเตอร์แล้วท่านจะไม่ห้วงหาอวรณ์คนที่ด้อยโอกาสหรือครับ
นั่นคือเจตนารมณ์ของเรานั้นเปลี่ยนไปครับท่าน ยังมีหลายมาตราที่เราจะต้องพูดกันอีก
โดยเฉพาะมาตรา ๑๕ ที่ท่านประธานคณะกรรมการยกขึ้นมานั้นฟังไม่ขึ้นเลย
โปรดนะครับ โปรดอย่าดื้อรั้นต่อไปเลยครับ เราอยู่กันด้วยความรอมชอมด้วยความ
เห็นใจซึ่งกันและกัน และวันนี้ฝ่ายค้านจริง ๆ นำรักจริง ๆ ครับ ท่านให้โอกาส
ตลอดเลย ท่านไม่นับองค์ประชุม ท่านให้โอกาสทุกสิ่งทุกอย่างวันนี้เราอย่ามีอะไร
ที่มันไม่ค่อยที่จะเป็นการรอมชอมกันนะครับ กราบเรียนท่านประธานไปถึง
กรรมาธิการว่า จะต่อไปถึงไหนละครับ เราอยู่กันตรงนี้นะครับ กราบเรียน
ด้วยความเคารพ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณหมอบุญธรรม

นายบุญธรรม บุญธรรม (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม บุญธรรม บุญธรรม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
พรรคความหวังใหม่ ต่อการพิจารณามาตรา ๗ นี้ เรื่องนี้มีความสำคัญต่อการช้
ทิศทางของมหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งเป็นตลาดวิชา ในเรื่องนี้ปรมาจารย์
ทางการเมืองของจังหวัดขอนแก่น ท่านแคล้ว นรปติ ถึงแม้ว่าตอนนั้นท่านเป็น
ฝ่ายค้าน แต่ท่านสนับสนุนให้ตั้งมหาวิทยาลัยแห่งนี้โดยมีเหตุผลสำคัญในเรื่องนี้
และได้บัญญัติไว้ในคำบันทึกการอภิปรายในครั้งก่อนอย่างชัดเจน เป็นเหตุให้มี
ลูกหลานคนทั่วประเทศได้สำเร็จการศึกษาอย่างกว้างขวาง เพราะฉะนั้นแม้ว่า
การจะเปิดคณะวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์ เช่น คณะวิศวกรรมศาสตร์หรือแม้แต่ต่อไป
จะเปิดคณะแพทยศาสตร์ก็ดี ผมยังเชื่อว่าสามารถจะกระทำได้โดยไม่ต้อง
ไปเพิ่มข้อความดังที่คณะกรรมการได้เพิ่มเข้ามา เพราะฉะนั้นประเด็นนี้
มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะทรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ที่ดำรงอยู่มาโดยตลอด
มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งนั้นจะมีที่มาและมีเจตนารมณ์ในลักษณะที่แตกต่างกัน
อย่างชัดเจนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่จะเปิดวิชาการให้กว้างขวางออกไปนั้น
เป็นเรื่องที่ต้งามที่เราจะต้องช่วยกันสนับสนุน แต่อย่างไรก็ตามการที่เราจะไป
เขียนให้มันแคบลงและเกิดเป็นข้อจำกัดในอนาคตนั้นดูจะไม่เหมาะสมเท่าไรนัก
หากเราจะพิจารณาความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยปัจจุบันที่ผลผลิตของมหาวิทยาลัย
จะเห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้ผลิตบัณฑิตเป็นถึงนายกรัฐมนตรี เช่น ท่านอดีต
นายกฯ บรรหาร มาแล้ว เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมเรียนว่า เรื่องของการที่จะไป
เขียนตรงนี้ไม่มีความจำเป็น จะเป็นประโยชน์มากกว่าถ้าเราจะเปิดกว้าง
แล้วการที่จะคิดคำนวณเครดิตการศึกษานั้นสามารถทำได้ด้วยวิธีการปกติอยู่แล้ว
ท่านประธานที่เคารพ ขณะนี้รัฐธรรมนูญได้ออกมาเป็นการชี้ชัดว่าถ้าคนไม่มีคุณสมบัติ
ปริญญาตรีสมัครผู้แทนราษฎรไม่ได้ หรือว่าถ้าเคยเป็นผู้แทนราษฎรมาแล้ว
แต่ไม่มีวุฒิปริญญาตรีก็เป็นรัฐมนตรีไม่ได้ ซึ่งข้อจำกัดตรงนี้มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ได้เอื้ออำนวยความสะดวกได้ลงประกาศในหนังสือพิมพ์ว่าท่านใดจบหรือไม่จบปริญญาตรี
ท่านพร้อมที่จะให้โอกาสตรงนี้เข้าเรียนต่อจนจบปริญญาตรี เพื่อที่จะให้ผู้แทนราษฎร
ที่เคยเป็นรัฐมนตรีมาแล้วสามารถเป็นรัฐมนตรีได้ต่อไป ซึ่งในจุดนี้เป็นเรื่องที่ดีครับ
ที่ผมว่าข้อจำกัดของวิชาการที่ท่านเรียนไม่น่าจะมาจำกัดอยู่ที่วิชาที่ต้องกำหนด
ให้เข้าชั้นเรียน เพราะอย่างนั้นจะไม่ใช้วิชาของการเปิดเป็นมหาวิทยาลัย

ตลาดวิชาอย่างแน่นนอน ท่านประธานที่เคารพ ในประเด็นนี้ผมเองมีความรู้สึกชื่นชม ฝ่ายรัฐบาลที่หลายท่านได้ขึ้นมาอภิปรายอย่างมีเหตุผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านได้อภิปรายโดยไม่แยกแยะว่าเป็นฝ่ายค้านหรือรัฐบาล เพราะวิชาการการศึกษานั้น เป็นของสากลครับท่านประธาน ในโอกาสนี้เราทำเรื่องที่เป็นสากลให้เป็นมรดกแก่ลูกแก่หลานครับ ในโอกาสเดียวกันที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ก้าวหน้าต่อมาขณะนี้กำลังจะดำเนินการเปิดวิทยบริการให้คนทั่วประเทศได้มีโอกาสเรียนอย่างกว้างขวางมากขึ้น มีวิทยบริการเกิดขึ้นแล้วหลายแห่ง เช่น ที่อำนาจเจริญ ที่นครพนม ที่ปราจีนบุรี ที่นครศรีธรรมราช และแม้ที่จังหวัดขอนแก่นของกรม ก็มีความต้องการที่จะให้เปิดวิทยบริการตรงนี้เพื่อสนองต่อความต้องการ การศึกษาต่อ โดยไม่จำกัดประเภทวิชาและไม่จำกัดถึงเวลาที่จะต้องเข้าชั้นเรียน หากเรากำหนดอย่างนี้แล้ว ต่อไปจะเป็นทิศทางที่หักมุมได้ครับ ที่จะหักมาเป็น อย่างมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เป็นมหาวิทยาลัยปิดไปในที่สุด ท่านประธานที่เคารพ ตรงนี้ผมขอกราบเรียนว่า ขอให้เราพิจารณากันด้วยเหตุด้วยผลครับ ขอกราบเรียน ท่านกรรมการทุกท่านว่าในโอกาสที่ท่านมีโอกาสที่จะสร้างประวัติศาสตร์แล้วครับ ท่านอย่าเพิ่มเข้ามาเลยครับ ผมเรียนว่าตรงนี้เจตนารมณ์ของชาวรามคำแหง ที่ได้แสดงออกผ่านพรรคฝ่ายค้านมาก็ดี ผ่านพรรคความหวังใหม่ และผ่าน พรรคการเมืองต่าง ๆ เจตนารมณ์ชัดเจนตรงนี้ ผมขอกราบเรียนว่าเราช่วยกัน ส่งเสริมรักษาไว้จะเป็นการเปิดกว้างให้ลูกหลานต่อไปในวันข้างหน้า ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีสมาชิกยกมือหลายท่าน ผมคงจะ
ขึ้นไปตามลำดับ แต่ขอความกรุณานะครับ อภิปรายสั้น ๆ อย่าไปซ้ำประเด็น
คนที่ได้อภิปรายไปแล้ว ก่อนที่จะให้กรรมาธิการตอบคงอยากจะทำให้ทุกท่าน
เชิญคุณเอกภาพข้างหลังก่อนครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ
กระผม เอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด
พรรคเสรีธรรม ขออนุญาตชี้แจงท่านกรรมาธิการนัดหนึ่งที่เข้าใจคลาดเคลื่อน
กันอยู่ พวกเราเป็นห่วงว่า ถ้ารามคำแหงเปิดคณะวิศวกรรมมาแล้ว ถ้าไม่
เข้าห้องเรียนหรือไม่เข้าแล็บ (Lab) กลัวจะไม่จบ ขอกราบเรียนว่า
เรื่องอย่างนั้นน่าที่จะเป็น เรื่องของภาคศึกษากำหนดเอง ผมถามคณะกรรมาธิการ
นั่งอยู่ข้างบนว่า มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ผ่านไปหยก ๆ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ขอนแก่นเขามีวิศวะ มีแพทย์ มีหมอ ผมถามเถอะครับว่า มีมาตราไหนครับ
ที่บัญญัติไว้เหมือนกับที่ของรามคำแหงบัญญัติไว้มาตรา ๗ วรรคสอง
ผมดูแล้วครับ แม้แต่ของมหิดล เมื่อที่ผมถามท่านรัฐมนตรีว่าควรทบทวน
มีไหม ไม่มี เราก็เป็นห่วงกัน ซึ่งมีของรามคำแหงมหาวิทยาลัยเดี๋ยวบอกว่า
สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย กำหนดการเข้าชั้นเรียน
ตามความจำเป็นบางลักษณะวิชาก็ได้ทำไม่ต้องเขียนไว้ทำไม และที่ขอนแก่น
เขาบังคับว่าต้องมีเวลาเรียน แพทย์ หมอ วิศวะ หรือเกษตรก็ตามแต่ ต้องมี
เวลาเรียนนั้น เขาเอากฎหมายนั้นอันไหนมาเป็น เรื่องภาคปฏิบัติในภาควิชา
ของแต่ละภาควิชา ก็อยากจะฝากท่านกรรมาธิการให้ตรองให้ดี ๆ มาตรา ๗
ที่ผมเรียนต้น ๆ แล้วว่ามีขัดกันในตัว วรรคหนึ่งนั้น บอกว่าเป็นตลาดวิชา
วรรคสองอาจจะออกข้อบังคับ ตรงนี้ที่ว่าขัดกัน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้กับ
อนุชนคนรุ่นหลังที่อยากจะรู้ เรียนศึกษาหาความรู้ได้มีโอกาส การจะเปิดคณะวิศวะ
เปิดแพทย์ก็ดี ถ้าเกิดนักศึกษาที่เข้าเรียนนั้น อาจารย์กำหนดงานให้ส่งหรือต้อง
เข้าห้องแล็บเท่านั้นชั่วโมงเท่านั้นวิชา ถ้าไม่เข้าตามเกณฑ์ก็ตกไป แล้วที่ท่าน
กรรมาธิการท่านหนึ่งบอกว่า การเข้าเรียนแพทย์หรือวิศวะนั้นจะต้องมากำหนด
เรื่องเวลาเรียน ผมขอเรียนการที่เข้านั่งเรียนทุกชั่วโมงนั้น ไม่ใช่จะทำให้
สอบผ่านได้เลย มันต้องมีผลงานวิชาการสอบผ่านหรือเปล่า หรือที่บอกว่าบางคนนั้น
เข้าเรียนแพทย์ ~~เรียนหมอ~~ เรียนวิศวะไม่เข้าเรียนเลย แต่สอบได้ ก็ให้ไปสมัคร
ให้ดอกเตอร์ไปเลย ถ้าเขาเก่งจริง ถ้ามอดอกเตอร์ทั้งหลายที่นั่งอยู่ข้างบนข้างล่าง
ท่านเรียนดอกเตอร์เข้าเรียนประจำไหม ไม่ได้เข้าเรียนประจำครับ

อาจารย์ให้งาน เขาไปทำงานมาส่งเราก็สามารถกำหนดได้ ก็อยากจะฝาก คณะกรรมการเพียงแค่นี้บอกว่ามหาวิทยาลัยขอนแก่นก็ดี เกษตรศาสตร์ก็ดี ที่ทำทั้งหลายนี้พิจารณาจะจบมาแล้วจะผ่านมาแล้ว มีมาตราไหนครับที่กำหนดว่าจะต้องออกข้อบังคับให้นักเรียนต้องเข้าห้องชั้นเรียน ไม่มีครับ แต่เขาก็ทำ ได้มาอยู่แล้ว ฉะนั้นอย่าไปสร้างตราปายให้กับมหาวิทยาลัยรามคำแหงเขาเลย ขอให้เห็นใจผู้ที่อยากจะเรียนและฟังเสียงข้างล่างด้วยทั้งฝ่ายค่านฝ่ายรัฐบาล ได้ศิษย์เก่าและคนที่ตั้งมหาวิทยาลัยนั้นเห็นพ้องต้องกันว่าควรตัดข้อความ มาตรา ๗ วรรคสอง ที่กรรมการเพิ่มเข้า ฝากด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อก็พาดพิงถึงดอกเตอร์ข้างล่าง ข้างบน เอาดอกเตอร์ข้างล่างก่อนครับ ดอกเตอร์สืบแสงครับ

นายสืบแสง พรหมบุญ (กรุงเทพมหานคร) : ต้องขอภัยครับ ท่านประธานที่มีปัญหาในการใช้ไมโครโฟน ต้องขอพระคุณท่านประธานที่กรุณา ให้ผมได้มีโอกาสพูด ก่อนอื่นผมอยากจะกราบเรียนว่า ผมเป็นดอกเตอร์ประเภท ที่เข้าเรียน แต่ยืนยันว่าการเข้าเรียนนั้นไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องว่าผมจะสำเร็จ การศึกษาหรือไม่ ส่วนใหญ่ผมได้ความรู้จากการศึกษานอกห้องเรียนและในฐานะ ที่อยู่ในวงการศึกษามาก อยากจะกราบเรียนฝากไปยังท่านประธาน กรรมการที่เคารพทุกท่าน ซึ่งก็มีเพื่อนผมอยู่และมีผู้ที่เคยร่วมงานกันหลายท่าน ทั้งในระดับทบวงมหาวิทยาลัย ผมอยากจะกราบเรียนว่าในมาตรา ๗ วรรคสองนี้ เป็นข้อความที่ค่อนข้างจะแปลกประหลาดที่สุดที่มาระบุไว้ในนี้ ในความเป็นจริง จากประสบการณ์ที่กระผมได้เคยประสบมานั้น ถ้ามหาวิทยาลัยจะออกกฎระเบียบ ะไรนั้น สภาสามารถออกได้อยู่แล้ว ซึ่งในกรณีนี้ร่างพระราชบัญญัติของ รามคำแหงนั้นในมาตรา ๑๘ (๒) ได้ให้อำนาจไว้แล้วว่า สภามหาวิทยาลัยนั้น อาจออกระเบียบและออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ท่านอยากให้เรียน ร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านก็ทำได้ ใน (๖) ก็ให้อำนาจไว้ครับ (๖) ของมาตรา ๑๘ ก็บอกว่า อาจพิจารณาให้ความเห็นชอบหลักสูตรของมหาวิทยาลัย นั้นหมายความว่า ถ้ามหาวิทยาลัยรามคำแหงอาจจะมีหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์หรือแพทยศาสตร์ สภามหาวิทยาลัยก็ชอบที่จะไปกำหนดตรงนั้นว่า หลักสูตรที่รามคำแหงจะต้อง รับผิดชอบนั้นจะมีระเบียบและข้อกำหนดอย่างไร -----

ซึ่งในกรณีอย่างนี้กระผมอยากจะกราบเรียนว่าถ้าประสงค์จะให้มีความอย่างนี้ไม่จำเป็นต้องไว้ในมาตรา ๗ วรรคสอง ท่านประธาน แต่สิ่งที่กระผมอยากจะกราบเรียนก็คือว่า ในความเป็นจริงนั้นที่ผ่านมาเป็นกฎระเบียบของทบวงมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้ในลักษณะที่ผมอยากจะกราบเรียนว่าเป็นเรื่องที่หลอกตัวเอง ขอลอภัยท่านข้าราชการระดับสูงของทบวงฯ เพราะว่าในกฎระเบียบของทบวงฯ เขาจะเขียนไว้เสมอ ซึ่งไม่ใช่ความผิดของทบวงฯ แต่ว่าลอกกันมาอย่างนั้นว่าหลักสูตรทุกหลักสูตรจะต้องมีเวลาเรียน ๘๐ เปอร์เซ็นต์เป็นอย่างน้อย และทุกมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะ เป็นของรัฐหรือของเอกชนจะต้องตามนี้ถึงจะผ่าน แต่กระผมก็อยากจะให้ข้อเท็จจริงท่านประธาน ผมอยู่ที่จุฬาฯ ธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยรังสิต ถามว่าคณะวิชาเหล่านั้นอาจารย์ผู้สอนนั้นมีกี่คนที่เช็คชื่อนักเรียน ๘๐ เปอร์เซ็นต์ จริง ๆ ส่วนมากจะมองว่าถ้านักศึกษาเข้าเรียนพอสมควร ทำงานได้ดี งานที่ได้มอบหมาย ไม่ว่าจะ เป็นการฝึกภาคปฏิบัติ ไม่ว่าจะ เป็นภาคทฤษฎี หรือ ไม่ว่าจะ เป็นภาคใดก็ตาม ถ้านักศึกษาสามารถทำงานได้ตามเป้าหมาย สามารถตรวจสอบและประเมินผลได้ ผ่านครับ และในความเป็นจริงที่ผมกราบเรียนก็คือว่าได้ลอกกันมาตลอด และถึงเวลาหรือยังว่าเราจะวัดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพวิชาการด้วยวิธีการที่เป็นสากล นั่นก็คือว่า ในกรณีแรกถ้ารามคำแหงจะเปิดวิศวกรรมศาสตร์ ทบวงฯ จะต้องไปดูว่าอาจารย์พร้อมไหม มีอาจารย์พอหรือยัง ห้องปฏิบัติการเป็นอย่างไร พอหรือไม่ และที่สำคัญที่สุดซึ่งทบวงฯ กำลังทำอยู่ ท่านประธาน แต่ยังไม่ได้ทำเท่าที่ควร ก็คือกระบวนการตรวจสอบคุณภาพ ประกันคุณภาพ ประเมินคุณภาพ ถ้ารามคำแหงผลิตวิศวกรบัณฑิตไม่ได้คุณภาพไม่ต้องรับรอง กล้าพอที่จะไม่รับรองไหม กล้าพอที่จะบอกว่าวิศวกรศาสตร์ของรามคำแหงไม่ได้คุณภาพ นักศึกษาไม่เรียนหรือครับ แต่กระผมอยากจะยืนยันว่าคุณภาพของวิศวกรศาสตร์นั้นไม่ได้ด้วยการเช็คชื่อ ไม่ว่าจะ สาขาใดก็ตาม ไม่ได้ด้วยการเช็คชื่อ ขึ้นอยู่กับคุณภาพทั้งของนักศึกษา คุณภาพของอาจารย์ คุณภาพของห้องปฏิบัติการ เครื่องไม้เครื่องมือ และที่สำคัญการประเมินคุณภาพ การตรวจสอบ และที่สำคัญที่สุดการตรวจสอบจากสังคม ถ้าจบออกมาแล้วไม่มีคุณภาพ สังคมไม่ยอมรับ และในกรณีอย่างนี้กระผมเห็นว่าถ้าเราต้องการให้บัณฑิตวิศวกรศาสตร์มีคุณภาพก็ทำวิธีอื่น และจะแปลกประหลาดที่สุดที่เราจะระบุไว้ในนี้แต่เพียงว่า ที่มีท่านที่เคารพขอเปลี่ยนแปลงว่า ถ้าอย่างนั้นขอแก้เป็นว่าใช้มาตรา ๗ วรรคสองนี้ เขียนบังคับไว้เฉพาะคณะวิศวกรรมศาสตร์ นั่นก็ยิ่งตกลงใหญ่ ผมคิดว่าการที่เรา

เขียนอะไรเพื่อบังคับเฉพาะช้อยกเว้น เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดท่านประธาน
กระผมคิดว่าในฐานะที่กระผมได้นำความจริงมาตีแผ่ เข้าใจว่าท่านกรรมาธิการ
คงจะได้รับฟังตามสมควร และ

ประการสุดท้ายที่กระผมอยากจะกราบเรียนก็คือว่า รามคำแหงนั้น
เป็นตัวอย่างของตลาดวิชา ถ้าเราจะเปิดกว้างว่า ผู้ที่อยากจะเข้าเรียนรามคำแหงนั้น
ใครอยากจะเรียนวิศวกรรมศาสตร์ ทดลองมาเรียนได้ ถ้ามีการตรวจสอบคุณภาพที่ดี
เด็กที่ไม่เข้าเรียนผ่านไม่ได้หรอก เป็นบทเรียนว่าถ้าเขาอยากจะเรียนวิศวกรรมศาสตร์
ไม่ใช่ทุกคนจะเรียนได้ อาจารย์กล้าพอไหมที่ว่านักเรียนไม่ส่งงานหรือไม่ฝึกงาน
ตามกำหนดก็ไม่ผ่าน แต่ถ้าอาจารย์ปล่อยให้ผ่าน ทบวงฯ ปล่อยให้ผ่านได้อย่างไร
สังคมปล่อยให้ผ่านได้อย่างไร ยังมี กว. อีกนะครับ ถ้าวิศวกรรมศาสตร์ยังมี กว.
เข้าไปดูแล เพราะฉะนั้นกรณีอย่างนี้ผมคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะให้เด็กเรียน
และนักศึกษาไทยได้มีระบบการศึกษาที่ให้เขาเรียนอย่างเป็นผู้ใหญ่ ช้อบกพร่อง
ของการศึกษาไทยก็คือเราเห็นว่าผู้ที่รับการศึกษาของไทย ไม่ว่าจะเด็กหรืออายุ
เท่าไรเป็นเด็กตลอดไป นี่คือการทำให้คนไทยไม่รู้จักโต เมื่อไรก็ไม่รู้จักโต
๕๐ ปี ก็ยังว่าเด็ก ๕๐ ปี ก็ยังว่าเด็ก อย่างผม ๕๐ กว่าปี บางคนยังบอกว่า
ผมเด็ก ว่าอายุผมยังน้อยไป อ้าวโส้ยังไม่ถึง เพราะฉะนั้นผมยกตัวอย่างว่าเมื่อไร
จะให้เราเป็นผู้ใหญ่สักที ท่านประธาน ในกรณีอย่างนี้ผมว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะต้อง
ยอมรับความจริงท่านประธาน ขอพระคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ดอกเตอร์ลลิตาจะใช้สิทธิดอกเตอร์
ชี้แจงกรรมาธิการ เชิญครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรรมธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ พรรคประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ในฐานะกรรมธิการ
อยากจะกราบเรียนว่า ในประเด็นมาตรา ๗ ที่ได้ใช้เวลาของสภามาพอสมควร
และส่วนใหญ่ที่มีความเห็นทิศทางสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันว่าควรจะตัดออก
อยากจะกราบเรียนว่า ตัวดิฉันเองนั้นในฐานะกรรมธิการก็ได้คำนามอยู่
ในคณะกรรมการตั้งแต่ต้นแล้ว แต่ก็ได้มีการสนับสนุนกันโดยที่ทางคณะกรรมการ
อย่างท่านประธานได้เรียนไปว่า เรามีการรับฟังข้อมูลจากหลายทาง ซึ่งตัวดิฉันเองนั้น
ไม่เห็นด้วยมาตั้งแต่ต้นแล้ว ในฐานะที่เคยเป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง
อยู่ ๑๐ กว่าปี ก็ได้เข้าใจถึงสภาพที่ว่าทำไมทางคณะกรรมการจึงจำเป็นต้อง
ใส่ข้อความ ๒ บรรทัดนี้เข้าไปในพระราชบัญญัติ ด้วยเหตุผลที่ว่าเพื่อทำให้สิ่งที่
ไม่ถูกต้องดำเนินการอยู่แล้วในมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นให้ถูกต้องตามกฎหมาย
เนื่องจากในการเรียนการสอนที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยรามคำแหงเปิดตั้งแต่ปี ๒๕๑๔
ตัวดิฉันเองเป็นอาจารย์ ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ การเปิดคณะวิทยาศาสตร์ที่สอนมา
ส่วนใหญ่อาจารย์จะให้นักศึกษาเข้าไปปฏิบัติการณ์เพื่อให้เกิดความชำนาญ
แล้วจะได้เป็นคุณภาพของบัณฑิตที่จะจบมหาวิทยาลัยไป ถ้าเป็นสายของ
สังคมศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิติศาสตร์อาจจะไม่จำเป็น แต่ถ้าถ้าเป็น
ในบางสาขาแล้วจำเป็น อยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านสมาชิก
ทุกท่านว่า บางวิชาที่ท่านคงจะเห็นความจำเป็นจริง ๆ ก็คือการฝึกสอน ดิฉัน
ไม่อยากจะให้ใช้สภาผู้แทนราษฎรนี้เป็นเวทีที่เราจะใช้ในเรื่องของการหาเสียง
แต่เราคงจะต้องยอมรับความจริงบางประการว่า ในเรื่องของการศึกษานั้น
คุณภาพของการศึกษาต้องเป็นสิ่งที่สังคมต้องยอมรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาจาก
สถาบันของรัฐ การฝึกสอนจะเห็นว่าการบังคับเลยว่าจะต้องมาสอนอยู่ที่
โรงเรียนนั้นโรงเรียนนี้เป็นเวลาอยู่ที่เดือนแล้วขาดไม่ได้ ตัวดิฉันเองก็เป็น
อาจารย์ที่จะไปควบคุมดูแลการสอนอยู่ เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นตัวอย่างที่เห็นชัดที่สุด
เราจะบอกบอกว่าคณะศึกษาศาสตร์ไม่จำเป็นหรอก สอนไม่ต้องเอาแบบที่ว่านี้
ก็มันเป็นตลาดวิชา ก็ไม่ต้องเรียน เพราะฉะนั้นใครสอนได้จบได้เอาไปได้เลย
ดิฉันถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็อยู่ในนี้หลายท่าน ทั้งที่ปัจจุบัน
และเคยเป็นมาอยู่ เราจะยอมรับอย่างนี้ได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นในบางสิ่งบางอย่าง
มหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นเป็นมหาวิทยาลัยที่มีรูปแบบไม่เหมือนกับมหาวิทยาลัยใด ๆ
เพราะว่าที่อื่นนั้นไม่มี ตัวดิฉันเองอยู่ในมหาวิทยาลัย เราจะไม่เรียกมหาวิทยาลัย

รามคำแหงว่า มหาวิทยาลัยล็กปิดล็กเปิด มันไม่ใช่มหาวิทยาลัยตลาดวิชา
เพราะจริง ๆ แล้วถ้าเป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชาจริง ๆ ไม่จำเป็นต้องเข้าชั้นเรียน
คือมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช แต่เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น
เป็นมหาวิทยาลัยที่เปิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการอย่างนี้ คุณภาพส่วนหนึ่งยังคงไว้
การที่บัญญัติใส่เอาไว้ ซึ่งความจริงดิฉันก็ค้านอยู่ว่าปล่อยไปเถอะ ในเมื่อมันผิดมาแล้ว
เรามีการบังคับอะไรมาอยู่อย่าไปใส่เลย แต่ก็มีกรรมการหลายท่านว่า
เกรงนักศึกษาที่เป็นนักกฎหมายห่วยห่วยจะเอามาฟ้องมหาวิทยาลัยว่า และในเมื่อ
ไม่ต้องเข้าชั้นเรียนทำไมมากำหนดเวลา ๘๐ เปอร์เซ็นต์ต้องเข้า เพราะฉะนั้น
ก็เลยทำสิ่งที่มีผิดอยู่แล้วให้มันถูก แต่ถ้าท่านสมาชิกทุกท่านเห็นด้วยว่าควรตัด
เพราะจริง ๆ แล้วดิฉันเองบอกตั้งแต่ต้นแล้วว่าอย่าใส่เลย แต่ว่าทุกคนก็บอก
บอกว่าทำอะไรที่ผิดให้มันถูก ถ้าเรายังจะยอมให้มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ดำเนินการในสภาพที่ผิด ๆ อย่างนี้อยู่อีก เราก็คงจะต้องตัดออก ในส่วนของ
มาตรา ๑๔ เราคงต้องยอมรับว่ามันขัด มันขัดจริง ๆ เพราะว่า เป็นมหาวิทยาลัย
ที่เป็นตลาดวิชาแล้วเรารับไม่จำกัด แต่ในมาตรา ๑๔ ก็มาเขียนเอาไว้อีก
แล้วเป็นสิ่งที่แก้ไขเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่จะมีการริเริ่มที่จะเปิดสาขาของปริญญาโท
ตัวดิฉันเองยังอยู่ในมหาวิทยาลัยอยู่ ก็พูดคุยกันอยู่ว่าถ้าเราจะใช้ตามพระราชบัญญัติ
ศึกษิตกตามความกฎหมาย ใครก็ได้เรียนได้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะต้องมีปริญญาโท
เป็นหมิ่นเป็นแสนคนที่เข้ามา ถ้าเราจะยึดถือพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้
เพราะฉะนั้นก็มีการมาแก้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๑๔ ในร่างพระราชบัญญัติเดิม
เพิ่มข้อความที่ว่า ทั้งนี้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก เว้นแต่ในกรณีจำเป็นสภามหาวิทยาลัย
อาจจำกัดจำนวนผู้เข้าศึกษา -----

เพราะฉะนั้นการจำกัดจำนวนผู้เข้าศึกษานี้ก็ขัดกับตัวมาตรา ๗ ที่พูดอยู่ตั้งแต่ต้นแล้วว่า ๑. ต้องรับไม่จำกัดจำนวน ๒. ต้องไม่เข้าชั้นเรียนแล้วก็ไม่มีการสอบแต่จริง ๆ แล้วยังมีการสอบอยู่ ท่านอดีตนายกรัฐมนตรี ฯพณฯ บรรหาร ศิลปอาชา ท่านก็จบมหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ท่านก็เข้าไปสอบ เพราะฉะนั้นอันนี้ดิฉันอยากจะฝากท่านประธานผ่านไปยังสมาชิกทุกท่านว่า เราจะคงอันนี้ไว้หรือไม่ ถ้าตัดก็คงจะต้องไปตัดเอามาตรา ๑๔ ด้วย ถ้าเรามองเห็นว่าจะ เป็นสิ่งที่ขัดกับกฎหมายของมหาวิทยาลัยที่จะ เป็นการเปิดโอกาสให้กับนักศึกษา ประชาชนทั่วไปที่จะมีโอกาสเข้าไปศึกษาหาความรู้ ส่วนในตัวของดิฉันเองนั้นก็ ได้พูดอยู่ในที่ประชุมของคณะกรรมการแล้วว่าอยากให้ตัด แต่ว่าเมื่อกรรมการหลายท่านได้ให้แสดงเหตุผลอย่างนี้ดิฉันก็ยอม เพราะฉะนั้นวันนี้ก็คงจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของท่านสมาชิกทุกท่าน ขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญดอกเตอร์บุญมากก่อนครับ

นายบุญมาก คิริเนากุล (ราชบุรี) : เรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม บุญมาก คิริเนากุล ส.ส. ราชบุรี พรรคประชาธิปัตย์ ประเด็นเกี่ยวกับเรื่องมาตรา ๗ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันค่อนข้างมาก แต่ว่าสรุปสาระก็คือว่าผมอยากจะใช้เวทีนี้สำหรับนักวิชาการได้พูดคุยกันบ้าง คือในเรื่องเกี่ยวกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ ต้องขอทราบอย่างหนึ่งว่าต้องยอมรับหรือไม่ว่าจำเป็นต้องเข้าชั้นเรียนหรือไม่ จะควรปิดหรือไม่ปิด จากประสบการณ์ของผมปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก จบ ๓ ปริญญาทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ ผมเห็นว่าอย่างไร ๆ ก็ตามแต่ถ้าหากว่าไม่บังคับเข้าห้องแล็บ ปัญหาที่แน่นอนอยากจะถามเหมือนกันว่าข้างนอกมันมีแล็บที่จะไปดูเทนไซล์ สเตรนซ์ (Tensile strength) ใหม่ในการแตกของวัสดุ การแตกร้าว ตีกร้าวอะไรอย่างนี้มันไม่มีไปดูตามป่าตามเขาไม่มี ไม่ใช่เรื่องทางธรรมชาติ เพราะฉะนั้นไปดูต้นไม้จะไปนึกออกว่าตีกร้าว ตีแตกเป็นไปไม่ได้ หรือว่าจะไปดูธรรมชาติแล้วบอกว่าการต่อไฟไม่ให้เกิดชอร์ต (Short) นี้เป็นไปไม่ได้ นอกจากต้องเห็นด้วยตาเท่านั้นหรือต้องทดลองด้วยมือ เพราะฉะนั้นการที่มีจีนิน (Genuine) ด้วยธรรมชาติเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องเข้าห้องแล็บ เพราะฉะนั้นตรงส่วนนี้ผมจึงเห็นว่าจำเป็นต้องมีลักษณะที่จะต้องเข้าเรียนตามสมควรถึงจะได้ผ่าน ผมจบทางวิศวะครับ ไม่ได้จบทางการศึกษา ไม่จบทางบริหาร ดอกเตอร์มานะอยู่ข้าง ๆ ก็เหมือนกัน ก็มีความเห็นเหมือนกันว่าถ้าวิศวะ

ไม่ได้เข้าชั้นเรียนยุ่งแน่ เพราะฉะนั้นต้องยอมรับก่อนว่า อันแรกจะมีคณะวิศวะจะปิดหรือเปิด ถ้าเปิดทั่วไปอย่างไรก็ตามแต่คนสมัครเข้าเยอะ ตรงนี้เกิดปัญหาอีกว่าจะเป็นอย่างไบบ้าง แต่ว่าถ้าหากว่ามีทั้ง ๒ อย่างคือต้องมีปิดด้วยมีเปิดด้วย ตรงนี้แหละถึงจะเป็นประเด็นที่ ๒ ที่เราต้องมาถกเถียงกันว่าควรจะให้มีใครตัดสินใจว่าจะบังคับเข้าเรียนหรือไม่ สาขาอื่น คณะอื่นไม่มีปัญหาแน่นอนครับ แต่สาขาวิศวะถ้าเข้าไปเรียน ผมอยากจะถามว่าตึกที่สร้าง บ้านที่สร้างของท่านที่ท่านอาจจะถกเถียงว่า วิศวะไม่ต้องเข้าเรียนก็ได้ ถ้าเกิดว่าจะจ้างวิศวะสักคน ถ้าเกิดคนนั้นไม่เข้าเรียนนี่ผมไม่ให้สร้างบ้านผม ผมกลัวตาย ผมไม่ยอมแน่นอน ต้องเช็คดูว่าเขาได้เรียนแล้วก็ผ่านกระบวนการวิชาและผ่านการทดลองมาตามนั้นหรือเปล่า ผมต้องเอาประเด็นนี้ให้ได้ก่อน เพราะอย่างไรที่สุดผมก็วิศวะเหมือนกัน เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องพูดให้เข้าใจ เพราะส่วนอื่นที่พูดนั้นจบสาขาทางสังคมศาสตร์ทุกคน เราวิศวะเรายอมไม่ได้เหมือนกัน และประเด็นที่ ๒ การมีมาตรา ๗ ในวรรคสองนั้นจะมีหรือไม่ต้องมาถกเถียงกันให้ตกว่า ตรงนี้ความจำเป็น ถ้าสมมติว่าคณะวิศวะจำเป็นต้องปิดต้องมีการเช็คชื่อต้องเข้าชั้นเรียน ตรงนี้อาจจะให้คณบดีเขาทำได้ เป็นระเบียบของมหาวิทยาลัย แต่ว่าคณบดีอาจจะทำได้ยากลำบาก ถ้าเกิดว่ามีเด็กหัวหอมมาอ้างบอกว่าในพระราชบัญญัติอันนี้เขาบอกว่าไม่ให้เข้าชั้นเรียน แล้วก็มาอ้างแล้วจะขอจบอย่างนี้คณบดีทำอะไรไม่ได้ แต่สภามหาวิทยาลัยซึ่งประกอบด้วยคณะบุคคลหลาย ๆ คนซึ่งสรรมาแล้ว เขาคู่กันหลายคนเขาล็อบบี้ (Lobby) ไม่ได้ด้วยมันก็ยังดีที่คณบดีหรือผู้บริหารคนเดียวที่จะตัดสินใจว่าตรงนี้ควรจะเช็คชื่อหรือไม่อย่างไร เพราะฉะนั้นการกำหนดตรงนี้เป็นปัญหาว่า เอ๊ะถ้ากำหนดตรงนี้เฉพาะคณะวิศวกรรมศาสตร์ไม่เป็นไร แต่ไปกำหนดคณะอื่น ๆ นี่แน่แน่เป็นการเหมือน ๆ กับว่าให้อ่านากันเกินขอบเขต เพราะฉะนั้นผมเลยอยากจะ มีข้อเสนอว่ามาตรา ๗ วรรคสอง น่าจะมีในเฉพาะของเรื่องนี้ แต่ว่าจะวงเล็บคณะที่จำเป็นจะต้องเรียน เช่นคณะวิศวะและแพทย์ คงต้องถกเถียงกันอีกทีหนึ่งว่าแพทย์ต้องเข้าห้องแล็บหรือไม่ ถ้าแพทย์ไปเดินข้างนอกได้ แล้วก็มาผ่าตัดได้โดยที่ไม่ต้องเข้าห้องแล็บนี่ผมก็ไม่ให้ผ่าเหมือนกัน ก็เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น ๒ คณะนี้อาจจะต้องระบุไว้ในมาตรา ๗ ก็ได้ วงเล็บเข้าไป ซึ่งผมก็ขอเสนอความคิดเห็นอย่างนี้ไปด้วยก่อนนะครับ แต่ว่าหากเห็นเป็นอย่างไรมาตรา ๗ ควรจะมีตรงนี้บ้างเหมือนกัน ขอบคุนครับท่านประธาน

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ ขอนิดเดียวครับ เนื่องจากดอกเตอร์เข้าใจผมผิดเมื่อกี้ครับ เสียตายดอกเตอร์ฟังผมไม่เข้าใจ ขออนุญาตนิดเดียว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยวครับ เพราะยกมือหลายท่าน ผมฟังแล้วยังไม่เสียหายกับคุณเอกภาพ เอาสั้น ๆ นะครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ ขออนุญาตไม่พูดยาวนานครับ ดอกเตอร์ฟังผมไม่เข้าใจ ที่ผมพูดหมายความว่า การที่เข้าชั้นเรียนนั้นไม่จำเป็นต้องเขียนไว้ในกฎหมาย ผมถามดอกเตอร์นะครับ ดอกเตอร์ที่จับจุฬานี้มีมาตราไหนเขียนว่าต้องเข้าห้องเรียนไหม ไม่มี เป็นแค่ภาควิชาเขากำหนดให้เข้าเรียน ทุกคนที่อภิปรายมาทั้งหมดไม่ได้บอกว่าไม่เข้าห้องเรียน แต่อย่าไปเขียนไว้ตรงนี้ ส่วนภาควิชาไหนจะบังคับให้เข้าเรียนก็ชั่วโมงก็อีกเรื่องหนึ่ง อย่างจุฬาฯ ก็ดี ธรรมศาสตร์ก็ดี ขอนแก่นก็ดี ไม่มีกฎหมายวรรคสองนี้ไว้เลย ขออนุญาตดอกเตอร์เข้าใจด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณอิสสระ สมชัย ครับ

นายไพโร พัฒโน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : จะชี้แจงใช้ไหม

นายไพโร พัฒโน (กรรมาธิการ) : ผมยกมือมานานตั้งแต่ท่านประธานยังไม่มา เพราะว่าจะไปกินใหญ่

นายอิสสระ สมชัย (อุบลราชธานี) : เอาไว้ชี้แจงตอนจะถกอนดีกว่านะ ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เป็นไร เป็นสิทธิของคณะกรรมการเดี่ยวนะครับ ไม่ใช่ใครคงต้องให้กรรมาธิการชี้แจงบ้าง เชิญคุณไพโรครับ เดี่ยวจะไปที่คุณอิสสระนะครับ

นายไพโร พัฒโน (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม นายไพโร พัฒโน ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดสงขลา ผมคิดว่าผมเป็นกรรมาธิการคนเดียวที่ได้รับเพจ (Page) จากนักศึกษารามคำแหง เพจมาตลอดเวลาในส่วนของมาตรา ๗ วรรคสอง มาตรา ๕๐ ตลอดจนถึงตอนในการทำประชาพิจารณ์ ซึ่งผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังเพื่อนสมาชิกถึงประเด็นว่าจริง ๆ เรากำลังพูดอะไรกันอยู่ ผมคอยเวลาที่ท่านประธานจะชี้ผมเพื่อผมจะได้พูดถึงข้อเท็จจริง เพราะว่าจริง ๆ แล้วในมาตรา ๗ เป็นหัวใจที่ทำให้รามคำแหงได้เป็นตลาดวิชา เพราะว่ามันนักเรียนนักศึกษาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสอบเข้า

ไม่ต้องเข้าชั้นเรียน แต่เนื่องจากความเป็นจริงมีอยู่ว่า ในส่วนของคณะวิทยาศาสตร์
ซึ่งเปิดมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ นั้นได้มีการกำหนดเวลาเข้าชั้นเรียนไว้ถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์
ตรงนี้พวกเราต้องเคารพรัฐธรรมนูญ ต้องกลับไปเปิดรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙
รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙ ได้บอกเอาไว้ว่า การจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลที่
รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่ง
กฎหมายเฉพาะ และการกระทำต้องกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและ
เสรีภาพนั้นไม่ได้ด้วย แน่نونครับทางออกของกรรมาธิการก็คือว่า ในเมื่อมาตรา ๗
วรรคหนึ่งได้กำหนดเอาไว้แล้วว่าเป็นตลาดวิชา นักเรียนไม่จำเป็นต้องเข้าชั้น
เรียนก็จบได้ แต่ปัญหาอยู่ที่คณะวิทยาศาสตร์ซึ่งมีความจำเป็นต้องเข้าชั้นเรียนมี
ประเพณีปฏิบัติมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ ต้องเข้าชั้นเรียนถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ถามว่าผิด
รัฐธรรมนูญหรือไม่ในอดีตและปัจจุบัน ถามว่าถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นใครจะรับผิดชอบ
หรือเพื่อสมาชิกคนที่อภิปรายต่าง ๆ จะรับผิดชอบร่วมกับผม ประเด็นอยู่ตรงนี้
ว่าเราจะทำอย่างไรเพื่อรับรองสิทธิของนักศึกษาเหล่านั้น นักศึกษาเหล่านั้นทุกวันนี้
เขากำลังถูกจำกัดสิทธิตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙ กรรมาธิการของเราจึงต้องไป
รับรองสิทธิของเขาในวรรคที่สองของมาตรา ๗ ทั้งนี้ขอเรียนท่านประธานผ่านไปยัง
เพื่อสมาชิกว่า มาตรา ๗ นั้นหลักอยู่ในวรรคหนึ่ง ช้อยกเว้นอยู่ในวรรคสอง
ถ้าเกิดว่าทางนักศึกษาหรือชาวรามคำแหงเกรงว่าจะมีผู้บริหารที่เป็นคนไม่ดี
ออกข้อบังคับไปละลาบละล้วงไปล่วงเกินถึงสิทธิของคณะอื่น คงไม่เป็นอย่างนั้น
เพราะข้อจำกัดในวรรคสองเป็นข้อจำกัดจากหลักทั่วไปอีกครั้งหนึ่ง ผมอยากจะทำ
ความเข้าใจตรงนี้ และขออภิปรายสนับสนุนกรรมาธิการลลิตา ดอกเตอร์บุญมาก
ตลอดจนท่านอดีตรัฐมนตรี ความจริงคณะวิศวกรรมศาสตร์ได้เปิดมาแล้ว ๑ ปี

ปีนี้กำลังจะรับเป็นปีที่ ๒ แต่ทราบว่าความจริงมันเป็นการรับหรือว่าการเรียน การสอนนอกระบบราชการด้วยซ้ำไป ปัญหาอยู่อีกหน่วยงานหนึ่งคือ บัณฑิตวิทยาลัย ปริญญาโทครับ มีความจำเป็นนะครับที่ต้องเข้าชั้นเรียนพอสมควร เพื่อคุณภาพของคนที่จบออกไป ตลอดจนมาตรฐานวิชาชีพของบุคคลเหล่านี้ เพิ่งจะจบออกไปเป็นวิศวกร ถ้าทำให้ติกร้าวหน้าครับ ในเมื่อตัวเองไม่มี ความเชี่ยวชาญไม่มีสติล (Skill) ผมถามว่าในส่วนของสังคมซึ่งได้รับความ กระทบกระเทือน พิบัติ ชีเคียวริตี้ (Public security) ใครจะเป็น คนรับรอง ในขณะที่เดียวกันถ้าเกิดมีคณะแพทย์ แพทย์จากรามคำแหงซึ่งไม่เคย ผ่าศพเลยไปรักษาคนไข้ ผมอยากถามว่านั่นคือสิ่งที่เราต้องการหรือครับ ในเมื่อการลงทุนทางการศึกษาเป็นการลงทุนที่แพง โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน สายบางสายซึ่งต้องการบุคคลที่มีทักษะซึ่งมาจากการปฏิบัติ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น กรรมาธิการของเราหวังว่ามาตรา ๗ วรรคสอง จะเป็นการรับรองสิทธิของ บุคคลอย่างเช่นบัณฑิตคณะวิทยาศาสตร์ และคนที่กำลังศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ ของรามคำแหงเท่านั้น ไม่ได้ดีนะครับท่านประธานครับ ผมขอกราบเรียน ท่านประธานด้วยความเคารพ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณอิสสระครับ

นายอิสสระ สมชัย (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพครับ

กระผม นายอิสสระ สมชัย พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดอุบลราชธานี ท่านประธานที่เคารพครับ ทางวิปฝ่ายรัฐบาลก็ได้รับหนังสือจากนายกองดีการ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงเช่นเดียวกันครับ ข้อความคงจะเป็นเช่นเดียวกัน กับที่มีไปถึงกรรมาธิการ หรือมีไปถึงประธานวิปฝ่ายค้าน ท่านประธานครับ

เท่าที่ได้มีการพูดคุยกันกับประธานกรรมาธิการของรามคำแหง เขาติดใจอยู่ตรงที่มาตรา ๗ วรรคสอง และก็มาตรา ๕๐ ส่วนที่เพิ่มเติมเข้ามา กระผมหนึ่งฟังท่านผู้อภิปราย หลาย ๆ ท่านที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อยากจะกราบเรียนว่า ความเห็น ของคนส่วนใหญ่ทั้งหมดนั้นจะเป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือขอให้ตัดวรรคสองออก วรรคสองของมาตรา ๗ ออก ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมฟังท่านประธาน กรรมาธิการท่านได้ชี้แจง ท่านได้อภิปรายว่าเป็นความลำบากใจของคณะกรรมาธิการ เหลือเกิน ในการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น เนื่องจากว่า มีบุคลากรค่อนข้างจะมากและใช้เวลามากเป็นพิเศษ ท่านบอกว่าที่บัญญัติมาตรา ๒ เข้ามานั้น มันเป็นหลักปรัชญา ซึ่งสอดคล้องมาจากวรรคหนึ่ง ผมกราบเรียนว่า

ผมเห็นด้วยกับคุณเอกภาพ พลซื่อ นอกจากนั้นผมอยากจะทราบเรื่อง
ท่านประธานว่า ผมเองนั้นจริง ๆ แล้วผมก็เป็นนักศึกษารามคำแหงคนหนึ่ง
เหมือนกันท่านประธาน ผมเป็นนักศึกษารามคำแหง รุ่นที่ ๑ ครับท่านประธาน
อาจารย์อัษฎางค์ เคยสอนผมในขณะนั้นยังไม่มีคณะรัฐศาสตร์ครับ มีเปิดมหาวิทยาลัย
รามคำแหงครั้งแรกปี ๒๕๑๕ ผมรออยู่ ๙ ปีเต็มครับ ผมถึงได้มีโอกาสเข้าเรียน
มหาวิทยาลัย ผมจบ ม. ๘ ตั้งแต่ปี ๒๕๐๕ ผมสอบเอนทรานซ์ (Entrance)
ไม่ได้ ผมต้องไปทำไร่ไปประกอบอาชีพส่วนตัว มหาวิทยาลัยรามคำแหง
คือแหล่งให้ชีวิตใหม่ของกระผม ปี ๒๕๑๕ มีเพียง ๔ คณะ ท่านประธานครับ
คณะนิติศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ บริหารธุรกิจ และคณะเศรษฐศาสตร์ ท่านประธานครับ
ในคณะศึกษาศาสตร์นั้นมีวิชาที่เรียนวิชาหนึ่งคือ วิชาวิทยาศาสตร์ ภาควิชา
วิทยาศาสตร์ กระผมมีเพื่อนเรียนอยู่ที่นั่นได้ไปดูเขาก็มีห้องเซานด์ แล็บ (Sound lab)
เหมือนกัน มีห้องปฏิบัติการทดลองทางเคมี ทางวิทยาศาสตร์ เขาก็สามารถทำได้
และเดี๋ยวนี้ศิษย์เก่ารามคำแหงนั้นไปปฏิบัติหน้าที่ ไปประกอบอาชีพอยู่ที่บ้านเมือง
ปรัชญาจริง ๆ แล้วคือต้องการเปิดมหาวิทยาลัยนั้นให้กับบุคคลซึ่งไม่สามารถ
จะไปสอบเรียนต่อในมหาวิทยาลัยปิดได้ -----

เนื่องจากว่าสถาบันทางมหาวิทยาลัยสมัยก่อนนั้นมันมีจำกัด มหาวิทยาลัยเอกชนก็ไม่มีเมื่อก่อนนี้ เพราะฉะนั้นในปี ๒๕๑๔ นั้น เปิดมหาวิทยาลัยครั้งแรก จึงมีนักศึกษาที่ไปสมัครเข้าเรียนเบื้องต้นถึงจำนวน ๒ แสนคนครบถ้วนประธาน เพราะเหตุนี้กระผมไม่เข้าใจว่าจริง ๆ แล้วทางคณะกรรมการนั้นน่าจะได้ตรวจสอบดู โดยเฉพาะมาตรา ๗ บททั่วไป เมื่อไปเปรียบเทียบกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ คงไม่จำกัดเฉพาะมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผมไปดูมหาวิทยาลัยอื่น ๆ แล้วก็ไม่ได้มีมหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่เป็นมหาวิทยาลัยปิดก็ไม่ได้มีสถานศึกษาแห่งใดที่มารับผู้ติไว้ในวรรคสองไว้ ถ้าเช่นนั้นมหาวิทยาลัยเหล่านั้นจะไม่ไปจำกัดสิทธิมนุษยชนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเหล่านั้นหรือครับ ถ้าหากว่ามีความคิดเช่นกรรมการซึ่งท่านได้อธิบายเมื่อสักครู่นี้ ท่านประธานครับ ผมเข้าใจว่าคงจะเป็นความอยู่ไม่สุขของความคิดของ คณะบริหารมากกว่า ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าปรัชญาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้นเป็น มหาวิทยาลัยเปิด เจตนารมณ์นั้นเขาต้องการจะ เปิด วิชาการส่วนใหญ่ นั้น จะไปมุ่งรับใช้ด้านสังคมมากกว่า แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงไปอุดหนุนไปเปิด วิศวกรรมศาสตร์ขึ้นมาทั้ง ๆ ที่ความพร้อมของตัวเองไม่มี ถ้าท่านฟังดอกเตอร์ จากวิศวะ แน่นนอนที่สุดครับท่านย่อมไม่เห็นด้วย ถ้าท่านไปฟังหมอพึ่งนายแพทย์ ก็แน่นนอนที่สุดครับ เขาก็ต้องไม่เห็นด้วยแน่นอน เพราะไม่ได้มีการเข้าห้องแล็บ ไม่ได้มีการกำหนดการเรียนให้ได้ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะเหตุนี้ละครับ ท่านประธานครับ ผมจึงแปลกใจว่าทำไมคณะที่มีต่าง ๆ ในเวลานี้ไม่จำเป็น จะต้องใช้ห้องแล็บ ทำไมไม่ปรับปรุงส่วนนั้นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผมไม่อยากจะเห็นมหาวิทยาลัยทำอะไรที่มันผิดทำนองคลองธรรม ผมไม่อยากจะเห็น คณะบริหารเที่ยวเอาสื่อครูไปใส่ให้คนซึ่งเรียนไม่จบแล้วไปถ่ายรูป จนกระทั่งเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นโรงพัก นั่นคือความอยู่ไม่สุขของคณะบริหาร หนังสือพิมพ์ก็ลง นี้ละครับท่านประธานที่เคารพ ผมจึงอยากจะกราบเรียนว่า อยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังคณะกรรมการว่า ขอเสียเถอะครับ ท่านอย่าตั้งใจไปเลย วรรคสองของมาตรา ๗ นั้น ผมว่าทางออกที่ดีที่สุด คงจะไม่ต้องพัก ๑๐ นาทีคุยกันหรือครบถ้วนประธาน ผมขอตอนนี้ละครับ ถ้าท่านถอนออกไป สภาเราจะได้มีโอกาสไปพิจารณามาตราอื่น ๆ ต่อไปอีก ขอขอบคุณครับท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร - : เชิญดอกเตอร์ธวัชครับ

นายวิชาญ วิชัยดิษฐ (สุราษฎร์ธานี) : กราบเรียนท่านประธาน
 ที่เคารพยิ่งครับ กระผม วิชาญ วิชัยดิษฐ พรรคประชาธิปัตย์ สุราษฎร์ธานี ผมเสียใจ
 เหลือเกินครับท่านประธาน เสียใจที่เรามาสู่ยุคที่เขาเรียกกันว่าโลกาภิวัตน์
 ความก้าวหน้ามาจากการยอมรับ ความก้าวหน้าไม่ได้มาจากการกำหนด
 ความก้าวหน้ามาจากการที่เรามองเห็นว่า คุณภาพนั้นยอมรับกันได้อย่างไร
 ไม่ใช่คุณภาพนั้นกำหนดขึ้นด้วยอะไร ผมรับฟังข้อพิจารณาจากทั้ง ๒ ฝ่าย
 ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพต่อความคิดเป็นอย่างยิ่ง ไม่มีอะไร
 อย่างอื่นนอกเหนือไปจากนั้น ด้วยว่าตัวกระผมเองก็มีใช้เป็นนักศึกษาเก่า
 ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่ด้วยเหตุผลที่ว่ากระผมมีประสบการณ์
 ทางด้านการศึกษาในประเทศไทยมาตามสมควร กระผมเป็นอาจารย์
 มหาวิทยาลัยมา ๑๘ ปีครับท่านประธาน ก่อนจะออกไปทำงานทางด้านการบริหาร
 โดยตรง และตลอดเวลา ๑๘ ปีที่กระผมนั่งอยู่ในมหาวิทยาลัย กระผมก็
 ได้เจอประสบการณ์และความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มากมายหลายด้านด้วยกัน
 ความเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งซึ่งเกิดกระทบกับความรู้สึกของกระผมตลอดเวลา
 ก็คือในวงวิชาการและวงมหาวิทยาลัยนั้น เรามักจะพูดกันอยู่ด้วยทฤษฎี ๒ ด้าน
 เสมอครับ และเป็นทฤษฎีซึ่งค่อนข้างจะไม่สร้างความสมานฉันท์ต่อกัน
 ไม่พยายามจะแสวงหาวิธีที่สามารถหาตัวร่วมให้เราเข้าใจพร้อม ๆ กันได้
 กระผมขออนุญาตท่านประธานครับ แนวทาง ๒ แนวทางนั้น แนวทางที่ ๑
 เขาเรียกว่าทฤษฎีประจักษ์ ขออนุญาตใช้ภาษาอังกฤษให้สมฐานะ เขาเรียกว่า
 เอ็มไพริคอลล ทีโอรี (Empirical theory) -----

เอ็มไพริคอล ธีโอรี มาจากของซึ่งเราเผชิญหน้าเรากำหนดได้ ฝนตกลงมา ออกไปเดินกลางสนามไม่กางร่มต้องเปียก ไม่มีทางอย่างอื่นครับ ฝนตกแล้ว ไม่กางร่มจะบอกว่าไม่เปียกนี่คนนั้นพูดโกหก นี่คือทฤษฎีประจักษ์ง่าย ๆ ครับ อีกทฤษฎีหนึ่งเขาเรียกว่า ทฤษฎีบทสถาน ทฤษฎีบทสถานหรือนอร์เมทีฟ ธีโอรี (Normative theory) นั้น คนออกไปเดินกลางถนนแล้วฝนตกกางร่มแล้ว บอกได้ครับว่ารู้สึกว่าเป็นหรือรู้สึกว่าร้อน หรือฝนตกลงมาแล้วยังรู้สึกว่าร้อน ความรู้สึกของคนแตกต่างกันไม่เหมือนกัน แล้วนี่แหละครับคือเหตุผลที่เรามาพูดเรื่อง มาตรา ๗ กัน ผมกราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับ กระผมไม่ได้จบจาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่กระผมผูกพันกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงตั้งแต่ กระผมกลับจากอเมริกาตามสมควร ตามความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยด้วยความชื่นชม เห็นความพยายามของคนไทยซึ่งเกิดขึ้นมาจากพระราชบัญญัติ ตั้งแต่ปี ๒๕๑๔ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติมีว่าอย่างไร ได้มี เพื่อนสมาชิกกราบเรียนท่านประธานแล้วเมื่อตะกี้นี้ แต่ที่สำคัญนั้นบอกไว้ว่า มหาวิทยาลัยไม่อาจรับนักศึกษาเพิ่มจำนวนขึ้นได้ และเพื่อให้มหาวิทยาลัยแห่งนี้ เป็นตลาดวิชา รับนักศึกษาได้ทั่วไปโดยมาฟังคำสอนที่มหาวิทยาลัยก็ได้ หรือจะ ชื่อคำสอนจากมหาวิทยาลัยไป เรียนด้วยตนเองแล้วมาสมัครสอบก็ได้ กลับมาจากสหรัฐอเมริกาใหม่ ๆ ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๖ หลังการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญ ตามเองได้เลยครับท่านประธานครับ ว่าปัจจัยหลักที่สำคัญ ประการหนึ่งในการก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงนั้นมาจากนักศึกษาใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง เราต้องไม่ลืมประวัติศาสตร์ครับ และเราต้องไม่ลืม ความเป็นมาต่าง ๆ ผมอยากจะกราบเรียนถามว่าหากสิ่งเหล่านั้นเป็นคุณภาพ ของความคิด เป็นคุณภาพที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลง ผมไม่เห็นข้อกวดหนดตรงไหน ครับว่าจะต้องเข้าชั้นเรียนจึงจะเกิดคุณภาพทางความคิดเหล่านั้นขึ้น เมื่อกระผม เป็นอาจารย์ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีพระราชบัญญัติตั้งแต่ปี ๒๕๑๐ มีข้อโต้แย้งกันมากมายในสังคมไทยบอกว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จะเป็นมหาวิทยาลัยหรือเป็นอะไรกันแน่ ภาษาอังกฤษเรียกว่า เนชั่นแนล อินสตีติวท์ ออฟ ดีเวลอปเม้นท์ แอดมินิสเตรชั่น (National Institute of Development Administration) สឹมกันหมดแล้วครับ มาถึงปัจจุบันนี้ เรียกว่านิด้า (NIDA) จากชื่อย่อภาษาอังกฤษนั่นเอง แต่ก็ไม่เห็นว่าจะไป ทำลายคุณภาพของสถาบันที่ตรงไหน ชื่อไม่ใช่ตัวกำหนดอะไรเสียทั้งสิ้น กระผม

กำลังอยากจะทราบเรียนท่านประธานว่าเมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว สิ่งที่เราพูดกันมาทั้งหมดดูเหมือนจะร่วมกันข้อเดียวครับ ไม่ว่าจะจากทฤษฎีประจักษ์หรือทฤษฎีปฏิบัติสถานข้อเดียวนั้นก็คือกลัวเรื่องคุณภาพ ว่าถ้าไม่เขียนเอาไว้เช่นนี้แล้วคุณภาพจะหายไป เพื่อนสมาชิกบางท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนสมาชิก ดอกเตอร์สืบแสง พรหมบุญ ได้พูดให้เห็นแล้วครับว่าการเข้าห้องเรียนนั้นไม่ใช่ตัวกำหนดคุณภาพ การเข้าห้องเรียนนั้นไม่ใช่ตัวกำหนดความรู้ ตรงนี้กระผมต้องเรียนยืนยันครับว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ แล้วมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เติบโตมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ไปดูแลอะครับตัวเลขของผู้ที่รับราชการอยู่ในมหาวิทยาลัยในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในกระทรวงมหาดไทย รวมทั้งทุกกระทรวงที่มีอยู่ในประเทศไทยนั้นสู้กับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ เขาได้หรือไม่ สู้ได้ แล้วสู้ได้เป็นอย่างดีด้วย สู้ได้ด้วยคุณภาพของอาจารย์มหาวิทยาลัย สู้ด้วยความรู้สึบบางอย่างของนักศึกษาในขณะที่เรียนหนังสืออยู่ สู้ด้วยวินัยของตัวเองของเขาเอง ของเหล่านี้เราลืมไม่ได้ครับท่านประธานครับ แล้วเมื่อลืมไม่ได้แล้วเราก็ต้องมาพิจารณาตั้งคำถามกับตัวเราเองอย่างสำคัญว่า ถ้าเราจะให้มหาวิทยาลัยก้าวหน้าต่อไปทำไมเราต้องสตรัคเจอร์ (structure) ทำไมเราต้องเขียนโครงสร้างที่มีन्छเจนและกำหนดคุณภาพด้วย ท่านประธานครับ หากเลื้อยตัวไหนในตัวเสื้อผ้าสกปรก เราก็เอาเสื้อตัวนั้นมาซักครับ อย่าใช้วิธีเอาแป้นสาดเข้าไปทั้งตัวเสื้อผ้า -----

ถ้าเราจะต้องมีโครงการอะไรใหม่ขึ้นมาที่จะดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามคุณภาพที่เราคิดว่าต้องกำหนด ต้องจัดการตรงนั้นครับ ไม่ใช่ใช้แค่แป็บสาดเข้าไปทั้งตู้เสื้อผ้า ไม่ใช่เขียนคอร์ส (Course) ขึ้นมาเพื่อที่จะกำหนดวิธีการปฏิบัติทั้งมหาวิทยาลัย ตรงนี้ต้องเข้าใจ กระทบยอมรับ เรื่องคุณภาพการศึกษาในเวลาเดียวกันท่านประธาน กระทบยอมรับว่าคุณภาพนั้นมาด้วยวินัย วินัยมี ๒ ประเภท วินัยที่มาจากข้อกำหนด ให้เดิน กับวินัยที่มาจากการสร้างเสริมความคิดของคน ในมหาวิทยาลัยนั้นท่านประธาน วินัยที่ดีที่สุดคือวินัยที่มาจากการสร้างเสริมความคิดของคน ไม่ใช่ข้อกำหนด ผมอ่าน ในวรรณคดีสองของมาตราที่ ๗ ด้วยความสะท้อใจเป็นอย่างยิ่ง ที่สะท้อใจที่สุดนั้น มหาวิทยาลัยพัฒนามา ๒๖ ปีแล้ว โลกยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกิดขึ้นมาอย่างรวดเร็วและเป็นไปด้วยการยอมรับ ไม่ใช่ด้วยข้อกำหนด เราเขียน วรรณคดีสองของมาตราที่ ๗ ไว้ทำไมครับ เหตุผลที่ว่าด้วยคุณภาพไม่มีใครโต้แย้ง ทั้งสิ้น แต่คุณภาพนั้นมาจากการยอมรับ คุณภาพไม่ได้มาจากข้อกำหนด เลิกคิดเสียที่เถอะ ที่จะทำให้สังคม สถาบันการศึกษามีคุณภาพโดยการเขียนข้อกำหนด แต่ต้องมาพยายาม แสวงหาวิถีคิด วิธีสร้างความรู้ลึก วิธีเสริมสร้างทัศนคติที่จะทำให้คุณภาพนั้นมาจากการยอมรับ การสร้างสภาพแวดล้อม การสร้างเงื่อนไขทางความคิด การปลูกฝังความศักดิ์สิทธิ์ แห่งวิชาการ ซึ่งจะเสริมแต่งขึ้นมาจากความรู้และความเข้าใจของคนก่อให้เกิด การยอมรับได้ เมื่อเป็นเช่นนี้กระทบกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพ เป็นประการสุดท้ายว่า ได้ฟังความคิดเห็นของเพื่อนสมาชิกทุกท่านที่แสดงออกมา ด้วยความบริสุทธิ์ใจ แล้วก็มองเห็นว่าคลื่นและกระแสของความรู้ลึกลึ้นไม่ใช่เรื่องของ พรรคหนึ่งพรรคใดโดยเฉพาะ แต่เป็นคลื่นและกระแสของความชอบธรรมของจริยศาสตร์ ที่เกิดขึ้นมาจากการมองเห็นว่า ความก้าวหน้าของวิชาการนั้นจักต้องได้รับการยอมรับ แต่ไม่ใช่เกิดขึ้นมาจากข้อกำหนดที่เขียนไว้ ด้วยเหตุผลประการนี้กระทบจึงขอให้ เสียงที่แสดงเหตุผลได้กล่าวไปถึงคณะกรรมการว่า ได้โปรดยอมรับความคิดที่เกิดขึ้น อย่างพร้อมกันเป็นเสมือนหนึ่งกระแสความคิดที่ค่อนข้างจะเชียวกราก เอาวรรณคดีสอง ของมาตราที่ ๗ ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไปเสียเถอะ ขอบพระคุณท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คิดว่าดอกเตอร์มานะเป็นคนสุดท้าย นะครับ เชิญครับ

นายมานะ มหาสุวีระชัย (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระทบ มานะ มหาสุวีระชัย ส.ส. ศรีสะเกษ พรรคประชาธิปัตย์ ผมนั่งฟังเพื่อนสมาชิก ได้อภิปรายในมาตราชี้มนานพอสมควร ผมเห็นว่าในเหตุผลที่เป็นเนื้อหาสาระของ มาตราชี้ ผมคิดว่าเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่เห็นเหมือนกัน แต่จะมีความแตกต่างกันอยู่

ในเรื่องของรูปแบบในการนำเสนอ ดั่งนั้นผมอยากจะเสนอแนวทางที่จะเป็นข้อยุติ
ของปัญหานี้ตั้งที่ท่านประธานครับ เป็นที่ยอมรับกันว่าการศึกษาด้านภาษาศาสตร์
ทางด้านสังคมศาสตร์มีความแตกต่างกับการศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์ที่ชัดเจน
ผมเห็นว่าเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่ในสภายอมรับว่า มันมีความสำคัญและจำเป็นในการ
ที่จะมีการผลิตบัณฑิตทางวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งไม่สามารถที่จะไปนั่งเรียนที่ไหนก็ได้
จะต้องมีการเข้าห้องเรียน จะต้องมีการทำการบ้าน จะต้องมีการทำโปรเจ็คท์
จะต้องมีการทำห้องแล็บ -----

ซึ่งมีหลักสูตรและมาตรฐานซึ่งเป็นสากล เป็นที่ยอมรับของทั่วโลก เพราะว่าวิศวกรเป็นวิชาชีพที่มีความสำคัญ เพราะว่า การประกอบวิชาชีพวิศวกรรมจะมีผลกระทบต่อถึงความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของมนุษยชาติด้วย ปัญหาของมาตรา ๗ วรรคสองก็คือว่า เราเกรงกันว่ามหาวิทยาลัยเปิดแบบรามคำแหงถ้าเกิดไม่มีการกำหนดอะไรไปเลย กลัวว่าการผลิตบัณฑิตวิศวกรรมศาสตร์อาจจะไม่มีคุณภาพได้มาตรฐาน แต่ว่าการไปเพิ่มวรรคสองของมาตรา ๗ มันอาจจะทำให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงสูญเสียความเป็นเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเปิด เพราะฉะนั้นประเด็นนี้ก็คือประเด็นที่เราจะต้องมาพิจารณากันว่าเราควรจะทำเนื่การอย่างไร ในความเห็นของผม ผมคิดว่าเราควรจะต้องพิจารณาให้รอบคอบว่าการที่จะเปิดคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่ใดที่หนึ่งจะต้องคำนึงให้หนักถึงความพร้อม โดยเฉพาะความพร้อมของอาจารย์ ความพร้อมของเครื่องมือเครื่องมือที่ได้มาตรฐาน ในความเห็นส่วนตัวของผมแล้ว ผมยังคิดว่าน่าจะเอาเองประมาณที่มีอยู่จำกัดนี้ไปเสริมสร้างไปปรับปรุงให้กับคณะวิศวกรรมศาสตร์ในหลายสถาบัน ซึ่งขณะนี้ก็เป็นที่ยอมรับกันว่ายังไม่ได้คุณภาพมาตรฐานสากล แต่ท่านประธานประเด็นนี้เป็นประเด็นที่มันเลยมาแล้ว เพราะว่าถึงวันนี้มหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ต้องเปิดคณะวิศวกรรมศาสตร์แล้ว ผมก็ไม่อยากจะย้อนรอยกลับไป แต่ถ้าสามารถย้อนได้ผมคิดว่าน่าจะมีการทบทวนประเด็นนี้ เพราะฉะนั้นแนวทางของการแก้ปัญหาที่ผมคิดว่ามันมีทางออก ในมาตรา ๗ วรรคสอง ถ้าเราจะคงความเป็นเอกลักษณ์ของรามคำแหงในการที่จะเป็นมหาวิทยาลัยเปิด เราก็สามารถจะตัดออกได้ เพราะว่าในมาตรา ๑๘ (๖) ได้กำหนดไว้ชัดเจนว่าสภามหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นชอบหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด ซึ่งผมคิดว่าในมาตรา ๑๘ (๖) ก็สามารถที่จะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการผลิตบัณฑิตวิศวกรรมศาสตร์ของรามคำแหงไม่ได้ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของสากล ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคณะกรรมการครับ

นางลลิตา ฤกษ์สำราญ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉัน ลลิตา ฤกษ์สำราญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ในฐานะกรรมาธิการ อาจจะขอชี้แจงเพิ่มเติม เพราะว่า เข้าใจว่าประเด็นนี้เป็นประเด็นที่สำคัญ แล้วก็มีความเห็นที่ค่อนข้างจะขัดแย้งกันอยู่พอสมควรทั้งในทรรณะที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย อาจจะกราบเรียนที่ท่านดอกเตอร์วิฑู วิชัยดิษฐ ได้พูดเมื่อกี้ว่าคุณภาพอยู่ที่การยอมรับ ไม่ได้อยู่ที่การที่จะมากำหนดที่ว่าจะเข้าเรียนหรือ

ไม่เข้าเรียน อยากจะกราบเรียนว่าบรรดาคนที่ทางกรมวิชาการได้ไล่ขึ้นมา
ไม่ใช่เรื่องคุณภาพ แต่มันเป็นเรื่องที่ปฏิบัติมาแล้ว มันผิดมาแล้วอยู่ในมหาวิทยาลัย
แล้วตัวดิฉันเองก็บอกดิฉันไม่เห็นด้วย จะไปไล่ทำไม เพราะว่าสภาพของ
มหาวิทยาลัยนั้นดิฉันเห็นด้วยกับทุก ๆ ท่าน ที่บอก ๆ ว่าไม่ต้องมาเรียนหรอก
ถ้าสำคัญไปเรียนที่ไหนก็ได้ สำคัญคือมาสอบ ๆ ให้ผ่าน แต่ในส่วนหนึ่งที่เราคง
จะปฏิเสธไม่ได้คือความเป็นจริงว่า ในบางสาขาวิชาถ้าไม่ได้ผ่านการฝึกฝนมาแล้ว
จะเป็นบัณฑิตในสาขานั้น ๆ ไม่ได้ การฝึกสอนประการหนึ่ง การแพทย์
ประการหนึ่ง วิศวกรรมประการหนึ่ง ดิฉันว่าความจำเป็นตรงนี้ยังต้องมีอยู่
และที่สำคัญที่สุดที่ดิฉันได้กราบเรียนไปก็คือว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ปฏิบัติผิด
มาโดยตลอด เราจะทำของที่ผิดอยู่แล้วให้ถูกก็คือไล่ลงไปอยู่ในนี้-----

เพราะถึงแม้จะไม่ได้ ทางมหาวิทยาลัยก็ต้องให้นักศึกษาเข้ามา มาปฏิบัติคณะ เพราะฉะนั้นในวันนี้ดิฉันคิดว่าหลายท่านที่เห็นที่ได้แสดงความเห็นนี้ก็ถือว่า สิ่งที่กำหนดเข้ามาไม่ใช่ เพื่อให้คุณภาพของนักศึกษาดี เพราะการมาเข้าชั้นเรียน แต่สิ่งที่กำหนดขึ้นมานั้น ก็เพราะกรณีการเห็นว่าจะทำในสิ่งที่ผิดอยู่แล้ว ของมหาวิทยาลัยให้เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย แล้วก็ดิฉันเองค่อนข้างที่จะ ไม่สบายใจ ถ้าจะมี เพจ เข้ามามาขู่ ถ้าตรงนั้นไม่ตัด ถ้าตรงนี้ไม่ตัด จะเกิดการประท้วง ถ้าอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วก็สะดุ้งกันไปหมดเลย ดิฉันว่าถ้าอย่างนี้ เราอยู่กันไม่ได้ ถ้ามีการว่าจะต้องกฎหมายอะไรก็ตาม จะต้องมี เพจ กันขึ้นมา ถ้าไม่ตรงนั้นจะต้องอย่างนี้ เดี่ยวจะต้องถูกค่าหรือต้องอะไรนี้ ดิฉันรับฟังแล้วก็ทนไม่ได้ ความจริงไม่คิดอยากจะพูด ก็อยากจะทำเรียนท่านประธานผ่านไปยัง ท่านสมาชิกด้วยว่า เราเป็นนักการเมือง เราเป็นผู้ออกกฎหมาย ทุกอย่างต้องอยู่บนหลักการและเหตุผลที่ถูกต้องและเพื่อประโยชน์ของสังคม ไม่ใช่ออกกฎหมาย เพื่อแรงกดดันของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่ในวันนี้คณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว เห็นว่ายังเป็นประเด็นที่หาข้อสรุปไม่ได้ ก็ขอเสนอเลื่อนการประชุมไปก่อนนะคะ ในวันที่ ขอกราบขอบพระคุณค่ะ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ ขออนุญาตถาม กรรมการนิคมหนึ่งครับ เมื่อคืนที่บอก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยวครับ ผมยังไม่อนุญาต เพราะว่า เดี่ยวขอกรรมการจะชี้แจงก่อน ให้จบก่อนครับ เชิญครับท่านประธานกรรมการ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : เกษตรศาสตร์เขาผิดไหม เขาไม่ได้มีตลอดมานี้ครับ กฎหมายข้อนี้ครับ

นายจรรศักดิ์ ศรีสวาสดี (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน ที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายจรรศักดิ์ ศรีสวาสดี สมาชิก สภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดร้อยเอ็ด พรรคความหวังใหม่ ในฐานะประธาน คณะกรรมการ ท่านผู้มีเกียรติครับ กระผมได้กล่าวตั้งแต่ครั้งแรกแล้วว่า ในการพิจารณากฎหมายฉบับนี้นั้นเป็นที่หนักใจอย่างยิ่ง เพราะว่าในกฎหมายฉบับนี้นั้น มี ๒ สิ่งอยู่ด้วยกัน ซึ่งขัดกัน นั่นก็คือ เจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้หรือของ มหาวิทยาลัยฉบับนี้ ต้องการอยากจะทำให้เป็นมหาวิทยาลัยเปิด การที่เป็น มหาวิทยาลัยเปิดนั้น อย่างที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พี่ชัย ชิดชอบ บอกแล้วครับ บอกว่าผู้แทนราษฎรเป็นคนตั้งขึ้นมา

เพื่อลูกหลาน ชาวไร่ ชาวนา หรือผู้ด้อยโอกาส แล้วก็เป็ผลดีสำหรับประเทศชาติ
มาแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันในกฎหมายฉบับนี้ก็มึบางคณะ ซึ่งจำเป็นจะต้องการ
คุณภาพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติในฐานะที่พวกกระผมเป็นกรรมาธิการพิจารณา
ก็รับฟังหลายด้าน ฟังทั้งด้านนักวิชาการ เชิญผู้เกี่ยวข้องเข้ามาชี้แจง และแม้แต
นักศึกษาที่มีจดหมายมา สุดท้ายในฐานะที่พวกเราทั้งหมดเป็นตัวแทนของท่านไป
ทำหน้าที่แทนท่านในฐานะกรรมาธิการ สุดท้ายก็ต้องนำเข้ามาสู่ในวาระที่ ๓
ให้ท่านได้พิจารณา คือถกเถียงกันและใช้ข้อยุติ แต่วันนี้รู้สึกว่ามีความเห็นหลากหลาย
ทางกรรมาธิการก็ต้องขอเลื่อนออกไปเป็นคราวหน้า ปรีกษาหารืออีกครั้งหนึ่ง
ขอกราบขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เนื่องจากว่ามาตรา ๗ เป็น
มาตราที่มีความสำคัญแล้วก็เกี่ยวเนื่องกับปรัชญาหรือปณิธาน แล้วเกี่ยวเนื่องกับ
มาตราอื่น ๆ และผมคิดว่าถ้าเราใช้ความรอบคอบอีกไปสักหน่อยคงไม่เกิดความ
เสียหายอะไรนะครับ ไม่ได้รีบร้อนถึงขนาดนั้น เพราะฉะนั้นผมจึงขอเลื่อน
การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหงไปในคราวหน้านะครับ
วันนี้ผมขอปิดประชุมเท่านี้ก่อนครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๙.๑๕ นาฬิกา